MUHAMMADS[sa] LIV

av

Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad[ra]

Islam International Publications Ltd.

MUHAMMADS[sa] LIV

av

Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad[ra]
den andre efterträdaren till den Utlovade Messias[al]

Svensk översättning av boken:
Life of Muhammad[sa]

Översatt av:
Waseem Zaffar

Kontakt:
Islams Ahmadiyya Församling
Nasir Moskén
Tolvskillingsgatan 1
SE-414 82 Göteborg, Sverige
tel. 031-741 64 80, 031-741 64 89
fax. 031-741 64 81
e-post: info@ahmadiyya.se
webb: ahmadiyya.se, alislam.org

Publicerad av:
Islam International Publications Ltd.
Islamabad
Sheephatch Lane
Tillford, Surrey GU10 2AQ
United Kingdom

Tryckt i Sverige av:
Printforce AB
Energigatan 19
434 37 Kungsbacka
Sverige

© 2013 Islam International Publications Ltd.
ISBN tryktbok: 978-91-980714-4-3
ISBN e-bok: 978-91-980714-7-4

Första svenska upplagan
Andra trykningen, 2013

Ingen del av denna publikation får reproduceras eller överföras i någon som helst form, eller på vilket sätt som helst, vare sig elektroniskt eller mekaniskt, inklusive fotokopiering, inspelning eller någon slags informationslagring och återhämtningssystem, utan skriftligt tillstånd från utgivaren.

Innehållsförteckning

Om författaren vii

Förkortningar som använts i boken viii

Arabien vid Profetens[sa] födsel 3

Den Helige Profetens[sa] bröllop med Khadija[ra] 10

Profeten[sa] får sin första uppenbarelse 13

De första konvertiterna 15

De trofasta förföljs 17

Islams budskap 23

Flykten till Abessinien 27

Umar[ra] accepterar Islam 30

Förföljelsen ökar 32

Profeten[sa] går till Taif 34

Islam sprider sig till Medina 38

Första förpliktelsen från Aqaba 44

Hijran - emigrationen 46

Suraqa[ra] förföljer Profeten[sa] 48

Profeten[sa] kommer fram till Medina 51

Abu Ayyub Ansari[ra] Profetens[sa] värd 53

Livet osäkert i Medina 56

Överenskommelse emellan Medinas olika stammar 59

Mekkaborna gör sig redo att attackera Medina 62

Slaget vid Badr 65

En stor profetia uppfylls 72

Slaget om Uhud 76

Segern vänds till nederlag 79

Rykten om Profetens[sa] död når Medina 85

Sammandrabbningen med Banu Mustaliq 95
Slaget vid diket 99
Kamp trots tunga odds 102
Banu Quraizas förräderi 106
Förbundet upplöses 113
Banu Quraiza bestraffas 116
Sadsra dom i harmoni med Bibeln 119
Försökte Profeten[sa] fortsätta krigsföring? 123
Judendomen och kristendomens lära om krig 126
Quranen om krig och fred 128
Profetens[sa] föreskrifter om krig 138
Sporadiska attacker från de icke-troende 141
Profeten[sa] far till Mekka med 1500 följeslagare 143
Fördraget vid Hudaibiya 148
Profetens[sa] brev till olika kungar 152
Brev till kungen av Persien 158
Brevet till Negus 161
Brev till härskaren i Egypten 163
Brev till ledaren i Bahrain 166
Khaibars nedgång 168
Profetens[sa] vision uppfylld 173
Slaget vid Mauta 176
Profeten[sa] marscherar mot Mekka med tiotusen följeslagare 182
Mekkas fall 185
Profetens[sa] intåg i Mekka 188
Kaba töms på avgudar 194
Profeten[sa] förlåter sina fiender 197
Ikrima[ra] blir muslim 199
Slaget vid Hunain 202
Guds Profet[sa] kallar på dig 204

En edsvuren fiende blir en hängiven anhängare 208
Profeten[sa] fördelar bytet 209
Abu Amirs intriger 212
Expeditionen till Tabuk 213
Den sista pilgrimsfärden 217
Profeten[sa] ger en antydan om sin bortgång 221
Profetens[sa] sista dagar 225
Profeten[sa] går bort 228
Profetens[sa] person och karaktär 232
Profetens[sa] renhet i sinne och kropp 234
Profetens[sa] enkla liv 236
Relationen med Gud 242
Ogillande av botgörning 251
Förhållningssättet till sina fruar 253
Höga moraliska egenskaper 255
Hans självbehärskning 257
Rättvisa och god affärssed 259
Hänsyn till de fattiga 262
Tillvarata de fattigas intressen 266
Behandling av slavar 268
Behandling av kvinnor 270
Inställning till de döda 275
Behandling av sina grannar 276
Behandling av sin släkt 278
Hålla sig i gott sällskap 282
Skydda människornas tro 283
Överse andras brister 284
Tålamod i motgång 288
Ömsesidigt samarbete 289
Sannfärdighet 291
Påflugenhet 293

Ärlig och rättfram behandling 294
Pessimism 295
Grymhet mot djur 296
Tolerans i religiösa frågor 298
Mod 299
Hänsyn för de obildade 300
Uppfyllandet av avtal 301
Visa aktning för mänsklighetens tjänare 302
Profetens[sa] liv en öppen bok 303

Om författaren

Hans Helighet Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad[ra] var den utlovade Messias Hans Helighet Mirza Ghulam Ahmads[al] son. Han föddes den 12 januari år 1889 enligt en profetia av grundaren för Islams Ahmadiyya Samfund. Han valdes till den andre Kalifen (ställföreträdare) för den utlovade Messias år 1914 då han var tjugofem år. Han ledde Samfundet fram till sin bortgång år 1965. Han skrev detaljerade kommentarer om den Heliga Quranen och översatte den till Urdu. Vidare skrev han böcker om bland annat Guds existens, Guds enhet, änglars funktion, doktrinen om det förutbestämda, konceptet om frälsning och om islam och det ekonomiska systemet.

Förkortningar som använts i boken

sa

sal-lallahu 'alaihi wa sallam
Allahs frid och välsignelser vare med honom.

Förkortningen skrivs efter den Heliga Profeten Muhammads[sa] namn.

al

'alaihis salatu was salam
Allahs frid vare med honom.

Förkortningen skrivs efter omnämnandet av andra profeter än den Heliga Profeten Muhammad[sa].

ra

radi-Allaho 'anhu/'anha/'anhum
Må Allah vara nöjd med honom/henne/dem.

Förkortningen skrivs efter den Heliga Profeten Muhammads[sa] följeslagares namn.

MUHAMMAD^{sa} LIV

Arabien vid Profetens[sa] födsel

Profeten[sa] föddes i Mekka i augusti år 570. Han gavs namnet Muhammad[sa] vilket betyder den prisade. För att förstå hans liv och karaktär måste man förstå vilka förhållanden som rådde i Arabien vid hans födsel.

När han föddes trodde nästan hela Arabien på en form av polyteistisk religion. Araberna spårade sina förfäder tillbaka till Abraham[al]. De visste att Abraham[al] var en monoteistisk lärare, trots det höll de sig till en polyteistisk tro och polyteistiska vanor. Till sitt försvar sa de att vissa människor är enastående i sin kontakt med Gud. Dessa människors böner å någon annans väg accepteras av Gud. Att nå Gud är svårt för vanliga människor. De måste ha någon som ber åt dem så att de kan uppnå Guds välbehag och hjälp. Sålunda kunde de kombinera sin vördnad för Abraham[al] med sin egna polyteistiska tro. De sa att Abraham[al] var en helig man. Han kunde nå Gud utan hjälp av någon annans böner vilket vanliga invånare i Mekka inte kunde göra. Därför hade Mekkas invånare skapat idoler av heliga och rättfärdiga män; dessa idoler tillbads och man gav offergåvor till dem för att genom dem behaga Gud.

Denna inställning var primitiv, ologisk och full av fel. Men invånarna i Mekka brydde sig inte om det. De hade inte haft en monoteistisk lärare under en lång tid, och när polyteismen etableras har den inga gränser och sprider sig ohejdat. Antalet gudar börjar öka. Vid tiden för Profetens[sa] födsel sägs det att enbart i Kaba, islams heliga moské och huset för tillbedjan som byggts av Abraham[al] och hans son Ismael, fanns det 360 idoler. Det verkar som att det fanns en idol för varje dag i månkalendern. I andra större områden i Arabien fanns

det andra idoler, så man kan säga att hela Arabien hade stigit in i den polyteistiska tron.

Araberna var hängivna språkkulturen; de var väldigt intresserade av sitt talade språk och dess utveckling. Deras intellektuella ambitioner var dock skrala. Om historia, geografi, matematik etc. visste de ingenting. Då de var ett ökenfolk och tvungna att hitta i öknen utan hjälp av landmärken hade de utvecklat ett stort intresse i astronomi. Det fanns inte en enda skola i hela Arabien. Det sägs att endast ett fåtal i hela Mekka kunde läsa och skriva. Araberna var ett motsägelsefullt folk när det gällde deras moral. De led av vissa extrema moraliska brister samtidigt som de hade en del beundransvärda kvalitéer. De hade för vana att dricka i stora mängder. Att bli full och vild under påverkan av alkohol var för dem en dygd och inte en last. Deras bild av en gentleman var en som bjöd in sina vänner och grannar till en kraftmätning i att dricka. Varje rik man höll en fest där det dracks minst fem gånger per dag.

Hasardspel var en nationalsport men de hade gjort en fin konstform av det. De spelade inte för att bli rika utan vinnarna förväntades att anordna fester för sina vänner. I krigstider samlades pengar in med hjälp av spelandet. Även idag finns det institutioner som använder prisutdelande obligationer för att samla in pengar till krig. I vår tid har detta sätt att samla in pengar återinförts av folk i Europa och Amerika. Men de bör komma ihåg att de bara imiterar araberna i deras sätt att samla in pengar till krig. När kriget kom anordnade de arabiska stammarna en fest där de spelade om pengar; den som vann fick bekosta den större delen av krigets kostnad.

De kände inte till det civiliserade livets bekvämligheter. Deras huvudsysselsättning var handel. De sände sina karavaner med handelsvaror ända bort till Abessinien (nuvarande Etiopien), Syrien, Palestina och Indien. De rika bland araberna var stora beundrare av indiska svärd. Sina kläder inskaffade de till stor del från Jemen och Syrien. Handelsplatserna var deras städer, förutom i Jemen och vissa

norra delar av Arabien var dess invånare beduiner. Där fanns inga permanenta bosättningar, stammarna hade delat upp landet i olika områden. Varje stam vandrade omkring fritt i sitt eget område. När vattnet tog slut på ett ställe vandrade de vidare till nästa och bosatte sig där. Deras ägodelar bestod av får, getter och kameler. Från ullen gjorde de kläder och från skinnen gjorde de tält. Det som blev över sålde de på marknaden. Guld och silver var inte okänt för dem men det var få som ägde något av det. De fattiga gjorde prydnadsföremål av skal och välluktande material. Frön från meloner rengjordes, torkades och träddes på snören för att bli halssmycken.

Brott och omoraliska handlingar av varierande grad var utom kontroll. Att någon enskild stal något var ovanligt men gäng som plundrade var vanliga. Att attackera och ta ifrån någon dennes ägodelar ansågs vara en medfödd rättighet. Men samtidigt värdesatte de sitt givna ord mer än något annat folk. Skulle en individ gå till en stark ledare eller stam för att söka skydd ansågs det vara obligatoriskt för ledaren eller stammen att ge dem sitt skydd. Om detta inte gjordes förlorade stammen sitt anseende i Arabien. Poeter förfogade över ett stort anseende och inflytande. De respekterades som nationella ledare. Ledare förväntades vara exceptionellt bra talare och även kunna diktera verser. Gästvänlighet hade utvecklats till en nationell dygd. En resenär betjänades som en vördad gäst när han kom fram till stammens huvudkvarter. De bästa djuren slaktades och den bästa vördnaden visades gentemot gästen. De brydde sig inte vem gästen var. Det var tillräckligt att gästen hade dykt upp. Besöket betydde en ökad status och prestige för stammen. Därför blev det stammens uppgift att hedra gästen. Genom att hedra gästen hedrade de sig själva.

Kvinnan i detta Arabien hade ingen status eller rättigheter. Bland dem ansågs det hedervärt att avliva flickebarn. Hursomhelst är det ett misstag att tro att barnamord utfördes överallt i Arabien. En sådan farlig tradition kunde inte blomstra i hela landet. Det skulle ha lett till att rasen utrotats. Sanningen är den att i Arabien eller Indien

eller i något annat land där barnamord förekommit, har det endast förekommit avgränsat inom vissa familjer. De arabiska familjer som utförde barnamord hade en överdriven föreställning om sin sociala status eller så var de bundna av andra orsaker. Möjligen var de oförmögna att hitta unga män åt sina döttrar för giftermål och på grund av denna vetskap dödade de sina flickebarn. Ondskan i denna handling låg i dess vildhet och dess grymhet och inte i det resultat som den hade på nationens invånarantal. Olika metoder användes för att mörda flickebarnen; ibland begravdes de levande eller så ströps de till döds.

Endast den biologiska modern ansågs vara en mor i det arabiska samhället. Styvmödrar ansågs inte vara mödrar och det fanns inget förbud mot att en son gifte sig med sin styvmor efter att fadern gått bort. Månggifte var vanligt och det fanns ingen begränsning på hur många kvinnor en man kunde gifta sig med. En man kunde även gifta sig med sin frus systrar.

Den värsta behandlingen gavs till de stridande motståndarna under ett krig. Där hatet var starkt tvekade man inte att stycka den skadade motståndarens kropp, ta kroppsdelar och äta dem på ett kannibalistiskt sätt. De tvekade inte att stympa fiendens kropp. Att skära av fiendens näsor eller öron eller att sticka ut ögonen var en vanlig form av grymhet som utövades av dem. Slaveriet var vida spritt. Svaga stammar gjordes till slavar. Slaven hade ingen status. Varje herre gjorde som han behagade med sina slavar. Inga rättsåtgärder kunde vidtas mot den herre som misshandlade sin slav. En herre kunde mörda sin slav utan att behöva stå till svars för det. Även om en man dödade någon annans slav så var straffet inte döden utan allt som krävdes av honom var att ersätta den döde slavens ägare på ett lämpligt sätt. Kvinnliga slavar utnyttjades till att tillfredsställa de sexuella behoven. De barn som föddes genom dessa handlingar behandlades också som slavar. Slavinnor som blev mödrar fortsatte att vara slavar. När det gällde civilisation och social framgång så var araberna ett

underutvecklat folk. Vänlighet och omtänksamhet mot varandra var ett okänt begrepp. Kvinnan hade den sämsta möjliga statusen. Trots detta besatt araberna några goda egenskaper. Till exempel nådde ibland individuellt mod en mycket hög nivå.

Det var bland sådana människor som den Helige Profeten[sa] föddes. Hans fader Abdullah hade dött innan hans födsel. Följaktligen sågs han och hans mor Amina efter av Muhammads[sa] farfar Abdul Muttalib. Barnet ammades av en kvinna från landsbygden som bodde nära en plats som hette Taif. Det var ett bruk i Arabien vid den tidpunkten att anförtro sina barn till en kvinna på landsbygden som fick i uppgift att uppfostra barnet, lära dem att prata och ge dem en hälsosam start i livet. När Profeten[sa] var sex år dog hans mor på en resa mellan Medina och Mekka och hon begravdes på en plats längs vägen. Barnet togs till Mekka av en tjänstekvinna och gavs till farfadern. När han var åtta år dog även hans farfar. Då blev hans farbror Abu Talib hans förmyndare i enlighet med farfaderns testamente. Profeten[sa] fick chansen att resa utanför Arabien två eller tre gånger. En av dessa resor ägde rum när han var 12 år i sällskap med Abu Talib då de åkte till Syrien. Det verkar som om denna resa tog honom till städerna i de sydöstra delarna av Syrien för i de historiska referenserna nämns inte platser som Jerusalem. Från denna ålder och fram tills han växte upp till en ung man stannade han kvar i Mekka.

Från barndomen ägnade han sig åt begrundan och meditation. Han deltog inte i andra personers tvister och rivaliteter förutom då han försökte sluta fred emellan dem. Det sägs att stammarna som levde i och runtom Mekka, och som hade tröttnat på blodsfejder, beslöt sig för att grunda ett förbund vars syfte var att hjälpa offren för aggressiva och ohederliga övergrepp. När den Helige Profeten[sa] hörde talas om detta förbund beslöt han sig gladeligen för gå med i det. Medlemmarna i förbundet förpliktigade sig om följande;

> De skulle hjälpa dem som var förtryckta och återföra deras rättigheter till dem, så länge som den sista

vattendroppen fanns kvar i havet. Och om de inte gjorde det så skulle de kompensera offren från sina egna ägodelar. *(Sirat Ibni Hisham by Imam Suhaili)*

Det verkar som att ingen medlem i detta förbund någonsin ensam uppmanades till att uppfylla löftet som högtidligt ingåtts av medlemmarna. Men den Helige Profeten[sa] fick chansen när han tillkännagav sin kallelse. Hans värsta fiende var Abu Jahal, en ledare i Mekka. Han uppmanade om social bojkott och allmän förnedring av den Helige Profeten[sa]. Vid denna tidpunkt kom en man till Mekka som skulle driva in en skuld från Abu Jahal men den senare vägrade att betala. Mannen nämnde detta för några män i Mekka och några unga män hade utav ren illvilja föreslagit att han skulle söka upp den Helige Profeten[sa]. De hade trott att den Helige Profeten[sa] inte skulle våga göra något av rädsla för allmänt motstånd mot honom och på grund av fruktan från Abu Jahals motstånd. Om han vägrade att hjälpa denna man skulle han bryta sitt löfte till förbundet och om han inte vägrade och valde att söka upp Abu Jahal för återbetalningen, skulle Abu Jahal bortvisa honom med förakt. Denna man gick då till Profeten[sa] och klagade om Abu Jahal. Profeten[sa], som inte tvekade för ett ögonblick, ställde sig upp och gick tillsammans med mannen och knackade på Abu Jahals dörr. Abu Jahal kom ut och såg att hans kreditgivare stod tillsammans med Profeten[sa]. Profeten[sa] nämnde lånet och föreslog att det skulle återbetalas. Utan att säga ett ord gav Abu Jahal sitt medgivande och betalade omgående. När de andra ledarna i Mekka hörde talas om detta tillrättavisade de Abu Jahal och berättade för honom hur svag och motsägelsefull han hade varit. Han förespråkade social bojkott av Profeten[sa] men själv accepterade han Profetens[sa] anvisningar och återbetalade ett lån. Abu Jahal vädjade till sitt försvar att vilken annan man som helst hade gjort likadant. Han berättade för dem att när han såg Profeten[sa] stående vid sin dörr fick han också syn på två vildkameler, en vid varsin sida om Profeten[sa],

redo att angripa. Vi kan inte säga vad denna upplevelse var för något. Var det ett mirakulöst framträdande för att rubba Abu Jahal eller var det den respektingivande närvaron av Profeten[sa] som skapade denna illusion? En man hatad och förtryckt av en hel stad hade tagit sig mod att ensam gå till stadens ledare och kräva att ett lån återbetalades. Kanske var det denna oväntade syn som skrämde Abu Jahal och för ett ögonblick fick honom att glömma vad han hade svurit att göra mot Profeten[sa] och tvingade honom att göra såsom Profeten[sa] föreslog.

(Hisham)

Den Helige Profetens[sa] bröllop med Khadija[ra]

När Profeten[sa] var omkring tjugofem år hade hans goda rykte för integritet och medmänsklighet spridits över hela staden. Folk brukade peka på honom beundransvärt och säga att här har vi en man som vi kan lita på. Detta rykte nådde en rik änka som tog kontakt med Profetens[sa] farbror, Abu Talib. Hon ville att hans brorson skulle leda en av hennes karavaner till Syrien. Abu Talib nämnde detta för Profeten[sa] som accepterade erbjudandet. Expeditionen nådde oanade framgångar och vinster. Den rika änkan Khadija[ra] var övertygad om att expeditionens framgång enbart inte byggde på den gynnsamma konjunkturen utan också på dess ledares integritet och effektivitet. Hon frågade sin slavinna Maisara[ra] angående resan. Maisara[ra] gav stöd till hennes åsikt och berättade att med den ärlighet och sympati med vilken den unge karavanledaren skötte hennes affärer, skulle inte ha uppvisats av många män.

Khadija[ra] var mycket imponerad av honom. Hon var fyrtio år och hade redan blivit änka två gånger. Hon skickade en väninna till Profeten[sa] för att förhöra sig om han kunde övertalas till att gifta sig med henne. Denna kvinna gick till Profeten[sa] och frågade varför han inte hade gift sig. Profeten[sa] svarade att han inte var tillräckligt rik för att göra så. Kvinnan frågade då om han gick med på att gifta sig om en rik och respektabel kvinna hittades. Profeten[sa] frågade vem denna kvinna kunde vara och kvinnan svarade att det var Khadija[ra]. Profeten[sa] ursäktade sig och sa att Khadija[ra] var för högt uppsatt för honom. Kvinnan åtog sig att lösa alla svårigheter. I så fall sa Profeten[sa] att det inte fanns något annat för honom att säga förutom att han gick

med på det. Khadija[ra] skickade då bud om giftermål till Profetens[sa] farbror. Således fastställdes och genomfördes giftermålet mellan Profeten[sa] och Khadija[ra].

En fattig man, föräldralös i tidig ålder, fick sin första inblick i rikedom. Han hade blivit rik. Men vad han gjorde med sin förmögenhet är en lärdom för hela mänskligheten. Efter bröllopet kände Khadija[ra] att då hon var rik och han var fattig skulle detta leda till ojämlikhet mellan dem och det skulle vara ett hinder i deras lycka. Så hon föreslog att hon skulle överlåta sin egendom och sina slavar till Profeten[sa]. Profeten[sa] förstod att hon menade allvar och tillkännagav att så fort han skulle få hennes slavar skulle han frige dem. Och så gjorde han. Dessutom delade han ut merparten av den rikedom han fick av Khadija[ra] till de fattiga.

Bland slavarna han hade frigett fanns en man, Zaid[ra]. Han verkade vara mer intelligent och skärpt än andra. Han tillhörde en respektabel familj och hade blivit kidnappad i sin barndom och såld från plats till plats tills han nådde Mekka. Unge Zaid[ra], nyligen frigiven, förstod genast att det vore bättre att uppoffra friheten och leva som Profetens[sa] slav. När Profeten[sa] frigav slavarna gick inte Zaid[ra] med på att friges utan frågade om han kunde få fortsätta att leva tillsammans med Profeten[sa]. Han gjorde så och med tiden ökade hans hängivenhet till Profeten[sa]. Men under tiden var Zaids[ra] far och farbror honom på spåren och fick reda på att han befann sig i Mekka. I Mekka spårade de honom till Profeten[sa]. När de kom till Profeten[sa] bad de om Zaids[ra] frihet och erbjöd att betala vilken summa som helst som Profeten[sa] skulle begära. Profeten[sa] sa att Zaid[ra] var fri och kunde följa med dem om han så önskade. Han skickade efter Zaid[ra] och visade honom hans far och farbror. Efter att de träffats och torkat sina tårar sa Zaids[ra] far att hans goda herre hade frigett honom och att hans mor var mycket bedrövad av separationen och att det vore bäst om han följde med hem. Zaid[ra] svarade:

> Far! Vem älskar inte sina föräldrar? Mitt hjärta är fullt av kärlek för dig och för min mor. Men jag älskar denne man, Muhammad[sa], så mycket att jag inte kan tänka mig leva någon annanstans än med honom. Jag har träffat dig och jag är glad. Men en separation från Muhammad[sa] kan jag inte uthärda.

Zaids[ra] far och hans farbror gjorde sitt yttersta för att övertala Zaid[ra] att följa med dem hem men Zaid[ra] vägrade. Då sa den Helige Profeten[sa]:

> ”Zaid[ra] är redan en fri man men från och med idag kommer han att vara min son.” När de såg denna kärlek mellan Zaid[ra] och Profeten[sa] åkte Zaids[ra] far och farbror tillbaks och Zaid[ra] stannade kvar hos Profeten[sa]. *(Hisham)*

Profetensa får sin första uppenbarelse

När Profetensa var över trettio år hade kärleken till Gud och kärleken till att tillbe Gud börjat överta honom mer och mer. Han revolterade emot Mekkabornas otyg, missgärningar och många andra dåliga gärningar och valde därför en plats ungefär 3-4 kilometer bort från staden för sin meditation. Platsen var på toppen av ett berg, en sorts grotta av sten. Hans fru Khadijara brukade förbereda tillräckligt med mat för flera dagar och med den brukade han bege sig till grottan Hirá. I grottan brukade han tillbe Gud dag och natt. När han var fyrtio år såg han en vision. Det var i samma grotta. Han såg att någon befallde honom att recitera. Profetensa svarade att han inte visste vad han skulle recitera och inte hur man reciterar. Gestalten insisterade och till slut fick han Profetensa att recitera följande verser:

> Läs du upp i din Herres namn Som skapade, skapade människan från en klump. Läs upp! Och din Herre är den mest Ädle. Som lärde genom pennan, lärde människan vad hon icke visste. *(Quranen 96:2-6)*

Dessa verser, de första någonsin uppenbarade till Profetensa, blev delar av Quranen så som andra verser vilka uppenbarades senare. De har oerhörda betydelser. De befaller Profetensa att stå upp och göra sig redo att förkunna namnet på den enda Guden som är Profetenssa och även alla andras Skapare. Som har skapat människan, sått fröet till sin egen kärlek och det till sina medmänniskor i människans natur. Profetensa befalldes att proklamera budskapet om denna Gud. Han blev lovad hjälp och skydd av Gud i proklamationen av detta

meddelande. I verserna förutsägs en tid då världen skulle få lära sig all typ av kunskap genom pennan, och man skulle få lära sig om saker som man aldrig hört talas om tidigare. Verserna utgör en sammanfattning av Quranen. Oavsett vad som skulle läras ut till Profeten[sa] i senare uppenbarelser så återfinns frön av det i dessa verser. Grunden lades i dem för en stor och hittills okänd andlig utveckling av människan.

När Profeten[sa] fick denna uppenbarelse var han full av rädsla för ansvaret som Gud hade gett honom. Vilken annan man som helst skulle ha fyllts med stolthet – han skulle ha känt att han blivit betydelsefull och framstående. Profeten[sa] var annorlunda. Han kunde åstadkomma stora saker men kunde inte känna vid någon stolthet i sin prestation. När han nådde hemmet efter denna stora upplevelse var han mycket upprörd och bekymrad. På Khadijas[ra] förfrågan berättade han om vad han hade varit med om för henne och sammanfattade sin fruktan och sa: ”Som den svaga människa jag är, hur skall jag kunna bära det ansvar som Gud avser att ge mig.” Khadija[ra] svarade genast:

> Gud är vittne, Han har inte skickat dig detta bud så att du skall misslyckas och visa dig ovärdig för att Han sedan ska överge dig. Hur kan Gud göra något sådant, medan du är vänlig och omtänksam mot dina släktingar och vänner, hjälper de fattiga och de övergivna och bär deras bördor? Du återinför de dygder som försvunnit från vårt land. Du behandlar gästerna med ära och hjälper dem som är i nöd. Kan du utsättas för en prövning från Gud? *(Bukhari)*

Med detta sagt tog Khadija[ra] Profeten[sa] till sin kusin, Waraqa bin Naufal, som var kristen. När han hörde om händelsen sa Waraqa: ”Jag är säker på att ängeln som uppenbarade sig för Moses[al], även har uppenbarat sig för dig.” *(Bukhari)*

De första konvertiterna

Waraqa hänvisade uppenbarligen till profetian i Femte Moseboken 18:18. När nyheten nådde Zaid[ra], Profetens[sa] friade slav, nu ungefär trettio år, och hans kusin Ali[ra] som var cirka elva år, deklarerade de båda sin tro på honom. Abu Bakr[ra], hans barndomsvän, var inte närvarande i staden. När han återvände fick han höra om denna nya erfarenhet som Profeten[sa] hade haft. Han fick höra att hans vän hade blivit galen och hade börjat säga att änglar fört budskap från Gud till honom. Abu Bakr[ra] trodde på Profeten[sa] helt och hållet. Han tvivlade inte för en minut på att Profeten[sa] hade rätt, han visste att han var både frisk och uppriktig. Han knackade på Profetens[sa] dörr och när han hade gått in och såg Profeten[sa] frågade han honom om vad som hade hänt. Profeten[sa] var rädd att Abu Bakr[ra] skulle missförstå så han började med en lång förklaring. Abu Bakr[ra] stoppade Profeten[sa] från att göra så och insisterade på att det enda han ville veta var om en ängel verkligen hade uppenbarat sig för honom och gett honom ett budskap från Gud. Profeten[sa] ville förklara igen men Abu Bakr[ra] sa att han inte ville höra någon förklaring. Han ville bara få svar på frågan om han hade fått ett budskap från Gud. Profeten[sa] sa: ”Ja” och Abu Bakr[ra] deklarerade genast sin tro. Efter att ha tillkännagivit sin tro sa han att argumenten skulle ha förringat värdet i hans tro. Han hade känt Profeten[sa] länge och innerligt. Han kunde inte tvivla på honom och han ville inte höra på argument för att bli övertygad om hans sanning. Denna lilla grupp av de troende var de första troende i islam; en gammal kvinna, en elvaårig pojke, en befriad slav som levde bland främlingar, en ung vän och Profeten[sa] själv. Detta var gruppen som i det tysta beslöt för att sprida Guds ljus över hela världen. När människorna och deras ledare hörde talas om detta skrattade de och

sa att de hade blivit galna. Det fanns ingenting att frukta och inget att oroa sig över. Men allt efter tiden gick började sanningen uppenbaras, och som Profeten Jesaja *(Bibeln 28:13)* sa för länge sedan: ”lära på lära, lära på lära; rad efter rad, rad efter rad, lite här och lite där” började stiga ned på Profeten[sa].

De trofasta förföljs

Gud började tala till Muhammad[sa] på ”ett annat modersmål” Ungdomarna i landet började undra. De som sökte sanningen blev upprymda. Från förakt och hån började godkännande och beundran att växa. Slavar, unga män och olyckliga kvinnor började samlas runt Profeten[sa]. I hans budskap och i hans lära fanns det hopp för de nerklassade, deprimerade och unga. Kvinnorna trodde att tidpunkten för återupprättandet av deras rättigheter var nära. Slavar trodde dagen för deras frigörelse hade kommit och unga män trodde att möjligheter till framsteg skulle kunna öppnas för dem. När hån började förändras till godkännande och likgiltighet till engagemang, började ledare och tjänstemän i Mekka bli uppskrämda. De samlades och höll ett möte och beslutade att hån inte var någon tillräcklig metod att hantera detta hot med. Ett mer allvarligare sätt borde tillämpas. Det nya inflytandet borde slås ner med våld.

Det beslutades att förföljelse och någon form av bojkott skulle införas. Konkreta åtgärder vidtogs snabbt och Mekka hamnade i en allvarlig konflikt med islam. Profeten[sa] och hans lilla skara av följeslagare var inte längre betraktade som galna utan som en växande influens. Om den tilläts växa obehindrat skulle den visa sig vara en fara för tron, prestigen, sederna och traditionerna i Mekka. Islam hotade att dra ner och bygga om den gamla strukturen i samhället i Mekka; att skapa en ny himmel och en ny jord, och detta skulle medföra bortfallet av det gamla Arabiens himmel och jord. Mekkaborna kunde inte längre skratta åt islam. Nu handlade det om liv och död för dem. Islam var en utmaning och Mekka hade antagit utmaningen, precis som profeternas fiender alltid har antagit utmaningen från sina profeter. De bestämde sig för att inte möta argument med argument utan att dra svärdet

och slå ned den farliga läran med kraft. De matchade inte Profetens[sa] och hans anhängares goda exempel genom sina egna; de besvarade inte vänliga ord med vänliga utan de behandlade de oskyldiga illa och misshandlade dem som talade vänligt. Ännu en gång startade en konflikt i världen mellan tro och misstro; satans krafter förklarade krig mot änglarna.

De troende, som fortfarande var en handfull, hade ingen styrka att motstå de icke-troendes angrepp och våld. En mycket grym kampanj började. Kvinnor slaktades skamlöst. Männen slaktades. De slavar som hade deklarerat sin tro på Profeten[sa] släpades på brinnande sand och sten så att deras hud blev hård likt djurens. En lång tid efteråt då islam var etablerat i när och fjärran visade en av dessa tidiga konvertiter, Khabbab bin al-Arat[ra], vad hans kropp hade utsatts för. Hans vänner såg hur hans hud hade härdats likt ett djurs och frågade honom varför det var så. Khabbab[ra] skrattade och sa att det inte var något, bara ett minne av de tidiga dagarna när slavar som konverterade till islam släpades genom gatorna i Mekka på hård varm sand och sten. *(Musnad, Vol. 5, s. 110)*

De slavar som trodde kom från olika samhällen. Bilal[ra] var afrikan och Suhaib[ra] en grek. De tillhörde även olika religioner. Jabr[ra] och Suhaib[ra] var kristna medan Bilal[ra] och Ammar[ra] var idoldyrkare. Bilal[ra] tvingades ligga på varm sand, pålastad med stenar och pojkar dansandes på hans bröstkorg. Hans herre, Umayya bin Khalf, torterade honom och bad honom sedan att avstå från Allah och Profeten[sa] och istället sjunga lovprisning för Mekkabornas gudar, Lat och Uzza. Bilal[ra] sa endast: ”Ahad, Ahad” (Gud är en). Förbittrad gav Umayya sedan Bilal[ra] till gatupojkarna och bad dem att sätta ett rep runt hans nacke och dra honom genom staden över vassa stenar. Bilals[ra] kropp blödde men han fortsatte mumla ”Ahad, Ahad…”.

Senare, när muslimerna bosatte sig i Medina och kunde leva och dyrka Allah i relativ frid, utsåg den Helige Profeten[sa] Bilal[ra] till en muezzin, den som officiellt kallar de troende till bönerna. Eftersom

Bilal[ra] var afrikan missade han h:et i det arabiska ordet ”Ashhadu” (jag vittnar). De troende Medinaborna skrattade åt hans felaktiga uttal men Profeten[sa] tillrättavisade dem och berättade för dem hur kär Bilal[ra] var Gud på grund av den starka tro han visade under Mekkabornas tortyr. Abu Bakr[ra] betalade lösen för Bilal[ra] och många andra slavar och säkrade således deras frigivning. Bland dem var Suhaib[ra], en välställd köpman, som Quraish fortsatte att angripa även efter hans frigivning. När den Helige Profeten[sa] lämnade Mekka för att bosätta sig i Medina ville Suhaib[ra] åka med honom. Men Mekkaborna stoppade honom. Han kunde inte lämna Mekka med den rikedom som han hade tjänat i Mekka sa de. Suhaib[ra] erbjöd sig att överlämna all sin egendom och sina inkomster och frågade om de skulle låta honom gå då. Mekkaborna accepterade erbjudandet. Suhaib[ra] nådde Medina tomhänt och träffade Profeten[sa] som lyssnade på honom och gratulerade honom och sa: ”Det var den bästa affären i ditt liv.”

De flesta av dessa slavkonvertiter förblev stabila i sin tro. Men vissa var svaga. När den Helige Profeten[sa] hittade Ammar[ra] stönandes med smärta och torkandes sina tårar sa Ammar[ra] att han hade blivit slagen och tvingats att återkalla sin tro. Profeten[sa] frågade honom: ”Men visst tror du innerst inne?” Ammar[ra] förklarade att han gjorde det och Profeten[sa] sa då att: ”Gud skulle förlåta hans svaghet.” Ammars[ra] far Yasir[ra] och hans mor Sumayya[ra] plågades också av de icke-troende människorna. Vid ett sådant tillfälle råkade Profeten[sa] passera. Fylld med känslor sa han: ”Yasirs[ra] familj, var uthålliga, för Gud har berett ett paradis åt er.” Dessa profetiska ord var snart uppfyllda. Yasir[ra] föll offer för tortyren och lite senare mördade Abu Jahl hans äldre hustru Sumayya[ra] med ett spjut. Zinbira[ra], en kvinnlig slav, förlorade sina ögon under en grym behandling från de icke-troende människorna. Abu Fukaih[ra], Safwan bin Umayyas slav, lades på varm sand samtidigt som varma stenar placerades över hans bröstkorg, en smärta som fick hans tunga att falla ut.

Andra slavar misshandlades på liknande sätt. Dessa grymheter var mer än man kunde utstå. Men de tidigt troende uthärdade dem eftersom deras hjärtan gjordes starka av försäkringar mottagna dagligen från Gud. Quranen uppenbarades för Profeten[sa] men Guds lugnande röst nedkom över alla troende. Om detta inte vore så, då skulle de troende inte ha kunnat tåla de grymheter som de utsattes för. Övergivna av medmänniskor, släkt och vänner hade de ingen förutom Gud med dem och de brydde sig heller inte om de hade någon annan. På grund av Honom verkade grymheterna obetydliga, skymforden verkade vara böner och stenar verkade vara som sammet. Den fria medborgaren som var troende behandlades inte mindre grymmare. Deras äldste och ledare plågade dem på olika sätt. Osman[ra] var en man på fyrtio och välställd. Men när Quraish-stammen beslöt sig för allmän förföljelse av muslimerna lät hans farbror Hakam binda upp honom och slå honom. Zubair bin al-Awwam[ra], en modig ung pojke som senare blev en stor muslimsk general, lindades in i en matta av sin morbror, rök sändes upp från undersidan och han torterades genom kvävning. Men han gav sig inte. Han hade funnit sanningen och skulle inte ge upp den.

Abu Dharr[ra] från stammen Ghaffar hörde om Profeten[sa] och reste till Mekka för att undersöka. Mekkaborna avrådde honom och sa att de kände Muhammad[sa] väl och att hans rörelse bara var en självisk plan. Abu Dharr[ra] var inte imponerad, så han gick till Profeten[sa], hörde Islams budskap direkt från honom och konverterade. Abu Dharr[ra] frågade om han kunde hålla sin tro hemlig från sin stam. Profeten[sa] sa att han kunde göra så i några dagar. Men när han passerade genom gatorna i Mekka hörde han en del av Mekkas ledare håna den Helige Profeten[sa] och göra avskyvärda angrepp mot muslimer. Han kunde inte längre hålla sin tro hemlig och han tillkännagav på en gång: ”Jag vittnar att det inte finns någon Gud utom Allah, och att det inte finns någon lik Allah, och att Muhammad[sa] är hans tjänare och Profet.” Detta rop hade ljudit i en församling av icke-troende och för dem

verkade det vara en oförskämdhet. De blev arga och slog honom tills han föll ner medvetslös. Profeten[sa] farbror Abbas[ra], som inte hade konverterat ännu, passerade och började protestera. ”Era matkaravaner passerar genom Abu Dharrs[ra] stams område och blir de arga på er behandling så kan hans folk svälta er till döds.”, sa han. Följande dag stannade Abu Dharr[ra] hemma. Men dagen efter gick han återigen till samma församling och han fann dem håna den Helige Profeten[sa] som tidigare. Han gick till Kaba och såg människorna där göra detsamma. Han kunde inte hindra sig utan reste sig och gjorde en högljudd bekännelse av sin tro. Återigen misshandlades han allvarligt. Samma sak hände en tredje gång och Abu Dharr[ra] återvände sedan tillbaka till sin stam.

Den Helige Profeten[sa] undantogs inte från den grymma behandlingen av de troende. Vid ett tillfälle var han i bön. Några icke-troende lade en mantel runt hans hals och släpade iväg honom så hans ögon stack ut. Abu Bakr[ra] råkade gå förbi och hjälpte honom. Han sa: ”Försöker ni döda honom eftersom han säger att Gud är hans Mästare?” Vid ett annat tillfälle satt den Helige Profeten[sa] på knä och bugade sig i bönen då några icke-troende lade inälvor från en kamel på hans rygg. Han kunde inte stiga upp förrän vikten togs bort. Vid ännu ett tillfälle gick han på en gata och en grupp gatubarn följde efter honom. De slog honom på nacken och talade om för folk att han kallade sig själv för en Profet. Sådant var hatet och fientligheten mot honom, och sådan var hans hjälplöshet. Profetens[sa] hus stenades från omgivande hus. Smuts och resterna av slaktade djur kastades in i hans kök. Vid flera tillfällen kastades avfall på honom medan han bad så att han var tvungen att dra sig tillbaka till en säker plats för sina offentliga böner. Dessa grymheter, som begicks mot en svag och oskyldig grupp samt deras ärliga och välmenande, men hjälplösa ledare, genomleds dock inte för intet. Hederliga män såg allt detta och blev dragna till islam.

Profeten[sa] satt en gång och vilade på Safa, en kulle i närheten av Kaba. En av Mekkas ledare som kallades Abu Jahl, Profetens[sa] ärkefiende, passerade och började välla ur sig avskyvärda kränkningar. Profeten[sa] sa ingenting och gick hem. En kvinnlig slav från hans hushåll var vittne till denna beklämmande scen. Hamza[ra] var Profetens[sa] farbror och en modig man, fruktad av alla män i staden. Han återvände hem från en jakt i djungeln och gick stolt in i huset, med sin båge hängandes på sina axlar. Den kvinnliga slaven hade inte glömt incidenten. Hon var upprörd över att se Hamza[ra] promenera hem på detta sätt. Hon förebrådde honom och sa att han trodde sig vara modig som gick omkring beväpnad men visste inte vad Abu Jahl hade gjort mot hans oskyldiga syskonbarn på morgonen. Hamza[ra] fick höra vad som hänt på morgonen. Även om han inte var troende var han av nobel karaktär. Han kan ha blivit imponerad av Profetens[sa] budskap men inte i den utsträckningen att han anslöt sig öppet. När han hörde om detta angrepp från Abu Jahl kunde han inte hålla tillbaka. Hans tveksamhet inför det nya budskapet var borta. Han började känna att han än så länge hade varit alltför lättvindig kring det. Han gick rakt mot Kaba, där ledarna för Mekka var vana att träffas och samtala. Han tog sin båge och slog Abu Jahl hårt. ”Räkna mig som Muhammads[sa] följeslagare”, sa han, ”du kränkte honom i morse eftersom du visste att han inte skulle säga någonting. Om du är modig, kom ut och kämpa mot mig.” Abu Jahl var förlöjligad. Hans vänner steg upp till hjälp men rädd för Hamza[ra] och hans stam så stoppade Abu Jahl dem. Han tänkte att en öppen kamp skulle bli alltför kostsam. ”Han var egentligen att skylla på” sa han om morgonens incident. *(Hisham och Tabari)*

Islams budskap

Motståndet fortsatte att öka. Samtidigt gjorde Profeten[sa] och hans anhängare allt de kunde för att klargöra för Mekkaborna om budskapet i islam. Det var ett mångsidigt budskap och av ytterst stor betydelse, inte bara för araber, utan för hela världen. Det var ett budskap från Gud. Det löd: Världens Skapare är En. Ingen annan är värdig dyrkan. Profeterna har alltid trott att Han är En och de lärde sina efterföljare så. Mekkaborna bör ge upp alla idoler och avgudar. Såg de inte att avgudarna inte ens kunde ta bort flugorna som satt på offergåvorna vid deras fötter? Om de attackerades kunde de inte avvärja. Om de fick en fråga, kunde de inte svara. Om de bads om hjälp, kunde de inte göra någonting. Men den Enda Guden hjälpte dem som bad om Hans hjälp, svarade dem som bad till Honom i bön, underkuvade sina fiender och upphöjde dem som sänkte sig inför Honom. När ljuset kom från Honom, upplystes Hans anhängare. Varför försummade Mekkaborna Honom och vände sig istället till livlösa bilder och avgudar och slösade bort sina liv? Såg de inte att deras otro på den Ende Sanne Guden hade gjort dem ytterst vidskepliga och inkompetenta?

De hade ingen aning om vad som var rent och vad som var orent, om vad som var rätt och vad som var fel. De respekterade inte sina mödrar. De behandlade sina systrar och döttrar brutalt, de förvägrade dem deras rättigheter. De behandlade inte sina fruar väl. De plågade änkor, fattiga och svaga. Föräldralösa barn utnyttjades. Och de försökte bygga sin välfärd på andras förfall. De skämdes inte över att ljuga och bedra, inte heller av inbrott och plundring. Spel och dryck var deras glädje. Om kulturell och nationell utveckling brydde de sig inte. Hur länge tänkte de ignorera den Ende Sanne Guden och fortsätta att förlora och förlora, och lida och lida? Vore det inte

bättre med förbättring? Vore det inte bättre att ge upp alla former av utnyttjande av varandra och återupprätta varandras rättigheter? Att spendera sina rikedomar för nationella behov och på så sätt förbättra de många fattiga och svagas situation. Behandla föräldralösa barn som ett förtroende och betrakta deras trygghet som en plikt. Stödja änkor, upprätta och främja goda handlingar i hela samhället. Inte bara utveckla rättvisa och jämlikhet utan även medkänsla och nåd! Livet här i världen bör framkalla godhet. Budskapet sa:

> Lämna bra gärningar efter dig så att de kan växa och bära frukt när du är borta. Det är en dygd att ge till andra, inte ta emot från dem. Lär dig att avstå så att du kan vara närmare din Gud. Utöva självförnekelse av hänsyn till dina medmänniskor så att du kan multiplicera din kredit hos Gud. Sant att muslimerna är svaga, men gå inte efter deras svaghet. Sanningen kommer att segra. Det är påbudet från Himmeln. Genom Profeten[sa] inrättas nya mått och ett nytt kriterium för gott och ont, rätt och fel i världen. Rättvisa och barmhärtighet kommer att råda. Inga störningar och hinder kommer att tillåtas i fråga om religion. Grymheter som kvinnor och slavar har utsatts för kommer att utplånas. Guds Kungarike kommer att väckas istället för satans kungarike.

När detta budskap predikades för folket i Mekka och de välmenande och reflekterande bland dem började få intryck av det, så tog ledarna i Mekka en allvarlig fundering kring vad som höll på att hända. De gick i en samlad grupp till Profetens[sa] farbror Abu Talib och sa till honom:

> Du är en av våra ledare så för din skull har vi hittills besparat din brorsson Muhammad[sa]. Hursomhelst är det dags att sätta stopp för denna nationella kris, denna

> konflikt mitt ibland oss. Vi kräver att han avstår från att säga något om våra avgudar. Låt honom förkunna att Gud är en men låt honom inte säga något emot våra idoler. Om han samtycker till detta är våra konflikter och kontroverser med honom över. Vi uppmanar dig att övertala honom. Men om du inte lyckas måste en av två saker hända. Antingen måste du överge din brorson eller så kommer vi, ditt folk, överge dig. *(Hisham)*

Abu Talib konfronterades med ett svårt val. Att överge sin brorson var hårt. Lika svårt var det att överges av sitt folk. Araberna värderade inte pengar utan deras prestige låg i deras ledarskap. De levde för sitt folk och dess folk för dem. Abu Talib var mycket upprörd. Han sände efter Profeten[sa] och förklarade för honom om kravet som ställts av Mekkas ledare. ”Om du inte accepterar”, sa han med tårar i sina ögon, ”så måste antingen jag överge dig eller så kommer mitt folk att överge mig.” Profeten[sa] hade förståelse för sin farbror. Tårar kom i hans ögon och han sa:

> Jag ber er inte att överge ert folk. Jag ber er inte att ställa er bakom mig. Istället kan ni överge mig och stå bakom ert folk. Men den Enda Guden är mitt vittne när jag säger, att även om de placerade solen på min högra och månen på min vänstra hand skulle jag inte avstå från att predika sanningen om En Gud. Jag måste fortsätta predika tills jag dör. Du kan välja som du vill. *(Hisham och Zurqani)*

Detta svar, snabbt, rakt och ärligt, öppnade Abu Talibs ögon. Han sjönk djupt in i tanken. Även om han inte hade modet att tro, tyckte han att han hade haft tur att få ha levt tillräckligt länge för att se denna stora demonstration av tro och hänsyn till plikten. Beträffande

Profeten[sa] sa han: ”Min brorson, gå din väg. Gör din plikt. Låt mitt folk överge mig. Jag är med dig.” *(Hisham)*

Flykten till Abessinien

När tyranniet hade nått sin yttersta gräns samlade Profeten[sa] sina anhängare och pekade mot väster och berättade för dem om ett land bortom havet där människor inte mördades på grund av att de ändrat sin tro, där kunde de dyrka Gud ostört och där fanns det en bra kung. Låt dem åka dit; kanske skulle förändringen föra dem underlättnad. En del av de muslimska männen, kvinnorna och barnen gick med på detta förslag och emigrerade till Abessinien. Emigrationen var av en mindre omfattning och mycket lidelsefull. Araberna betraktade sig själva som förvaltare av Kaba och det var de. Att lämna Mekka var väldigt svårt för dem, ingen arab kunde tänka sig göra detta om inte att leva i Mekka hade blivit helt omöjligt. Mekkaborna var heller inte beredda att tolerera en sådan emigration. De skulle inte låta offren fly och ge dem minsta chansen att bo någon annanstans. Därför tvingades de som skulle emigrera hålla sina förberedelser inför resan hemliga och kunde inte ens säga adjö till sina vänner och släktingar.

Deras avresa blev dock känd för vissa och deras planer väckte ingen beundran för dem. Umar[ra], så småningom Islams andra Kalif, var fortfarande en icke-troende, en bitter fiende och förföljare av muslimerna. Genom en ren tillfällighet träffade han några medlemmar ur denna grupp. En av dessa var en kvinna, Ummi Abdullah[ra]. När Umar[ra] såg bohaget packas upp och lastas på djur förstod han genast att de tänkte lämna Mekka för att ta fristad någon annanstans. ”Ska ni ge er av?” frågade han. ”Ja, Gud är vårt vittne”, svarade Ummi Abdullah[ra]. ”Vi åker till ett annat land eftersom ni behandlar oss ytterst grymt här. Vi kommer inte att återvända förrän Allah vill göra det enkelt för oss.” Umar[ra] var imponerad och sa, ”Gud vare med dig” Det fanns inslag av sorg i hans röst. Denna tysta scen hade rubbat honom.

När Mekkaborna fick kännedom om detta skickade de en grupp för att jaga dem. Denna grupp följde efter dem så långt som till havet men konstaterade att muslimerna redan åkt iväg. Då de inte kunde hinna ikapp dem beslutade de att skicka en delegation till Abessinien för att uppvigla kungen emot flyktingarna och att övertala honom att överlämna dem till Mekkaborna. En av deltagarna var Amr bin al-As[ra], som senare anslöt sig till islam och erövrade Egypten. Den delegation som åkte till Abessinien mötte kungen och konspirerade i hans domstol. Men kungen var mycket bestämd trots den press som delegationen från Mekka och hans egna hovmän satte på honom. Han vägrade att lämna över de muslimska flyktingarna till sina förföljare. Delegationen återvände besviken men i Mekka tänkte de snart ut en annan plan för att tvinga fram återlämnandet av muslimerna från Abessinien. Bland karavanerna som gick till Abessinien spred de ryktet att hela Mekka hade godtagit islam. När ryktet nådde Abessinien återvände många muslimska flyktingar glatt till Mekka men fann vid ankomsten att det rykte som nått dem var en lögn. Vissa muslimer återvände till Abessinien men några beslöt sig för att stanna.

Bland de senare var Uthman bin Mazun[ra], son till en av de främsta ledarna i Mekka. Uthman[ra] erhöll skydd från en vän till hans far, Walid bin Mughira, och började leva i fred. Men han såg att andra muslimer fortsatte att lida av brutala förföljelser. Detta gjorde honom mycket upprörd. Han gick till Walid och avsade sig skyddet. Han tyckte inte att han borde ha detta skydd medan andra muslimer fortsatte att lida. Walid meddelade detta till Mekkaborna. En dag satt Labid, som var en prisbelönt poet i Arabien, bland hövdingarna i Mekka och läste upp sina verser. Han läste en vers som innebar att alla nåder måste slutligen komma till ett slut. Uthman[ra] motsade honom djärvt och sa: ”Nåderna i Paradiset kommer att vara för evigt.” Labid, som inte alls var van vid sådana invändningar, förlorade sitt temperament och sa: ”Quraish, dina gäster brukade inte förolämpas tidigare. När började detta?” För att blidka Labid reste sig en man bland publiken och sa:

”Fortsätt och bry dig inte om idioten”. Uthman[ra] insisterade på att han inte hade sagt något dumt. Detta förargade Quraishiten som attackerade Uthman[ra] och gav honom ett kraftigt slag som slog ut ett öga. Walid var närvarande vid scenen. Han var en nära vän till Uthmans[ra] far. Han kunde inte uthärda en sådan behandling av sin avlidne väns son. Men då Uthman[ra] inte längre var under hans formella skydd så förbjöds han enligt arabisk sed att ta ställning. Så han kunde inte göra något. Hälften i ilska, hälften i vånda vände han sig till Uthman[ra] och sa: ”Min väns son, du skulle ha räddat ögat om du inte hade avsagt mitt skydd. Du har dig själv att skylla.” Uthman[ra] svarade: ”Jag längtade efter detta. Jag suckar inte över förlusten av ett öga eftersom det för andra väntar samma öde. Kom ihåg, medan Profeten[sa] lider, vill vi inte ha någon fred”. *(Halbiyya, Vol. 1, s. 348)*

Umar[ra] accepterar Islam

Vid denna tid ägde en annan mycket viktig händelse rum. Umar[ra] som senare blev den andra Kalifen av islam, var fortfarande en av de hårdaste och mest fruktade fienderna till islam. Han ansåg att inga effektiva steg ännu hade tagits mot den nya rörelsen och beslutade att sätta Profetens[sa] liv till ända. Han tog sitt svärd och gick ut. En vän var förbryllad över att se honom gå och frågade om vart han var på väg och med vilken avsikt? ”För att mörda Muhammad[sa]”, sa Umar[ra]. ”Men skulle du vara säker från hans stam efter detta? Och vet du egentligen vad som försiggår? Vet du att din syster och hennes man har accepterat islam?”

Detta kom som en blixt från klar himmel och upprörde Umar[ra] mycket. Han beslöt sig då för att först gå och göra upp med sin syster och hennes man. När han nått deras hus hörde han att en recitation pågick innanför. Rösten var Khabbabs[ra] som undervisade dem i den heliga boken. Umar[ra] gick snabbt in i huset. Khabbab[ra] hade redan gömt sig, skrämd från de hastiga stegen. Umars[ra] syster Fatima[ra] lade undan bladen av Quranen. Konfronterandes henne och hennes man sa Umar[ra]: ”Jag har hört att du har avsagt din egen tro!” Sägandes detta höjde han upp sin hand för att slå hennes man, som för övrigt var hans egen kusin. Fatima[ra] kastade sig mellan Umar[ra] och hennes man så att Umars[ra] hand istället föll på Fatimas[ra] ansikte och träffade henne på näsan, från vilket blodet flödade fritt. Slaget som Fatima[ra] mottog gjorde henne ännu modigare. Hon sa: ”Ja, vi är muslimer nu och kommer så att förbli, gör vad du vill” Umar[ra] var en modig, men hård man.

Hans systers ansikte hade färgats rött av hans egen hand. Detta fyllde honom med ånger. Inom kort var han en förändrad man. Han

bad att bli visad dessa blad av Quranen som de läste från. Fatima[ra] vägrade, hon var rädd för att han skulle riva upp och slänga dem. Umar[ra] lovade att inte göra det. Fatima[ra] sa att han inte var ren. Umar[ra] erbjuds att ta ett bad. Ren och lugn tog han bladen från Quranen i sin hand. De innehöll en del av kapitel Ta Ha. Och han kom till versen:

> Jag är sannerligen Allah, det finns ingen gud förutom Mig, så dyrka (endast) Mig och förrätta Bön till Min ihågkommelse, Timmen kommer förvisso och Jag ämnar uppenbara den, så att varje själ kan återgäldas för sitt arbete. *(Quranen 20:15-16)*

Det fasta försäkrandet om Guds existens, det tydliga löftet att islam snart skulle skapa verklig tillbedjan i Mekka i stället för den traditionella - dessa och en mängd andra associerande idéer måste ha rört Umar[ra]. Han kunde inte hindra sig själv längre. Tron vällde upp i hans hjärta och han sa: ”Så underbart, så inspirerande!” Khabbab[ra] kom då ut ur sin gömma och sa: ”Gud är mitt vittne, så sent som i går hörde jag Profeten[sa] be för Umar[ra] eller Amr ibn Hishams omvandling. Ändringen är en följd av den bönen.” Umar[ra] bestämde sig. Han frågade var Profeten[sa] befann sig och gick raka vägen till Dari Arqam med svärdet fortfarande i sin hand. När han knackade på dörren kunde Profetens[sa] följeslagare se Umar[ra] genom sprickorna i dörren.

De fruktade att han avsåg något ont. Men Profeten[sa] sa: ”Låt honom komma in” Umar[ra] gick in med svärdet i sin hand. ”Vad för dig hit?”, frågade Profeten[sa]. Umar[ra] svarade: ”Jag är här för att bli muslim” ”Gud är Stor”, utropade Profeten[sa]. ”Gud är Stor”, utropade följeslagarna. Kullarna runt Mekka ekade från utropen. Nyheten om omvandlingen spreds som en vild eld. Hädanefter var Umar[ra], förut en mycket fruktad förföljare av islam, själv förföljd tillsammans med andra muslimer. Men Umar[ra] hade förändrats. Tidigare gladde han sig åt plågandet av muslimer och nu gladde han sig åt lidandet som han genomled. Han blev en trakasserad person i Mekka.

Förföljelsen ökar

Förföljelsen blev hårdare och outhärdligare. Många muslimer hade redan lämnat Mekka. De som stannat kvar fick lida mer än någonsin. Men muslimerna avvek inte ett dugg från den väg de hade valt. Deras hjärtan var lika fasta och orubbliga vid sin tro som tidigare. Deras hängivenhet till den Ende Guden ökade och så även deras hat för de nationella idolerna i Mekka. Konflikten hade blivit allvarligare än någonsin. Mekkaborna sammankallade ännu ett stort möte. Där kom de överens om en fullskalig bojkott av muslimerna. Mekkaborna skulle inte ha några normala kontakter med muslimerna. De skulle varken köpa eller sälja något till dem. Profetens[sa] familj och ett antal släktingar, som dock inte var muslimer, stod fast vid honom. De var tvungna att ta skydd i en enslig plats, ett område ägt av Abu Talib, utan pengar, utan hjälp och utan reserver. Profetens[sa] familj och släktingar led ett obeskrivligt lidande under denna bojkott. Under tre år gjordes inget minskande av bojkotten. Då äntligen, revolterade fem anständiga medlemmar från fienden mot dessa villkor. De gick till den bojkottade familjen och erbjöd att upphäva bojkotten och bad familjen att komma ut. Abu Talib tillrättavisade sitt folk. Revolten från de fem blev känd över hela Mekka, Mekkaborna beslutade att avbryta den barbariska bojkotten. Bojkotten var över men inte dess konsekvenser. Efter några dagar gick Profetens[sa] trogna hustru, Khadija[ra] bort och en månad senare hans farbror Abu Talib. Den Helige Profeten[sa] hade nu förlorat Khadijas[ra] kamratskap och stöd. Och han och muslimerna hade förlorat Abu Talibs goda ställning i samhället. Deras bortgång ledde naturligtvis också till förluster av vissa allmänna sympatier. Abu Lahab, en farbror till Profeten[sa], verkade först redo att byta sida till Profeten[sa]. Chocken över hans brors död och hänsyn till hans döende

önskan var fortfarande färsk i hans sinne. Men Mekkaborna lyckades snart motsätta sig honom. De använde sig av de vanliga klagomålen. Profeten[sa] menade att misstro Gud var ett straffbart brott i livet härefter. Hans undervisning motsade allt vad de hade lärt sig från sina förfäder och så vidare. Abu Lahab beslutade sig för att motsätta sig Profeten[sa] mer än någonsin. Relationerna mellan muslimerna och Mekkaborna hade blivit spända. En treårig bojkott och blockad hade utvidgat klyftan mellan dem. Att hålla möten och predika verkade omöjligt. Profeten[sa] tog inte hänsyn till misshandeln och förföljelsen, det var ingenting så länge han fick chansen att träffa och tala med människor. Men nu verkade det som om han inte hade någon sådan möjlighet i Mekka. Profeten[sa] fann det nu omöjligt att gå på någon gata eller offentlig plats. Om han gjorde det så kastade de smuts på honom och skickade honom tillbaka till hans hus. När han återvände hem var hans huvud täckt av damm. En dotter grät när hon borstade bort dammet. Profeten[sa] sa till henne att inte gråta för att Gud var med honom. Misshandel rubbade inte Profeten[sa]. Han välkomnade det som bevis på intresset för hans budskap. Enligt en komplott av Mekkaborna en dag så sa ingen något till Profeten[sa], inte heller behandlade de honom illa på något sätt. Profeten[sa] gick hem besviken. Han stannade hemma tills Guds lugnande röst fick honom att gå ut till sitt folk igen.

Profeten[sa] går till Taif

Det verkade som om ingen i Mekka skulle lyssna på honom och detta gjorde honom sorgsen. Han tyckte att hans uppdrag hade stannat av. Så han beslöt sig för att vända sig någon annanstans för att predika sitt budskap och han valde Taif, en liten stad ungefär tio mil sydost om Mekka som var berömd för sin frukt och dess jordbruk. Profetens[sa] beslut var i linje med profeternas traditioner. Moses[al] vände sig till Farao, sedan till Israel och sedan till Midjan. På liknande sätt vände sig Jesus[al] till Galiléen, sedan till platser runt om i Jordanien och sedan till Jerusalem. Islams Helige Profet[sa] konstaterade att Mekkaborna skulle misshandla honom men inte lyssna på honom, så han vände sig till Taif.

I polyteistisk tro och praxis låg Taif inte bakom Mekka. Idoler fanns att finna även utanför Kaba, till och med viktiga sådana. En viktig idol, al-Lat, fanns i Taif och på grund av det var Taif också ett centrum för vallfärd. Invånarna i Taif förknippades med dem i Mekka genom blodsband. Många grönområden mellan Taif och Mekka ägdes av Mekkaborna. Vid sin ankomst i Taif fick Profeten[sa] besök från Taifs ledare men ingen verkade vara villig att acceptera budskapet. Taifborna lydde sina ledare och avfärdade budskapet med förakt. Detta var inte ovanligt. Människor nedsänkta i världsliga angelägenheter har alltid sett ett sådant meddelande som något av en störning och även ett brott. Eftersom budskapet var utan synliga stöd, t.ex. antal eller vapen, kände de att de kunde avfärda det med förakt. Profeten[sa] var inget undantag. Rapporter om honom hade redan nått Taif och här var han nu, utan vapen eller följe, en ensamstående person med endast en följeslagare, Zaid[ra]. Invånarna tyckte att han var ett besvär som borde avlägsnas, om än så bara för att behaga sina ledare. De satte

lösdrivare och gatupojkar efter honom som bombarderade honom med stenar och drev på så sätt honom ut ur staden. Zaid[ra] var sårad och Profeten[sa] började blöda rikligt. Men förföljandet fortsatte fram tills att de två försvarslösa var flera kilometer utanför Taif. Profeten[sa] var väldigt sorgsen och nedslagen när en ängel steg ned och frågade om han ville att hans förföljare skulle förgöras. ”Nej”, sa Profeten[sa]. ”Jag hoppas att det en dag ur dessa plågare skall födas de som kommer att dyrka den ende sanne Guden”. *(Bukhari, Kitab Badul-Khalq)*

Utmattad och nedslagen stannade han på en vingård som ägdes av två Mekkabor som råkade vara närvarande. De var bland hans förföljare i Mekka men den här gången blev de välsinnade. Var det på grund av att en Mekkabo hade blivit illa behandlad av människorna i Taif eller var det på grund av en gnista av mänsklig vänlighet som plötsligt tändes i deras hjärtan? De skickade en kristen slav som hette Addás[ra], och som ursprungligen kom från Nineve, med ett fat fullt av druvor till Profeten[sa]. Addás[ra] presenterade fatet med druvorna till Profeten[sa] och hans följeslagare. Medan han tittade längtansfullt på dem blev han mer nyfiken än någonsin när han hörde Profeten[sa] säga: ”I Allahs namn, den Nåderike, den Barmhärtige” Hans kristna bakgrund väcktes till liv och han tyckte att han var i närvaro av en hebreisk Profet. Profeten[sa] frågade honom var han kom från och Addás[ra] svarade: ”Nineve” Varpå Profeten[sa] sa: ”Jona[al], son till Amittai som tillhörde Nineve, var en helig man, en profet som mig.” Profeten[sa] berättade för Addás[ra] om sitt egna budskap. Addas[ra] kände sig betagen och trodde på en gång. Han anammade Profeten[sa] med tårar i sina ögon och började kyssa hans huvud, händer och fötter. När mötet var över vände sig Profeten[sa] till Allah och sa:

> Allah, jag framför min klagan inför Dig. Jag är svag och utan medel. Mitt folk föraktar mig. Du är de svagas och de fattigas Herre och Du är min herre. Till vilka skall Du överge mig - till främlingar som knuffar mig omkring eller till fienden som förtrycker mig i min

> egen stad? Om Du inte är arg på mig bryr jag mig inte om min fiende. Din barmhärtighet vare med mig. Jag söker en fristad i ljuset av Ditt ansikte. Det är Du som kan fördriva mörkret från världen och ge fred åt alla, här och hädanefter. Låt inte Din ilska och Din vrede stiga ned på mig. Du är aldrig arg utom när Du är nöjd snart efter. Och det finns ingen makt och ingen fristad utom hos Dig. *(Hisham och Tabari)*

Efter att ha bett denna bön vände han tillbaks till Mekka. Han stannade på vägen vid Nakhla i några dagar och fortsatte sedan resan igen. Enligt en tradition i Mekka var han inte längre en medborgare i Mekka. Han hade lämnat staden eftersom han tyckte de var fientliga och kunde inte återvända tillbaks utan tillstånd från Mekkaborna. Därför skickade han ordet till Mutim bin Adi, en av ledarna i Mekka, och bad om att Mekkaborna skulle tillåta honom att komma tillbaka. Mutim var en bitter fiende likt andra men han hade ett adligt hjärta. Han samlade sina söner och släktingar. De beväpnade sig och gick till Kaba. Stående på gården meddelade han att han gav Profeten[sa] tillstånd att återvända. Profeten[sa] återvände och gick ett varv runt Kaba. Mut'im, hans söner och släktingar eskorterade Profeten[sa] till hans hus med dragna svärd. Det var inte skydd i den vanliga arabiska betydelsen som hade givits till Profeten[sa], utan Profeten[sa] fortsatte att lida och Mutim skyddade honom inte. Mut'ims agerande gav Profeten[sa] formell rätt att återvända.

Profetens[sa] resa till Taif har tvingat fram beröm även från islams fiender. Sir William Muir skriver i sin biografi om Profeten[sa] (på tal om resan till Taif):

> Det finns något storslaget och heroiskt i Muhammads[sa] resa till At-Taif, en ensam man, föraktad och övergiven av sitt eget folk, går modigt fram i Guds namn, likt Jona[al] till Nineve, och uppmanar en avgudadyrkande

> stad till ånger och att stödja hans uppdrag. Det ger en stark bild av intensiteten i hans tro på det gudomliga ursprunget i hans uppdrag. *(Life of Muhammad*[sa] *Sir W. Muir, utgiven 1923, sid. 112 - 113)*

Mekkaborna återgick till sin gamla fiendskap. Profetens[sa] hemstad blev återigen ett helvete för honom. Men han fortsatte att berätta för folk om sitt budskap. Uttrycket ”Gud är En” började höras här och där. Med kärlek och beaktande, och med en känsel för vänskap, fortsatte Profeten[sa] med försöken att sprida sitt budskap. Människor vände sig bort men han försökte om och om igen. Han gjorde sin proklamation, oavsett om människorna brydde sig eller inte och uthållighet verkade ge utdelning. Den handfull muslimer som hade återvänt från Abessinien och beslutat att stanna, de predikade i hemlighet till sina släktingar, vänner och grannar. Några av dessa var övertygade om att förklara sig för muslimer öppet och att dela lidandet med andra muslimer. Men det var många som övertalats till hjärtat men inte vågat erkänna öppet, de väntade på att Guds rike skulle komma till jorden. Under tiden mottog Profeten[sa] uppenbarelser som gav ledtrådar om en snar möjlighet till emigration från Mekka. Några visioner om den plats de skulle migrera till gavs honom också. Det var en stad med brunnar och dadelodlingar. Han tänkte på Yamama. Men snart avvisades den tanken. Då väntade han med övertygelsen om att den ort som de var avsedda att emigrera till, skulle bli islams vagga.

Islam sprider sig till Medina

Det årliga Hajj närmade sig och från alla delar av Arabien började pilgrimer att anlända till Mekka. Profeten[sa] gick till alla platser där han hittade en grupp människor och framlade idén om En Gud och sa till dem att ge upp överdrifter av alla slag och förbereda sig för Guds kungarike. Några lyssnade och blev intresserade. Några ville lyssna men skickades iväg av Mekkaborna. Några som redan hade bestämt sig stannade för att håna Profeten[sa]. När Profeten[sa] var i dalen Miná såg han en grupp av sex eller sju personer. Han fann att de tillhörde Khazraj stammen, en stam i allians med judarna. Han frågade dem om de skulle lyssna på vad han hade att säga. De hade hört talas om honom och var intresserade, så de gav medhåll. Profeten[sa] talade om för dem att Guds rike var nära och att idoler skulle komma att försvinna. Tanken om en Gud skulle segra och fromhet och renhet skulle återigen råda. Skulle de i Medina inte välkomna meddelandet?

Gruppen blev väldigt imponerad. De accepterade budskapet och lovade att när de återvände till Medina skulle de överlägga med andra och rapportera nästa år om Medina var beredd att ta emot muslimska flyktingar från Mekka.

De återvände och berättade för sina vänner och bekanta. Det fanns vid denna tidpunkt två arabiska och tre judiska stammar i Medina. De arabiska stammarna var Aus och Khazraj och de judiska stammarna var Banu Quraiza, Banu Nadir och Banu Qainuqa. Aus och Khazraj var i krig och Quraiza, Nadir var i allians med Aus och Qainuqa i allians med Khazraj. Trött på ändlösa krig var de benägna till att få fred. Till sist gick de med på att erkänna Khazrajs ledare, Abdullah bin Ubayy bin Salul, som kung i Medina. Från judarna hade Aus och Khazraj hört om profetiorna i Bibeln. De hade hört judiska

berättelser om Israels förlorade ära och om den nära ankomsten av en profet lik Moses[al]. Denna ankomst var nära till hands brukade judarna säga. Det var för att markera en återgång till Israels makt och förgörandet av dess fiender. När folket i Medina hörde om Profeten[sa] blev de imponerade och började undra om denna profet från Mekka var samma profet som de hade hört om från judarna.

Många unga män började tro. Vid nästa Hajj gick tolv män från Medina till Mekka för att ansluta sig till Profeten[sa]. Tio av dessa tillhörde Khazraj och två till Aus stam. De träffade Profeten[sa] i dalen Mina. De höll Profetens[sa] hand högtidligt och deklarerade sin tro på att Gud är En och sin avsikt att avstå från all ondska, barnamord och från att göra falska anklagelser mot varandra. De beslutade att lyda Profeten[sa] i alla bra saker.

När de återvände till Medina började de tala om för andra om sin nya tro. Entusiasmen ökade. Idoler togs bort från sina platser och kastades ut på gatan. De som brukade buga sig inför idoler började hålla huvudet högt. De beslutade sig för att inte böja sig förutom för den Ende Guden. Judarna började undra, århundraden av vänskap, återberättande och debatt hade underlåtit att ta fram den förändring som denna lärare från Mekka hade åstadkommit inom några dagar. Människorna i Medina brukade gå till de få muslimer i deras närområde och göra efterforskningar om islam.

Men de få muslimerna kunde inte hantera det stora antalet, inte heller hade de tillräckligt med kunskap. De boende i Medina beslutade därför att skicka en begäran till Profeten[sa] om att skicka dem någon som kunde undervisa om islam. Profeten[sa] gick med på att sända Mus'ab[ra], han var en av de muslimer som hade varit i Abessinien. Mus'ab[ra] var islams första missionär som gick ut från Mekka. Ungefär vid denna tid fick Profeten[sa] ett stort löfte från Gud. Han hade en vision där han såg att han var i Jerusalem och profeterna hade anslutit sig bakom honom i gemensam bön. Jerusalem betydde att Medina skulle bli centrum för dyrkan av den Ende Guden. Att andra profeter

anslöt sig bakom islams profet innebar att människor följandes de olika profeterna skulle gå med i islam och islam skulle följaktligen bli en universell religion.

Förhållandena i Mekka hade nu blivit mycket kritiska. Förföljelsen antog den värsta tänkbara formen. Mekkaborna skrattade åt denna vision och beskrev den som ett önsketänkande. De visste inte om att grunderna för det Nya Jerusalem redan hade lagts. Nationerna i öst och väst var förväntansfulla. De ville höra det Sista Stora Budskapet från Gud. Under dessa dagar gick Kejsaren av Rom och Khusrov av Persien i krig med varandra. Khusrov segrade. Syrien och Palestina invaderades av persiska arméer. Jerusalem förstördes. Egypten och Mindre Asien bemästrades. Vid mynningen av Bosporen, bara sexton kilometer från Konstantinopel, kunde persiska generaler sätta upp sina tält. Mekkaborna jublade över att perserna hade segrat och sa att Gud hade sänt sitt beslut angående dem när de idoldyrkande perserna hade besegrat Bokens folk. På den tiden mottog den Helige Profeten[sa] följande uppenbarelse:

> Romarna har besegrats, i landet nära intill, och efter sitt nederlag kommer de bli segerrika, efter några få år - Allahs är herraväldet före och efter (det) – och på den dagen kommer de troende att fröjdas, i Allahs hjälp. Han hjälper vem Han behagar; och Han är den Mäktige; den Barmhärtige. Allah (har givit) detta löfte. Allah bryter icke Sitt löfte, men de flesta människor vet icke. *(Quranen 30:3-7)*

Profetian uppfylldes inom några år. Romarna besegrade perserna och återvann de territorier de hade förlorat till dem. Den del av den profetian som säger: ”på den dagen kommer de troende att fröjdas, i Allahs hjälp”, uppfylldes också. Islam började rycka fram. Mekkaborna trodde att de hade satt stopp för Islam genom att övertala folk att inte lyssna på muslimer utan istället vara aktivt fientliga. Just vid denna tid

fick Profeten[sa] uppenbarelser om segrar för muslimer och förstörelse för Mekkaborna. Profeten[sa] meddelade följande verser:

> Och de sa: Varför visar han oss icke ett Tecken från sin Herre? Har det icke kommit klara bevis till dem och vad de föregående Böckerna (innehåller?) Och om vi hade förintat dem med ett straff före (detta Sändebudets ankomst,) skulle de förvisso ha sagt: Vår Herre, varför sände Du icke ett Sändebud till oss så att vi kunde ha följt Dina befallningar innan vi blev ödmjukade och vanärade? Säg: Var och en väntar, vänta ni därför, och snart kommer ni att få veta vilket som är den rätta vägens folk som följer vägledning, (och vem som icke gör det). *(Quranen 20:134-136)*

Mekkaborna hade klagat över bristen på tecken. De fick höra att profetiorna om islam och Profeten[sa] nedskrivna i tidigare böcker borde räcka. Om Mekkaborna hade förintats innan budskapet om islam kunde ha förklarats för dem skulle de ha klagat över bristande möjlighet att få överväga tecknen. Mekkaborna måste därför vänta. Uppenbarelser lovandes seger för de troende och nederlag för de icke-troende togs emot varje dag. När Mekkaborna såg sin egen makt och sitt välstånd och på den maktlöshet och fattigdom som muslimerna led av och sedan hörde talas om löftena om Guds hjälp och om muslimska segrar i Profetens[sa] dagliga uppenbarelser, funderade de och undrade. Var det de som var galna eller var det Profeten[sa]? De hoppades att förföljelsen skulle tvinga muslimerna att ge upp sin tro och återvända till Mekkaborna och att Profeten[sa] själv och hans närmaste anhängare skulle börja tvivla på hans påståenden. Men istället för detta fick de lyssna på övertygande bekräftelser likt denna:

> Men nej, jag svär vid det som ni ser, och det som ni icke ser. Att det förvisso är ordet som (medförs) av en ädel

> Budbärare, och icke en poets ord; litet är det ni tror! Icke heller är det en spåmans ord; litet är det ni bryr er om! (Det är) en uppenbarelse från världarnas Herre. Och om han hade smitt ihop (och tillskrivit) Oss någon utsago, skulle Vi sannerligen ha gripit honom vid högerhanden, och då skulle Vi förvisso ha skurit av hans kroppspulsåder, och icke en enda av er kunde ha skyddat honom mot Oss. Och det är i sanningen en påminnelse för de rättfärdiga, och Vi vet helt förvisso att det finns några bland er som förkastar (våra Tecken.) Och det kommer sannerligen att bli (en källa) till ånger för de icke troende. Och det är förvisso den absoluta sanningen. Så lovprisa din Herres, den Stores namn. *(Quranen 69:39-53)*

Mekkaborna varnades att alla deras entusiastiska förhoppningar skulle krossas. Profeten[sa] var varken en poet eller en spåman eller en bluff. Quranen var en läsning för de fromma. Sant att den hade sina förnekare. Men den hade också sina hemliga beundrare, de som var svartsjuka på dess läror och dess sanningar. De löften och profetior som finns i den skulle alla uppfyllas. Profeten[sa] blev tillsagd att bortse från all opposition och fortsätta lovprisa sin Mäktiga Gud.

Det tredje Hajj anlände. Bland pilgrimerna från Medina var ett stort parti av dem muslimer. På grund av Mekkabornas opposition mot muslimerna från Medina ville de träffa Profeten[sa] enskilt. Profetens[sa] egna tankar vände sig mer och mer mot Medina, som en trolig plats för migration. Han påpekade detta för sina närmaste men de försökte avråda honom från alla tankar av detta slag. De åberopade att även om Mekka var fullt av opposition så erbjöds det stöd från flera inflytelserika kontakter. Utsikterna i Medina var alla osäkra och skulle Medina visa sig vara lika fientligt som Mekka, skulle Profetens[sa] kontakter i Mekka kunna hjälpa? Profeten[sa] var dock övertygad om att

migrationen till Medina hade bestämts. Så han avvisade råden från alla sina vänner och beslutade sig för att emigrera till Medina.

Första förpliktelsen från Aqaba

Efter midnatt mötte Profeten[sa] muslimerna från Medina i dalen Aqaba igen. Hans farbror Abbas[ra] var med honom. Muslimerna från Medina var sjuttiotre stycken, sextiotvå tillhörde stammen Khazraj och elva tillhörde Aus. Två kvinnor var med varav en var Ummi Ammara[ra] från Banu Najjár. De hade lärt sig islam från Mus'ab[ra] och var fulla av tro och beslutsamhet. De har alla visat sig vara stöttepelare inom islam. Ummi Ammara[ra] är ett exempel. Hon ingöt oförstörbar lojalitet för islam i sina barn. En av hennes söner Habib[ra], blev tillfångatagen av Musailima, bedragaren. I ett möte efter Profetens[sa] död försökte Musailima att förvirra Habib[ra] i hans tro. ”Tror du att Muhammad[sa] är en budbärare från Gud?”, frågade han. ”Ja”, blev svaret. ”Tror du att jag är en budbärare från Gud?”, frågade Musailima. ”Nej”, svarade Habib[ra]. När Musailima hörde detta beordrade han att en av Habibs[ra] lemmar skulle skäras av. Efter att ha gjort detta frågade han Habib[ra] igen: ”Tror du att Muhammad[sa] är en budbärare från Gud?” ”Ja”, svarade Habib[ra]. ”Tror du att jag är en budbärare från Gud?” ”Nej”, svarade Habib[ra]. Musailima beordrade att ännu en lem skulle skäras av från Habibs[ra] kropp. Lem efter lem skars av på detta sätt och Habibs[ra] kropp delades upp i många bitar. Han dog en grym död men efter sig lämnade han ett oförglömligt exempel på personligt hjältemod och uppoffringar med hänsyn till religiös övertygelse. *(Halbiyya, Vol. 2, s. 17)* Ummi Ammara[ra] var med i flera krig tillsammans med Profeten[sa].

Dessa muslimer från Medina uppnådde kort sagt stora utmärkelser för deras lojalitet och tro. De kom inte till Mekka för rikedom utan för tron och de fick den i överflöd. Berörd av sina familjeband och med uppfattningen att lagligen vara ansvarig för säkerheten för Profeten[sa] talade Abbas[ra] riktat till samlingen:

O Khazraj, min släkting förföljs här av sitt folk. De är inte alla muslimer men de skyddar honom. Men han har valt att nu lämna oss och gå till er. O Khazraj, vet ni om vad som kommer att hända? Hela Arabien kommer att vända sig emot er. Om ni har insett riskerna med er inbjudan, ta er då med honom. Om ni inte gjort det så upphör med er vilja och låt honom stanna här.

> Ledaren för stammen Khazraj, Al-Bara[ra] svarade med säkerhet: ”Vi har lyssnat på er. Vår avsikt är fast. Våra liv står till förfogande för Guds Profet[sa]. Vi har fattat vårt beslut och väntar nu på hans beslut”. *(Halbiyya, Vol. 2, s. 18)*

Profeten[sa] gav ytterligare en förevisning av islam och dess undervisning. Han berättade för samlingen att han skulle gå till Medina om de skulle hålla islam lika kära som de höll sina fruar och barn. Han hade inte riktigt hunnit färdigt när samlingen av sjuttiotre anhängare ropade ”Ja, ja” i en röst. I sin iver glömde de att någon skulle kunna höra dem. Abbas[ra] varnade dem och bad dem att tala lågt. Men de var fulla av tro. Att dö nu hade ingen betydelse för dem. När Abbas[ra] varnade samlingen sa en av dem högt: ”Vi är inte rädda, O Guds Profet, tillåt oss, vi kan göra upp med Mekkaborna nu på en gång och hämnas de fel de har gjort mot dig.” Men Profeten[sa] sa att han ännu inte hade befallts att slåss. Gruppen gav sedan en trohetsed och mötet avslutades. Mekkaborna fick senare kännedom om mötet. De gick till Medina-lägret för att klaga mot dessa besökare till deras ledare. Abdullah bin Ubbayy bin Salul – den störste ledaren - visste ingenting om vad som hade hänt. Han försäkrade Mekkaborna att det måste vara något falskt rykte som de hade hört. Människorna i Medina hade accepterat honom som sin ledare och kunde inte göra något utan hans vetskap och tillåtelse. Han visste inte att folket i Medina hade slutat lyda satan och istället börjat lyda Gud.

Hijran - emigrationen

Medinaborna återvände hem och Profeten[sa] och hans anhängare började förberedelserna inför emigrationen. Familj efter familj började försvinna. Muslimerna var säkra på att Guds rike var nära och de var fulla av mod. Ibland tömdes en hel gata under en natt. På morgonen såg Mekkaborna att dörrarna var låsta och insåg att de boende hade utvandrat till Medina. Den ökade betydelsen av islam förvånade dem. Till slut fanns inte en enda muslim kvar i Mekka förutom några slavar som konverterat och Profeten[sa] själv, Abu Bakr[ra] och Ali[ra]. Mekkaborna insåg att deras offer var på väg att fly. Ledarna träffades på nytt och beslutade sig nu för att döda Profeten[sa]. Det verkar som att det var genom en särskild gudomlig plan att den dag då Mekkaborna hade planerat att döda Profeten[sa] var samma dag som hade utsetts för Profetens[sa] flykt. När Mekkaborna höll på att samlas framför Profetens[sa] hus med uppsåt att döda honom höll Profeten[sa] på att fly under nattmörkret. Mekkaborna måste ha fruktat att Profeten[sa] skulle få reda på deras otäcka plan. De smög försiktigt fram mot hans hus och när Profeten[sa] själv gick förbi dem tog de honom för någon annan, de hade dragit sig undan för att undvika att bli upptäckta.

Profetens[sa] närmaste vän Abu Bakr[ra] hade informerats om Profetens[sa] planer dagen innan. Han förenade sig med Profeten[sa] och tillsammans lämnade de Mekka och tog skydd i en grotta kallad Thaur som låg 5-6 kilometer från Mekka bortom en höjd. När Mekkaborna fick kännedom om Profetens[sa] flykt samlade de ihop en styrka som skickades för att fånga Profeten[sa]. Styrkan leddes av en spårare. När de nådde fram till Thaur och stod vid mynningen till grottan där Profeten[sa] och Abu Bakr[ra] hade gömt sig sa spåraren att Muhammad[sa]

antingen var i grottan eller så hade han uppstigit till himlen. När Abu Bakr[ra] hörde detta blev han nedslagen.

”Fienden har nästan tagit oss”, viskade Abu Bakr[ra].

”Frukta inte, Gud är med oss”, svarade Profeten[sa].

> ”Jag fruktar inte för mig själv men för dig. För om jag dör, är jag enbart en vanlig man som dör, men om du dör kommer det att betyda döden för tron och andligheten” fortsatte Abu Bakr[ra]. *(Zurqani)*
>
> ”Trots detta, frukta inte”, försäkrade Profeten[sa], ”Vi är inte två i denna grotta. Det finns en tredje - Gud”. *(Bukhari)*

Förtrycket i Mekka var avsett att få ett slut. Islam skulle få en chans att växa. Styrkans övriga medlemmar hånade spåraren. Det var en alltför öppen grotta för någon att ta skydd i sa de. För med reptiler och huggormar var ingen säker i grottan. Men om de hade böjt sig lite så hade de kunnat upptäcka de två. Men de gjorde inte det. Istället avskedade de spåraren och återvände till Mekka. Förföljarna hade blivit lurade. I två dagar väntade Profeten[sa] och Abu Bakr[ra] i grottan. Enligt flyktplanen fördes två kameler till grottan den tredje natten, en för Profeten[sa] och guiden, den andra för Abu Bakr[ra] och hans tjänare Amir bin Fuhaira[ra].

Suraqa[ra] förföljer Profeten[sa]

Innan de for vidare tittade Profeten[sa] tillbaka mot Mekka. Känslor svallade upp i hans hjärta. Mekka var hans födelsestad. Han hade bott där sedan han var ett barn och det var där han hade fått den Gudomliga kallelsen. Det var den plats där hans förfäder hade levt och blomstrat sedan Ismaels[al] tid. Med dessa tankar i huvudet tog han en sista lång titt på Mekka och sa sedan: ”Mekka, du är värdefullare för mig än någon annan plats i världen men dina människor lät mig inte bo där.” När Abu Bakr[ra] hörde detta sa han: ”Staden har drivit ut sin profet, nu väntar den bara på sin undergång.”

Mekkaborna satte ett pris på de två efterlysta personerna efter misslyckandet med att fånga dem. Den som fångade Profeten[sa] eller Abu Bakr[ra], död eller levande, och överlämnade dem till Mekkaborna skulle få en belöning på hundra kameler. Meddelandet sändes till stammarna runt Mekka. Frestad av belöningen tog, Suraqa bin Malik[ra], en beduinledare, upp jakten på dem och slutligen såg han dem på vägen till Medina. Han såg två kameler och blev säker på att de bar Profeten[sa] och Abu Bakr[ra] så han satte fart på sin häst. Hästen stegrade sig och föll innan den hunnit långt och Suraqa[ra] föll med den. Suraqas[ra] egen berättelse av vad som hände är intressant. Han säger:

> Efter att jag fallit från hästen kastade jag pilarna för att förutspå min lycka enligt vidskeplig rådande stil bland araberna. Pilarna förutspådde dålig lycka. Men frestelsen för belöningen var för stor. Jag satte mig på hästen igen och började rida efter dem. Profeten[sa] red med värdighet och tittade inte tillbaks. Abu Bakr[ra] tittade dock tillbaka igen och igen (uppenbarligen

av rädsla för Profetens[sa] säkerhet). När jag nästan var ikapp dem stegrade sig min häst igen och jag föll av. Jag kastade pilarna igen och ännu en gång förutspådde de dålig lycka. Min hästs klövar sjönk djupt ner i sanden. Jag satte mig ändå på hästen igen och försökte återuppta förföljandet men det var svårt. Jag förstod sedan att dem jag jagade stod under gudomligt skydd. Jag ropade till dem och bad dem stanna. När jag var nära nog berättade jag för dem om mina onda avsikter och min ändrade inställning. Jag berättade för dem att jag gav upp förföljandet och vände hemåt. Profeten[sa] lät mig gå men fick mig att lova att inte avslöja deras tillhåll för andra. Jag blev övertygad om att Profeten[sa] var en sann man och att det var förutbestämt att han skulle lyckas. Jag bad att Profeten[sa] skulle skriva en garanti om fred åt mig så jag kunde använda den när han blev envåldig. Profeten[sa] bad Amir bin Fuhaira[ra] att skriva mig en garanti och det gjorde han. När jag var redo att återvända med den fick Profeten[sa] en uppenbarelse om framtiden och sa: 'Suraqa[ra] hur skulle det kännas med Khusrovs guldarmband runt dina handleder?' Förvånad över profetian frågade jag, 'Vilken Khusrov? Khusrov bin Hormazd, kejsaren av Persien?' 'Ja', sa Profeten[sa]. *(Usud al-Ghaba)*

Sexton eller sjutton år senare uppfylldes profetian bokstavligen. Suraqa[ra] accepterade islam och reste till Medina. Profeten[sa] avled och efter honom avled den första khalifen Abu Bakr[ra], och sedan blev Umar[ra] den andre khalifen. Den ökade betydelsen av islam gjorde perserna svartsjuka och fick dem att angripa muslimerna men i stället för att förslava muslimerna blev de själva besegrade av dem. Huvudstaden i Persien förlorades till muslimer som tog dess skatter,

bland annat Khusrovs guldarmband som han bar vid statens tillställningar. Efter sin konvertering brukade Suraqa[ra] berätta om när han jagade Profeten[sa] och hans anhängare och han berättade även om vad som hade hänt då mellan honom och Profeten[sa]. När bytet av kriget med Persien placerades inför Umar[ra], såg han guldarmbanden och mindes vad Profeten[sa] hade sagt till Suraqa[ra]. Det var en profetia som gjorts i en tid av fullständig hjälplöshet. Umar[ra] beslutade att göra ett synligt uppfyllande av profetian. Han skickade därför efter Suraqa[ra] och beordrade honom att sätta på sig guldarmbanden. Suraqa[ra] protesterade med att säga att bärandet av guld för män hade förbjudits av islam. Umar[ra] sa att detta var sant men att detta tillfälle var ett undantag. Profeten[sa] hade förutspått Khusrovs guldarmband på hans handleder, därför måste han bära dem nu trots fruktan för bestraffning. Suraqa[ra] hade invändningar med anledning av Profetens[sa] undervisning, annars var han lika ivrig som alla andra att ge synliga bevis på uppfyllandet av den stora profetian. Han satte på sig guldarmbanden och muslimerna såg profetian uppfyllas. *(Usud al-Ghaba)* Den flyende Profeten[sa] hade blivit en kung. Han var själv inte längre i denna värld men de som efterträdde honom kunde bevittna uppfyllandet av hans ord och visioner.

Profetensa kommer fram till Medina

Låt oss återgå till vår berättelse om Hijran. Efter att Profetensa hade skickat iväg Suraqara fortsatte han sin resa till Medina ostört. När han nådde Medina fann Profetensa att folket väntade otåligt. En mer gynnsam dag kunde inte ha gått upp för dem. För solen, som hade stigit upp i Mekka, hade i stället kommit till Medina för att lysa. Nyheten om att Profetensa hade lämnat Mekka hade nått dem så de hade väntat på hans ankomst. Somliga av dem gick flera kilometer utanför Medina för att söka efter honom. De lämnade staden på morgonen och återvände ledsna på kvällen. När Profetensa äntligen nådde Medina beslöt han sig för att stanna ett tag i Quba, en närbelägen by.

En judisk man hade sett de två kamelerna och kommit fram till att de tillhörde Profetensa och hans kompanjoner. Han klättrade upp på en höjd och ropade: ”Qailas söner, han som ni väntat på har kommit.” Alla i Medina som hörde detta rop rusade till Quba medan folket i Quba, överlyckliga över Profetenssa ankomst, sjöng sånger i hans ära. Den fullständiga enkelhet hos Profetensa exemplifieras av en incident som ägde rum vid denna tid i Quba. De flesta människor i Medina hade inte sett Profetensa innan. När de såg hans följe sittandes under ett träd tog många av dem Abu Bakrra för Profetensa. Abu Bakrra, som var yngre, hade ett gråare skägg och var bättre klädd än Profetensa. Så de vände sig till honom och satte sig framför honom, de visade honom den vördnad som de egentligen skulle ha visat Profetensa. När Abu Bakrra såg att han misstogs för Profetensa steg han upp och tog sin mantel och hängde den mot solen och sa: ”Guds Profetsa du är i solen. Jag gör detta till en skugga för dig.” *(Bukhari)*

Med takt och artighet gjorde han klart för besökarna från Medina om deras misstag. Profeten[sa] stannade i Quba i tio dagar, varefter folket i Medina tog honom till sin stad. När han reste in i staden fann han att alla människor, såväl män som kvinnor och barn, hade vänt sig till honom. Bland de sånger som de sjöng var en av de följande denna:

> Månen av den fjortonde natten har gått upp över oss bortom al-Wida. Så länge vi har mitt bland oss en som uppmanar oss till Gud, åligger det oss att lämna vårt tack till Gud. Så ni som har skickats till oss från Gud visar vi vår perfekta lydnad”. *(Halbiyya)*

Profeten[sa] reste inte in i Medina från den östra sidan. När folket i Medina beskrev honom som ”månen i den fjortonde natten” innebar det att de levde i mörker innan Profeten[sa] kom för att sprida sitt ljus över dem. Det var en måndag när Profeten[sa] kom till Medina. Det var en måndag när han lämnade grottan Thaur och hur konstigt det än verkar så var det en måndag när han intog Mekka ungefär tio år senare.

Abu Ayyub Ansari[ra] Profetens[sa] värd

När Profeten[sa] var i Medina längtade alla efter att få äran att bli hans värd. Medan hans kamel passerade en väg ställde sig familjer i linje för att ta emot honom. Med en röst sa de: ”Här är vi med vårt hem, vår egendom och våra liv för att ta emot dig och att erbjuda dig vårt skydd. Kom och bo hos oss.” Många visade större entusiasm och gick fram och höll tyglarna på kamelen och insisterade att Profeten[sa] steg av framför deras dörrar och in i deras hus. Hövligt sa Profeten[sa] ”Låt min kamel vara. Hon är under Guds befäl, hon kommer att stanna där Gud vill henne att stanna.” Till slut stannade kamelen på en plats som tillhörde föräldralösa barn från Banu Najjár stammen. Profeten[sa] steg av och sa: ”Det verkar som att det är här Gud vill att vi skall stanna.” Han gjorde förfrågningar. En förmyndare för de föräldralösa barnen kom fram och erbjöd platsen för användning till Profeten[sa]. Profeten[sa] svarade att han inte skulle acceptera erbjudandet om han inte fick betala. Ett pris fastställdes och Profeten[sa] beslutade att bygga en moské och några hus på platsen. När detta ordnats frågade Profeten[sa] vem som bodde närmast platsen. Abu Ayyub Ansari[ra] kom fram och sa att hans hus var det närmaste och att hans tjänster var till Profetens[sa] förfogande. Profeten[sa] bad honom att förbereda ett rum i sitt hus åt honom. Abu Ayyubs[ra] hus hade två våningar. Han erbjöd sig att låta Profeten[sa] använda den övre våningen. Men Profeten[sa] föredrog att använda den nedre våningen för bekvämligheten för hans besökare. Den hängivenhet som folket i Medina hade för Profeten[sa] visade sig själv igen. Abu Ayyub[ra] gick med på att låta Profeten[sa] använda nedre

våningen men vägrade att sova på ett golv som Profeten[sa] bodde under. Han och hans fru tyckte det var oartigt att göra så.

En gång gick ett kärl med vatten sönder av misstag och vattnet flödade på golvet. Abu Ayyub[ra] fruktade att vatten skulle börja droppa genom golvet ner till rummet bebott av Profeten[sa] så han tog sitt täcke och med det torkade han upp vattnet innan något kunde droppa igenom. På morgonen berättade han för Profeten[sa] om händelserna kvällen innan. När Profeten[sa] hörde detta gick han med på att flytta till den övre våningen.

Abu Ayyub[ra] lagade maträtter och skickade upp dem. Profeten[sa] åt det han ville och Abu Ayyub[ra] åt det som blev över. Efter några dagar krävde andra att också få delta med att laga mat åt Profeten[sa]. Fram till att Profeten[sa] bosatte sig i eget hus och ordnat eget arrangemang turades Medinaborna om att laga mat åt honom.

En änka hade en enda son som hette Anas[ra] som var åtta eller nio år. Hon förde pojken till Profeten[sa] och erbjöd honom för Profetens[sa] personliga service. Anas[ra] blev odödlig i islams annaler. Han blev en mycket lärd man och även rik. Han blev över hundra år gammal och under Khalifernas period hölls han i stor aktning av alla. Anas[ra] rapporteras ha sagt att han gick in i tjänsten hos Profeten[sa] som en pojke och var kvar tills Profeten[sa] gick bort. Under denna tid sa Profeten[sa] aldrig något ovänligt till honom, inte heller tillrättavisade han honom, inte heller gav han honom någon gång en uppgift hårdare än vad han kunde utföra. Under sin vistelse i Medina hade Profeten[sa] endast Anas[ra] med sig. Anas[ra] vittnesmål avslöjar därför Profetens[sa] karaktär såsom den utvecklades i dagarna av hans växande makt och välstånd i Medina.

Senare sände Profeten[sa] Zaid[ra] till Mekka för att hämta hans familj och släktingar. Mekkaborna hade blivit förvånade av den plötsliga och välplanerade avfärden av Profeten[sa] och hans anhängare. Sedan en tid tillbaka hade de därför inte gjort några odygder mot dem. När Profetens[sa] familj och Abu Bakrs[ra] familj lämnade Mekka gjorde de

detta utan några svårigheter. De två familjerna nådde Medina ostört. Under tiden lade Profeten[sa] grunden till en moské på den plats han hade köpt för ändamålet. Han byggde även hus åt sig själv och för sina kompanjoner. Detta tog ungefär sju månader.

Livet osäkert i Medina

Inom några dagar efter Profetens[sa] ankomst till Medina blev de hedniska stammarna intresserade av islam och en majoritet av dem anslöt sig. Många var inte övertygade men anslöt sig ändå. På detta sätt gick en del människor med i islam som inte var muslimer till hjärtat. Dessa medlemmar spelade en mycket olycksbådande del i islams senare historia. Några av dem blev uppriktiga muslimer. Andra var ouppriktiga och konspirerade mot islam och muslimerna. Några vägrade att gå med alls. Men de kunde inte stå emot det ökande inflytandet från den nya tron så de flyttade från Medina till Mekka. Medina blev en muslimsk stad. I staden inrättades dyrkan av den Ende Guden. Det fanns inte någon annan stad i världen på den tiden som kunde göra detta påstående. Det var ingen liten glädje för Profeten[sa] och hans vänner att hel stad hade gått med på att ge upp dyrkan av avgudar och istället etablera dyrkan av den Ende Osynlige Guden inom några dagar efter deras ankomst. Men än var det ingen frid för muslimerna. I Medina hade en del av araberna bara utåt sett gått med i islam. Inombords var de edsvurna fiender till Profeten[sa]. Sedan fanns det judar som kontinuerligt konspirerade mot honom. Profeten[sa] var medvetna om dessa faror. Han var alert och uppmanade sina vänner och anhängare att vara på sin vakt. Han låg ofta vaken hela natten. *(Bari, Vol. 6, s. 60)* Trött på lång vaksamhet uttryckte han en gång en önskan om hjälp. Snart hörde han ljudet av en rustning. ”Vad är detta?”, frågade han. ”O Profet[sa], det är Sad bin Waqqas[ra] som har kommit för att stå vakt åt dig.” *(Bukhari och Muslim)*

Människorna i Medina kände till sitt stora ansvar. De hade bjudit in Profeten[sa] till att komma och bo bland dem och det var nu deras uppgift att skydda honom. Stammarna rådgjorde och beslutade att

vakta Profetens[sa] hus i turordning. Kring osäkerheten för hans person och i avsaknad av frid för hans anhängare fanns det ingen skillnad mellan Profetens[sa] liv i Mekka och hans liv i Medina. Den enda skillnaden var att i Medina kunde muslimerna offentligt be i moskén som de hade byggt i Guds namn. De kunde samlas för detta ändamål fem gånger om dagen utan hinder.

Två eller tre månader hade gått. Folket i Mekka återhämtade sig från sin förvirring och började smida planer för att skapa oro för muslimerna. Det konstaterades snart att det inte uppfyllde deras syfte att enbart oroa muslimerna i och kring Mekka. Det var nödvändigt att attackera Profeten[sa] och hans anhängare i Medina och fördriva dem ur sin nya fristad. Följaktligen sände de en skrivelse till Abdullah bin Ubayy ibn Salul, en ledare i Medina som före Profetens[sa] ankomst hade accepterats som kung i Medina av alla parter. De sa i denna skrivelse att de blivit chockade vid Profetens[sa] ankomst till Medina och att det var fel av folket i Medina att ge honom en fristad. I slutet skrev de:

> Nu när ni har tagit emot vår fiende i ert hem svär vi vid Gud och förklarar att vi, folket i Mekka, kommer att delta i en attack mot Medina om inte ni, folket i Medina, kommer överens om att driva ut honom från Medina eller gå med oss i en gemensam kamp mot honom. När vi attackerar Medina kommer vi att gå till attack mot alla beväpnade män och förslava alla kvinnor. *(Abu Dawud, Kitab al-Kharaj)*

Abdullah bin Ubayy ibn Salul tyckte denna skrivelse var en Gudagåva. Han rådgjorde med andra hycklare i Medina och övertalade dem att om de tillät Profeten[sa] att leva i frid bland dem skulle de dra åt sig Mekkas fientlighet. Det passade dem därför att föra krig mot Profeten[sa], om än så bara för att blidka Mekkaborna. Profeten[sa] fick vetskap om detta. Han gick till Abdullah bin Ubayy ibn Salul och

försökte övertyga honom om att en sådan åtgärd skulle vara rena självmordet. Många människor i Medina hade blivit muslimer och var beredda att offra sina liv för islam. Om Abdullah förklarade krig mot muslimerna skulle majoriteten av folket i Medina kämpa på muslimernas sida. Ett sådant krig skulle kosta honom dyrt och vara början på hans egen undergång. Abdullah, imponerad av detta råd, avskräcktes från sina planer.

Vid den här tidpunkten tog Profeten[sa] ett annat viktigt steg. Han samlade muslimerna och föreslog att muslimerna skulle bli sammanlänkade som två bröder. Idén mottogs väl. En muslim från Medina tog en muslim från Mekka som sin bror. Enligt det nya broderskapet erbjöd sig muslimerna i Medina att dela sin egendom och sina ägodelar med muslimerna från Mekka. En muslim från Medina erbjöd sig att skilja sig från en av sina två fruar för att få henne gift med sin bror från Mekka. Muslimerna från Mekka vägrade att acceptera erbjudanden från muslimerna i Medina med hänsyn till behoven hos de senare. Men muslimerna i Medina var ihärdiga och ärendet hänsköts till Profeten[sa]. Muslimerna i Medina hänvisade till att muslimerna från Mekka var deras bröder så de var tvungna att dela med sin egendom med dem. Muslimerna från Mekka visste inte hur man hanterade mark men de kunde få del av avkastningen från marken om inte marken själv. Muslimerna från Mekka tackade nej till detta oerhört generösa erbjudande och föredrog att hålla sig till sina egna yrken av handel. Många muslimer från Mekka blev rika igen. Men muslimerna från Medina kom alltid ihåg sitt erbjudande att dela sin egendom med muslimerna från Mekka. Många gånger då en muslim från Medina dog, delade hans söner arvet med sina bröder från Mekka. Detta pågick i många år tills den Heliga Quranen avskaffade detta genom sin undervisning om fördelning av arv. *(Bukhari och Muslim)*

Överenskommelse emellan Medinas olika stammar

Förutom att ena muslimer från Mekka och Medina i ett broderskap inrättade den Heliga Profeten[sa] ett förbund mellan alla invånare i Medina. Genom detta förbund var araber och judar enade i ett gemensamt medborgarskap med muslimer. Profeten[sa] förklarade för både araber och judar att innan muslimer framstod som en grupp i Medina fanns det bara två grupper i deras stad, men med muslimerna fanns det nu tre grupper. Det var dock nödvändigt för dem att de ingick ett avtal som var bindande för dem alla. Ett avtal som borde försäkra dem fred. Till slut nådde man fram till en överenskommelse. Avtalet löd:

Mellan Guds Profet[sa] och de troende, å ena sidan, och alla dem i den andra, som frivilligt förbinder sig att delta. Om någon av muslimerna från Mekka dödas, ansvarar muslimerna från Mekka själva för detta. Ansvaret för att säkra frisläppandet av sina tillfångatagna kommer också att vara deras. De muslimska stammarna i Medina kommer på liknande sätt att ansvara för sina egna liv och sina fångar. Den som gör uppror eller främjar fiendskap och oordning kommer att anses som en gemensam fiende. Det kommer att vara en plikt för alla andra att slåss mot honom, även om han råkar vara en son eller en närstående. Om en icke-troende dödas i strid av en troende kommer hans muslimska släktingar och vänner inte att söka någon hämnd. Inte heller kommer de att hjälpa icke-troende mot de troende. De judar som går med i detta avtal kommer att få hjälp av muslimerna. Judarna kommer inte att ställas inför några problem. Deras fiender kommer inte att bli hjälpta mot dem. Ingen icke-troende kommer

att ge plats åt någon från Mekka i sitt hem. En icke-troende får inte förvalta någon Mekkabos egendom. I ett krig mellan muslimer och de icke trogna kommer han att inte delta. Om en troende misshandlas utan orsak har muslimerna rätt att slåss mot dem som misshandlar. Om en gemensam fiende attackerar Medina kommer judarna att ställa sig till muslimerna och dela på kostnaderna för den striden. De judiska stammarna i förbund med de andra stammarna i Medina kommer att ha liknande rättigheter som muslimerna. Judarna kommer att hålla sig till sin egen tro och muslimer till sin egen tro. De rättigheter som judarna har, kommer också att ges till deras anhängare. Medborgarna i Medina kommer inte att ha rätt att förklara krig utan godkännande från Profeten[sa]. Men detta kommer inte att påverka den rätt som varje enskild person har för att utkräva hämnd för ett enskilt fall. Judarna kommer att stå för kostnaderna för den egna organisationen och muslimer för sin egna. Men i händelse av krig kommer de att agera i enighet. Staden Medina kommer att betraktas som helig och okränkbar av dem som undertecknar avtalet. Främlingar som omfattas av skyddet från Medinas medborgare kommer att behandlas som medborgare. Men folket i Medina har inte rätt att ge en kvinna sitt medborgarskap utan tillstånd från hennes släktingar. Alla tvister skall framläggas för avgörande till Gud och Profeten[sa]. Parterna i detta avtal kommer inte att ha rätt att ingå några avtal med Mekkaborna eller deras allierade. Detta eftersom parterna i denna överenskommelse kommer att enas i motstånd mot sina gemensamma fiender. Parterna kommer att förbli enat i fred som i krig. Ingen part kommer att träda i en separat fred. Ingen part kommer att vara tvungen att delta i krig. Den part som begår någon överträdelse kommer att bli skyldig att betala en straffavgift. Säkerligen är Gud beskyddare för de rättfärdiga och de troende, och Muhammad[sa] är hans Profet. *(Hisham)*

Detta är förbundet i korthet. Det har utarbetats av bitar som finns i historiska dokument. Det understryker utom allt tvivel att de vägledande principerna skulle vara ärlighet, sanning och rättvisa när

man skulle lösa tvister och meningsskiljaktigheter mellan parterna i Medina. De som begick övergrepp skulle hållas ansvariga för sina överdrifter. Konventionen gör det klart att islams Profet[sa] var bestämd med att behandla medborgare i Medina med hövlighet och vänlighet och att betrakta och behandla dem som bröder. Om tvister och konflikter uppstod senare skulle det ansvaret ligga på judarna. Som det redan har nämnts hade det gått två eller tre månader innan Mekkaborna kunde förnya sina fientliga planer mot islam. Ett tillfälle gavs till Sad bin Muadh[ra], ledare för Aus stammen i Medina, som kommit till Mekka för att besöka Kaba och gå ett varv runt det. Abu Jahl såg honom göra det och sa:

> Efter att erbjudit skydd åt avfällingen Muhammad[sa], förväntar du dig då att du kan komma till Mekka och gå runt Kaba i fred? Tror du att du kan skydda och rädda honom? Jag svär vid Gud, hade det inte varit för Abu Sufyan[ra] skulle du inte ha kunnat återvända säkert till din familj.

Sad bin Muadh[ra] svarade: ”Lyssna på mig, om ni Mekkabor hindrar oss från att besöka Kaba, kommer ni inte att ha någon frid på vägen till Syrien.”

Vid ungefär samma tid blev Walid bin Mughira, en ledare i Mekka, allvarligt sjuk. Han förstod att hans tid hade kommit. De andra hövdingarna i Mekka satt runt omkring honom. Walid kunde inte kontrollera sig själv och började gråta. Mekkas ledare undrade över detta och frågade honom varför han grät. Walid sa: ”Tror ni jag är rädd för döden? Nej, det är inte döden jag är rädd för. Vad jag är rädd för är att Muhammads[sa] tro sprids och även Mekka går med honom”. Abu Sufyan[ra] försäkrade Walid att så länge de levde skulle de motstå med sina liv till att denna tro spreds. *(Khamis, Vol. I)*

Mekkaborna gör sig redo att attackera Medina

Från denna berättelse om händelserna är det helt klart att stilleståndet i Mekkabornas fientlighet bara var tillfälligt. Ledarna i Mekka höll på att förbereda inför ett förnyat angrepp på islam. Döende ledare band sina efterlevande i löften om fientlighet mot Profeten[sa] och eggade dem i krig mot honom och hans anhängare. Folket i Medina uppmanades att ta till vapen mot muslimer och varnades att om de vägrade att göra det skulle Mekka och deras allierade stammar anfalla Medina, döda männen och förslava deras kvinnor. Om Profeten[sa] stått undan och inte gjort något för att försvara Medina skulle han ha ådragit sig ett fruktansvärt ansvar. Profeten[sa] införde därför ett system för spaning. Han skickade män till platser runt omkring Mekka för att rapportera om tecken på förberedelser inför krig. Då och då fanns incidenter och slagsmål mellan dessa parter och Mekka. Europeiska författare säger att dessa incidenter initierades av Profeten[sa] och att det var därför krigen följde och att han var angriparen. Men vi har framför oss de tretton åren i Mekkas tyranni, deras intriger för att få folket i Medina mot muslimerna och hotande angrepp på Medina själv. Ingen som minns allt detta kan lägga ansvaret på Profeten[sa] för att ha igångsatt dessa händelser. Om han sände ut muslimer i syfte att rekognoscera så var det i självförsvar. Tretton år av tyranni var tillräcklig motivering för att förbereda muslimerna till självförsvar. Om krig utbröt mellan dem och deras fiende från Mekka, låg inte ansvaret hos muslimerna. Med de svaga grunder som kristna nationer idag förklarar krig mot varandra är väl kända. Om hälften av vad

Mekka gjorde emot muslimerna gjordes idag mot ett europeiskt folk skulle de känna sig motiverade att gå till krig.

När ett folk i ett land organiserar sig i stor skala för att döda ett annat folk och när man tvingar folk att lämna sina hem, ger det inte offren rätten att föra krig? När muslimerna hade flytt till Medina fanns det ingen ytterligare anledning till att inte förklara krig mot Mekka. Men Profeten[sa] deklarerade inga krig. Han visade tolerans och begränsade sina defensiva åtgärder till spaning. Mekkaborna fortsatte emellertid att förarga och trakassera muslimerna. De hetsade upp folk i Medina mot dem och störde deras rätt till pilgrimsfärd. De ändrade sina normala karavanvägar och började istället gå igenom stamområdena runt Medina för att hetsa upp stammarna mot muslimerna. Freden i Medina var hotad så det var självklart för muslimerna att acceptera krigsutmaningen som Mekka hade kastat på dem under fjorton år. Under dessa omständigheter kan ingen ifrågasätta muslimernas rätt att acceptera denna utmaning.

Medan Profeten[sa] var upptagen med spaning bortsåg han inte från det normala och andliga behov som hans anhängare i Medina hade. En stor majoritet av folket i Medina hade blivit muslimer på grund av inre övertygelse men en del endast ytligt. Profeten[sa] införde därför den islamiska formen av regering bland sitt lilla följe. Innan hade araberna löst sina tvister med svärdet och enskilt våld. Profeten[sa] införde juridiska förfaranden. Domare utsågs för att reglera krav som individer eller partier väckte mot varandra. Om inte en domare förklarat ett anspråk vara rättvist och sant vann det inte laga kraft. Förr hade intellektuella sysselsättningar setts på med förakt. Profeten[sa] vidtog åtgärder för att främja läsning och kärlek till undervisning. De som kunde läsa och skriva ombads att lära andra samma konst. Det sattes stopp för orättvisor och grymhet. Kvinnors rättigheter fastställdes. De rika skulle betala för de behov de fattiga hade och för att förbättra den sociala behagligheten i Medina. Arbetarna skyddades från exploatering. För de svaga i samhället och underåriga

arvingar utnämndes förvaltare. Skriftliga avtal började användas vid lån. Betydelsen av att uppfylla avtal började bli viktigt. De begångna överträdelserna mot slavar avskaffades. Hygien och offentlig sanitet började få uppmärksamhet. En folkräkning utfördes. Vägar och leder beordrades utvidgas och åtgärder vidtogs för att hålla dem rena. Kort sagt, lagar infördes för främjandet av ett idealiskt familje- och socialt liv. De barbariska araberna introducerades för första gången i sin historia inför regler i hövlighet och civiliserad tillvaro.

Slaget vid Badr

Medan Profeten[sa] planerade för den praktiska institutionen av lagstiftning som skulle tjäna inte bara hans egen generation av araber utan hela mänskligheten för all tid framöver, planerade folket i Mekka för krig. Profeten[sa] planerade för en lag som skulle ge hans eget folk och alla andra fred, ära och framsteg; hans fiender i Mekka planerade för ödeläggandet av denna lag. Planeringen gjord av Mekkaborna resulterade så småningom i slaget vid Badr. Det var den artonde månaden efter Hijra. En kommersiell karavan ledd av Abu Sufyan[ra] höll på att återvända från Syrien. Under förevändning av att skydda denna karavan samlade Mekkaborna ihop en stor armé och beslutade att föra den till Medina. Den Heliga Profeten[sa] fick kännedom om dessa förberedelser. Han hade också fått uppenbarelser från Gud som sa att det var dags att ge igen med samma mynt. Han gick ut ur Medina med ett antal anhängare. Ingen vid den tidpunkten visste om denna grupp muslimer skulle tvingas konfrontera karavanen som kom från Syrien eller armén som kom från Mekka. Gruppen bestod av ungefär trehundra personer. En kommersiell karavan i dessa dagar bestod inte enbart av kameler lastade med varor, den innehöll även beväpnade män som vaktade karavanen och eskorterade den under dess resa. Sedan spänningar uppstått mellan Mekkaborna och muslimerna i Medina hade ledarna i Mekka börjat ta särskild omsorg om beväpnandet av vakterna.

Historiska protokoll visar att två andra karavaner passerade rutten en kort tid innan. I en av dessa fanns tvåhundra beväpnade män som vakt och eskort och i den andra trehundra. Det är fel att påstå, som kristna skribenter gör, att Profeten[sa] tog trehundra anhängare och gick ut för att attackera en obeväpnad kommersiell karavan. Påståendet är

elakt och ogrundat. Den karavan som nu kom från Syrien var en stor karavan och med tanke på dess storlek och de beväpnade eskorter som andra karavaner haft förefaller det rimligt att tro att ungefär 400-500 beväpnade vakter måste ha funnits med som dess eskort. Att säga att den muslimska gruppen bestående av trehundra dåligt beväpnade män ledda av Profeten[sa] för att attackera en så väl beväpnad karavan i hopp om plundring är orättvist in i det extrema. Endast vidriga fördomar och förutfattad fientlighet mot islam kan förmå en sådan tanke.

Om den muslimska gruppen var ute efter att konfrontera karavanen kunde deras äventyr ha beskrivits som ett krigsäventyr, dock ett krig i självförsvar för den muslimska gruppen från Medina var liten och dåligt beväpnad medan karavanen var stor och välbeväpnad. Och under en lång tid hade Mekkaborna bedrivit en fientlig kampanj mot muslimerna i Medina. I själva verket var förutsättningarna för denna lilla grupp av muslimer som kommit från Medina långt mer kritiska. Som tidigare nämnts visste de inte om det var en karavan från Syrien eller armén från Mekka som de måste konfrontera. Den osäkerhet som det var frågan om för muslimerna är antydd i Quranen. Men muslimerna var förberedda för bägge. Den osäkerhet som gällde när muslimerna lämnade Medina kan de gottskriva sin tro och sin enorma uppriktighet. Det var efter att de gått en bit från Medina som Profeten[sa] tillkännagav att de skulle tvingas möta den stora armén från Mekka snarare än den lilla syriska karavanen. Spekulationer hade nått muslimerna om storleken på armén från Mekka. Den mest återhållsamma av dessa spekulationer angav antalet till etttusen, alla av dem krigsvana soldater. Antalet som följde med Profeten[sa] var bara 313 och av dessa var många otränade och oerfarna och de flesta var dåligt beväpnade. En stor majoritet av dem gick till fots eller red på kameler. Det fanns bara två hästar i hela samlingen. Denna grupp som var så dåligt utrustad med vapen och bristande erfarenhet av krig var tvungna att konfrontera en styrka tre gånger till antalet,

som mestadels bestod av erfarna krigare. Det var uppenbarligen det farligaste hittills i islams historia.

Den Heliga Profeten[sa] var klok nog att se till att ingen deltog i kriget utan vederbörlig kunskap och utan sin fulla vilja i det. Han berättade tydligt för gruppen att det inte längre var en karavan de hade att möta utan armén från Mekka. Han frågade samlingen om råd. En efter en stod hans anhängare från Mekka upp och försäkrade Profeten[sa] om sin lojalitet och plikttrogenhet och deras beslutsamhet att bekämpa fienden från Mekka som hade kommit för att angripa muslimerna i Medina i deras hem. Varje gång Profeten[sa] hörde en muslim från Mekka bad han om mer råd. Muslimerna från Medina hade varit tysta. Angriparna kom från Mekka, släktingar till många av de muslimer som hade utvandrat med Profeten[sa] till Medina och som nu befann sig i denna lilla grupp. Muslimerna i Medina var rädda att deras iver att bekämpa fienden från Mekka skulle såra känslorna hos deras bröder från Mekka. Men när Profeten[sa] insisterade om fler och fler råd ställde sig en av muslimerna från Medina upp och sa: ”Guds Profet[sa], du har fått många råd men du fortsätter att be om mer. Kanske hänvisar du till oss, muslimerna i Medina. Är det sant?” ”Ja”, svarade Profeten[sa]. Muslimen från Medina sa:

> Du ber om våra råd eftersom du tror att när du kom till oss kom vi överens om att slåss på din sida enbart om du och dina medemigranter från Mekka attackerades i Medina. Men nu verkar vi ha kommit ut från Medina och du känner att vårt avtal inte omfattar de villkor under vilka vi befinner oss i dag. Men o Guds Profet[sa], när vi ingick avtalet kände vi dig inte såsom vi gör nu. Nu vet vi vilken hög andlig status du innehar. Vi bryr oss inte om vad vi kommit överens om. Nu står vi fast vid dig, vad du än ber oss att göra. Vi kommer inte att bete oss som Moses[al] anhängare som sa: ’Gå du och din Gud och strid fienden, vi stannar kvar här.’ Om vi

> måste kämpa, kommer vi att kämpa och vi kommer att kämpa till höger om dig, till vänster om dig, framför dig och bakom dig. Sant, fienden vill få tag i dig. Men vi försäkrar dig att de inte kommer att lyckas utan att gå över våra döda kroppar. O Guds Profet[sa], du bjuder in oss att kämpa. Vi är beredda att göra mer. Inte långt härifrån ligger havet. Om du befaller oss att hoppa in i det kommer vi inte tveka. *(Bukhari, Kitab al-Maghazi samt Hisham)*

Detta var den anda av hängivenhet och uppoffringar som tidiga muslimer visade och inget liknande återfinns i världshistorien. Exemplet med anhängare av Moses[al] har nämnts ovan. Om Jesus[al] lärjungar vet vi att de övergav Jesus[al] vid en kritisk tidpunkt. En av dem gav bort honom för en futtig summa. En annan förbannade honom och de återstående tio sprang iväg. De muslimer som anslöt sig till Profeten[sa] från Medina hade varit i hans sällskap i endast ett och ett halvt år. Men de hade uppnått sådan styrka i tron att om Profeten[sa] hade beordrat dem skulle de obetänksamt ha kastat sig i havet. Profeten[sa] frågade om råd men han hade inga tvivel alls på den hängivenhet hans följare hade. Han tog råd för att sålla bort de svaga och skicka hem dem. Men han konstaterade att muslimerna från Mekka och muslimerna från Medina tävlade med varandra i uttryck av deras hängivenhet. Båda var fast beslutna att de inte skulle vända ryggen till fienden, trots att fienden var tre gånger deras antal och mycket bättre utrustade, beväpnade och erfarna. De skulle hellre lägga sin tro på löftena om Gud, visa sin respekt för islam och offra sina liv i dess försvar. Garanterad av denna hängivenhet från både muslimer från Mekka och Medina gick Profeten[sa] framåt.

När han kom fram till en plats kallad Badr accepterade han förslaget från en av hans anhängare och beordrade sina män att slå sig ner nära en bäck i Badr. Muslimerna tog besättande av denna

vattenkälla men den mark de hade slagit sig ner på var av sand och därför olämplig för manövreringar för kämpande män. Profetens[sa] anhängare visade ångest över denna nackdel. Profeten[sa] delade ångesten med sina anhängare och tillbringade hela natten bedjande. Gång på gång sa han:

> Min Gud, på hela jordens yta just nu finns det endast dessa trehundra män som är Dig hängivna och har beslutat att etablera Din dyrkan. Min Gud, om dessa trehundra män dör i dag i händerna på sin fiende i denna kamp, vem kommer att vara kvar för att förhärliga Ditt Namn? *(Tabari)*

Gud hörde Sin Profets[sa] ödmjuka bön. Regn kom nattetid. Den sandiga delen av det område som muslimerna besatte blev blöt och fast. Den torra delen av det område som besattes av fienden blev lerig och hal. Kanske valde fienden från Mekka denna del av området och lämnade den andra delen för muslimerna eftersom deras erfarna öga föredragit den torra marken för att underlätta förflyttningar av sina soldater och kavalleri. Men förutsättningarna hade nu vänts emot dem genom ett lägligt ingripande av Gud.

Det regn som kom över en natt gjorde den sandiga delen av det område som var besatt av muslimerna hård och det område som var besatt av Mekkaborna till halt. Under natten hade Profeten[sa] en tydlig antydan från Gud att betydande medlemmar av fienden skulle möta sin död. Gud avslöjade enskilda namn för honom. De platser där de skulle falla ner döda avslöjades också. De dog sedan som de var namngivna och föll där det hade förutsagts. I kampen visade denna lilla grupp av muslimer underbart mod och hängivenhet. En incident bevisar detta. En av få generaler som ingick i den muslimska sidan var Abdur Rahman bin Auf[ra], en av hövdingarna i Mekka och en erfaren soldat. När slaget började tittade han till höger och till vänster för att se vilket stöd han hade. Han fann till sin förvåning att han endast

hade två pojkar från Medina på sina flanker. Hans hjärta sjönk och han sa till sig själv, ”Varje general behöver stöd på sina flanker. Även jag behöver stöd denna dag. Men jag har bara två oerfarna pojkar. Vad kan jag göra med dem?”

Abdur Rahman bin Auf[ra] säger att han knappt hann säga färdigt detta till sig själv när en av pojkarna berörde hans sida med sin armbåge. När han böjde sig för att höra pojken, sa pojken: ”Farbror, vi har hört om en Abu Jahl som brukade trakassera och plåga Profeten[sa]. Farbror, jag vill strida mot honom, tala om för mig var han är” Abdur Rahman bin Auf[ra] hade ännu inte svarat på pojkens fråga när hans uppmärksamhet på liknande sätt drogs av pojken på den andra sidan som ställde honom samma fråga. Abdur Rahman[ra] var inte lite förvånad över det mod och beslutsamhet som dessa två pojkar visade. Han var en erfaren soldat, han trodde inte ens att han själv skulle välja ledaren för fienden till ett enskilt möte. Abdur Rahman[ra] tog upp fingret mot den punkt där Abu Jahl stod, beväpnad till tänderna och stående bakom linjerna skyddad av två högt uppsatta generaler med dragna svärd. Abdur Rahman[ra] hade ännu inte sänkt fingret då de två pojkarna rusade in i fiendens led med hastigheten av en örn, rakt mot det valda målet. Attacken var plötslig. Soldaterna och vakterna blev överväldigade. De attackerade pojkarna. En av pojkarna förlorade en arm. Men de blev varken rädda eller övervunna. De attackerade Abu Jahl med sådant våld att den stora ledaren föll till marken, dödligt sårad. Från den modiga beslutsamheten som dessa två pojkar visade kan man bedöma hur djupt Profetens[sa] anhängare, både gamla och unga, hade rörts av de grymma förföljelser som de och Profeten[sa] hade utsatts för.

Vi har bara läst om dem i historien men blir ändå är djupt rörda. Människorna i Medina hörde talas om dessa grymheter från ögonvittnen. De känslor som de måste ha haft kan man mycket väl föreställa sig. De hörde om grymheterna i Mekka och om Profetens[sa] tolerans. Inte undra på att deras beslutsamhet var hög i att hämnas de

missförhållanden mot Profeten[sa] och muslimerna i Mekka. De såg bara en möjlighet att tala om för torterarna i Mekka att om muslimerna inte hämnades var det inte därför att de var maktlösa, utan det var för att de inte hade varit tillåtna från Gud att göra det.

Hur beslutsam denna lilla muslimska grupp var att dö i strid framgår även av en annan händelse. Striden hade ännu inte börjat när Abu Jahl skickade en beduinhövding till den muslimska sidan för att rapportera om deras antal. Denna hövding återvände och rapporterade att muslimerna var trehundra eller mer. Abu Jahl och hans anhängare var glada. De trodde att muslimerna var ett lätt byte. ”Men”, sa beduinhövdingen, ”mitt råd till er är - strid inte mot dessa män, eftersom var och en av dem verkar fast beslutna av att dö! Jag har inte sett män utan döden sittandes på kameler”. *(Tabari och Hisham)*. Beduinhövdingen hade rätt - de som är villiga att dö - dör inte lätt.

En stor profetia uppfylls

Tiden för slaget närmade sig. Profeten[sa] kom ut från den lilla hyddan där han hade bett och meddelade: ”Härskarorna kommer säkerligen att fly och de kommer att visa ryggarna till”.

Dessa ord uppenbarades för Profeten[sa] någon gång tidigare i Mekka. Uppenbarligen hänvisade de till denna strid. När grymheten i Mekka hade nått sin yttersta gräns och muslimer flyttade till platser där de kunde leva i fred, uppenbarades följande verser för Profeten[sa] av Gud:

> Och det kom förvisso Varnare till Faraos folk (också.) De förkastade alla Våra Tecken. Så Vi grep dem likt den Mäktiges den Starkes gripande. Är era icke troende bättre än dessa? Eller har ni en oberördhet i Skrifterna? Säger de: Vi är en segerrik här? Härarna skall snart vara flyende och de skall vända sina ryggar till (i flykt.) Alltid är Timmen deras utlovade tid; och Timmen kommer att bli högst olycksbringande (för dem) och högst bitter. De skyldiga svävar i en uppenbar villfarelse och (lider av) vanvett. På den dagen när de kommer att släpas in i Elden på sina ansikten, (kommer det att sägas till dem:) Smaka ni Helvetets beröring. *(Quranen 54:42-49)*

Dessa verser ingår i Surah Al-Qamar och denna Surah uppenbarades i Mekka enligt alla rapporter. Muslimska auktoriteter placerar denna uppenbarelse någonstans mellan det femte och tionde året efter Profetens[sa] kallelse, det vill säga minst tre år innan Hijra (alltså det år då Profeten[sa] migrerade från Mekka till Medina). Mer sannolikt var att den avslöjades åtta år tidigare. Europeiska auktoriteter har

samma åsikt. Enligt Noldeke uppenbarades hela detta kapitel efter det femte året av Profeten[sa] kallelse. Wherry anser att denna datering är lite för tidig. Enligt honom tillhör kapitlet det sjätte eller sjunde året innan Hijra eller efter Profetens[sa] kallelse. Kort sagt, både muslimska och icke-muslimska auktoriteter är överens om att detta kapitel uppenbarades flera år innan Profeten[sa] och hans anhängare migrerat från Mekka till Medina. Det profetiska värdet av verserna i Mekka är obestridliga. Det finns i dessa verser en tydlig antydan om vad som väntade Mekkaborna på slagfältet i Badr. Det öde de skulle möta förutsägs tydligt. När Profeten[sa] kom ut ur sin hydda upprepade han den profetiska beskrivningen som fanns i uppenbarelsen från Mekka. Han måste ha påmints om verserna i Mekka under hans böner i hyddan. Genom att recitera en av verserna påminde han sina anhängare om att tiden för den utlovade uppenbarelsen i Mekka hade kommit. Och timmen hade verkligen kommit. Profeten Jesaja[al] *(21:13-17)* hade förutspått just denna timme.

Striden började trots att muslimerna inte var redo för den och icke-muslimerna hade avrådts från att delta i den. 313 muslimer, de flesta oerfarna och ovana vid krigsföring och nästan alla av dem utan rustning, stod de inför ett antal tre gånger så stort och alla erfarna soldater. Inom några timmar nådde många kända ledare från Mekka sitt slut. Precis som Profeten Jesaja[al] förutsagt, hade äran från Kedar tynat bort. Armén från Mekka flydde i eländig brådska och lämnade efter sig sina döda samt några fångar. Bland fångarna fanns Profetens[sa] farbror Abbas[ra], som i allmänhet stod vid Profetens[sa] sida under dagarna i Mekka. Abbas[ra] hade tvingats gå med Mekkaborna för att kämpa mot Profeten[sa]. En annan fånge var Abul As[ra], en svärson till Profeten[sa]. Bland de döda fanns även Abu Jahl, överbefälhavare för Mekkas armé, och enligt alla rapporter islams ärkefiende. Segern kom men den väckte blandade känslor hos Profeten[sa]. Han jublade över uppfyllandet av Guds löften, löften som upprepades under de fjorton år som hade gått, löften som även hade kunnat konstateras i några av

de tidigaste religiösa skrifterna. Men samtidigt sörjde han över den svåra situationen för Mekkaborna. Vilket ynkligt slut de hade mött! Om denna seger hade kommit till någon annan i hans ställe skulle han ha hoppat av glädje.

Men med synen av fångarna inför honom, bundna i handbojor, kom tårar till Profetens[sa] och hans trogne vän Abu Bakrs[ra] ögon. Umar[ra], som efterträdde Abu Bakr[ra] som den andre Khalifen av islam, såg detta men kunde inte förstå. Varför skulle Profeten[sa] och Abu Bakr[ra] gråta över en seger? Umar[ra] var förbryllad så han gjorde en djärv sak och frågade Profeten[sa]: ”O Guds Profet[sa], berätta för mig varför du gråter när Gud har gett dig en sådan storslagen seger. Om vi måste gråta skall jag gråta med dig eller åtminstone försöka” Profeten[sa] pekade på den eländiga situationen för fångarna från Mekka. Detta var vad olydnad mot Gud lett till. Profeten Jesaja[al] talade om och om igen om rättvisan i denna Profet[sa], som hade segrat i en dödlig strid. I detta fanns en stor förevisning vid detta tillfälle.

På vägen tillbaka till Medina vilade Profeten[sa] under natten. De hängivna följeslagarna som såg honom kunde se att han vände från den ena till den andra sidan och inte kunde sova. Snart gissade de att det var för han hörde sin farbror Abbas[ra], som låg i närheten, stöna, bunden hårt som en krigsfånge. De lättade på repen på Abbas[ra]. Abbas[ra] slutade då att jämra sig. Profeten[sa] somnade när han inte längre störtes av hans jämrande. Lite senare vaknade han och undrade varför han inte längre hörde Abbas[ra] stöna. Han trodde Abbas[ra] hade svimmat. Men följeslagarna som bevakade Abbas[ra] sa till Profeten[sa] att de hade lättat repen på Abbas[ra] för att låta honom sova ostörd. ”Nej, nej”, sa Profeten[sa], ”det får inte finnas någon orättvisa. Om Abbas[ra] är en släkting till mig så är andra fångarna släktingar till andra. Lätta repen på alla fångar eller bind repen hårdare om Abbas[ra].” Följeslagarna hörde denna förmaning och beslutade att lossa repen på alla fångar och själva bära ansvaret för deras säkerhet.

De som var kunniga i att läsa och skriva bland fångarna blev lovade frihet om de var och en åtog sig att göra tio pojkar från Medina läs- och skrivkunniga, detta var deras lösen för frihet. De som inte hade någon som kunde betala lösen för dem, fick sin frihet genom att fråga om den. De som hade råd att betala lösen, sattes fria efter att de hade betalat den. Genom att sätta fångarna fria på detta sätt satte Profeten[sa] ett slut på den grymma metoden att omvandla krigsfångar till slavar.

Slaget om Uhud

När armén från Mekka flydde från Badr meddelade de att de skulle attackera Medina igen och hämnas muslimerna för det Mekkaborna hade lidit i kampen och bara ett år senare angrep de Medina igen med full kraft. De kände sig så förödmjukade och vanhedrade över deras nederlag att ledarna i Mekka förbjöd de efterlevande att gråta över sina släktingar som hade dött i striden. De fastställde också att vinsterna från de kommersiella karavanerna skulle samlas till en krigskassa. Med full förberedelse attackerade därför en armé bestående av tre tusen män, under ledning av Abu Sufyan[ra], Medina. Profeten[sa] höll ett råd och frågade sina efterföljare om de skulle möta fienden i Medina eller utanför. Han föredrog själv det tidigare alternativet. Han föredrog att låta muslimerna vara kvar i Medina och låta fienden komma och attackera dem i deras hem. Detta trodde han skulle lägga ansvaret för angreppet på fienden. Men i rådet fanns många muslimer som inte hade haft chansen att delta i slaget vid Badr och som nu längtade för att slåss för Gud. De insisterade på att ha en rak och öppen strid och att få chansen att dö i striderna. Profeten[sa] accepterade det allmänna rådet. *(Tabaqat)*

Medan det debatterades återgav Profeten[sa] sina närstående en av sina visioner. Han sa:

> Jag hade en vision. Jag såg en ko och jag såg också mitt svärd med sin brutna topp. Jag såg kon bli slaktad och att jag hade lagt min hand inne i en rustning. Jag såg också mig själv ridandes en bagge.

Följeslagarna frågade Profeten[sa] om hur han tolkat visionen. Profeten[sa] sa:

> Slaktandet av kon betyder att några av mina följeslagare kommer att dödas i striden. Den brutna toppen på mitt svärd visar att några viktiga bland min släkt kommer att dö eller kanske att jag själv kommer att få utstå smärta eller skada av något slag. Att jag lade min hand i en rustning verkar som om att det vore bättre för oss om vi stannar i Medina. Det faktum att jag sett mig själv rida en bagge innebär att vi kommer att övermanna ledaren för de icke-troende och att han kommer att dö i våra händer. *(Bukhari, Hisham och Tabaqat)*

Det gjordes klart av denna vision och dess tolkning att det vore bättre för muslimerna att stanna i Medina. Profeten[sa] insisterade dock inte på detta eftersom tolkningen av visionen var hans egen och inte en del av en uppenbarad kunskap. Han accepterade rådet från majoriteten och beslutade att gå ut från Medina för att möta fienden. När de gick ut ur Medina insåg de mer ivriga bland hans följeslagare sitt misstag. De närmade sig Profeten[sa] och sa:

> Guds Profet[sa], det råd du gav verkar bättre. Vi borde stanna i Medina och möta fienden på våra gator." "Inte nu", sa Profeten[sa], "nu har Guds Profet[sa] tagit på sig rustningen. Låt hända vad som skall, nu skall vi gå framåt. Om ni visar er orubbliga och ihärdiga kommer Gud att hjälpa er. *(Bukhari och Tabaqat)*

Sagt detta gick han framåt med en styrka på tusen man. På ett litet avstånd från Medina slog de läger för natten. Det var Profetens[sa] sätt att låta hans kämpar vila en stund innan de mötte fienden. Vid morgonbönen gick han en runda. Han såg att vissa judar också hade anslutit sig till muslimerna. De låtsades att de låg i allians med stammarna i Medina. Då Profeten[sa] hade kunskap om judiska intriger

skickade han iväg judarna. Så snart han gjorde det drog sig Abdullah bin Ubayy ibn Salul, chef för hycklarna, bort med sina trehundra anhängare. Han sa att den muslimska armén nu inte var någon match för fienden. Att delta i striden var nu en säker död. Profeten[sa] hade gjort fel i att sända iväg sina allierade. Resultatet av denna desertering i elfte timmen var att det bara var sjuhundra muslimer kvar under Profetens[sa] kommando. De sjuhundra stod emot en armé mer än fyra gånger så stor och bättre utrustad. I armén från Mekka bar sjuhundra krigare rustning, i den muslimska armén endast hundra. Mekkaborna hade en hästburen kraft bestående av tvåhundra, muslimer hade endast två hästar.

Profeten[sa] kom fram till Uhud. Han satte upp en vaktpostering bestående av femtio män vid en smal passage på en höjd med uppgift att avvärja eventuella angrepp på den av fienden eller varje försök till att kontrollera den. Profeten[sa] förklarade för dem tydligt om deras plikt. Det var att stå där de hade posterats och inte flytta sig från platsen förrän de fått order om att göra det, oavsett vad som hände med muslimerna. Med de återstående sexhundrafemtio männen gick Profeten[sa] för att strida mot en armé ungefär fem gånger så stor. Men med hjälp av Gud jagade de sexhundrafemtio muslimerna iväg tretusen skickliga Mekka-soldater på kort tid. Muslimerna jagade efter fienden. Den smala passagen på höjden där femtio muslimer stod i vakt befann sig bakom muslimerna. Vakterna sa till överbefälhavaren: ”Fienden är slagen. Det är dags att vi tar del i kampen och vinner våra belöningar inför nästa värld.” Befälhavaren stoppade dem och påminde om den tydliga befallningen från Profeten[sa]. Men männen förklarade att Profetens[sa] order inte skulle tas bokstavligen. Det fanns ingen mening i att fortsätta att vakta passagen medan fienden sprang för livet.

Segern vänds till nederlag

Grälandes lämnade de därmed passet och störtade ner i striden. I den flyende armén från Mekka ingick Khalid bin Walid[ra], som senare blev en stor muslimsk general. Hans skarpa ögon föll på den obevakade passagen. Det fanns endast ett fåtal män som vaktade den nu. Khalid[ra] ropade till en annan general från Mekka, Amr bin al-As[ra], och bad honom att ta en titt på passagen. Amr[ra] gjorde det och insåg att detta vara en stor möjlighet. Båda generalerna samlade sina män och klättrade upp till passagen. De dödade de få muslimer som fortfarande var kvar och vaktade passagen och påbörjade ett angrepp mot muslimerna från den höga ställningen. Hörandes deras krigsrop omdirigerades armén från Mekka och samlade sig igen och återvände till slagfältet. Attacken på muslimerna var plötslig. I sin jakt efter armén från Mekka hade muslimerna spritt ut sig över hela området. Det muslimska motståndet mot denna nya attack kunde inte samlas. Endast enskilda muslimska soldater sågs möta fienden. Många av dessa dog i striderna. Andra föll tillbaka. Några skapade en ring runt Profeten[sa]. De kunde inte ha varit mer än tjugo till antalet. Armén från Mekka attackerade ringen hårt. En efter en föll muslimerna i ringen av svärdsmännens slag. Från höjden sköt bågskyttarna skurar av pilar. Då såg Talha[ra], en av Quraish och Muhajirin (muslimer från Mekka som hade tagit sin tillflykt till Medina), att fiendens alla pilar var riktade mot Profetens[sa] ansikte. Han sträckte ut sin hand och höll upp det framför Profetens[sa] ansikte. Trots att pil efter pil slog mot Talhas[ra] hand och genomborrade den sjönk den inte ner. I slutändan var den helt vanställd.

Talha[ra] förlorade sin hand och för resten av livet gick han omkring med en stump. Vid den fjärde Khalifens tid när interna oenigheter

hade börjat var Talha[ra] hånfullt beskriven av en fiende som den handlöse Talha[ra]. En vän till Talha[ra] svarade: ”Handlös ja, men vet du hur han förlorade sin hand? Under slaget vid Uhud, där han tog upp sin hand för att skydda Profetens[sa] ansikte från fiendens pilar.” Långt efter slaget vid Uhud frågade Talhas[ra] vänner honom: ”Gjorde det inte ont i din hand och fick smärtan av pilarna dig inte att gråta?” Talha[ra] svarade: ”De gjorde mig ont och det fick mig nästan att gråta men jag motstod bådadera eftersom jag visste att om min hand skakade skulle den utsätta Profetens[sa] ansikte för pilskuren från fienden.”

De få män som var kvar med Profeten[sa] kunde inte motstå armén som de mötte. En del av fienden avancerade framåt och tryckte bort dem. Profeten[sa] stod då ensam som en vägg och snart slog en sten honom i pannan och gjorde ett djupt sår i det. Ett annat slag tryckte in ringarna från hans hjälm in i hans kinder. När pilarna föll tätt och snabbt och Profeten[sa] var skadad bad han: ”Min Gud, förlåt mitt folk för de vet inte vad de gör.” *(Muslim)*

Profeten[sa] ramlade omkull på de döda; de döda som hade förlorat sina liv i hans försvar. Andra muslimer kom fram att försvara Profeten[sa] från fler attacker. De ramlade också ner döda. Profeten[sa] låg medvetslös bland dessa döda kroppar. När fienden såg detta, tog de honom för att vara död. De drog tillbaka i visshet om seger och de samlade sig igen. Bland de muslimer som hade försvarat Profeten[sa] och som hade tryckts bort av en lavin av fiendens styrkor var Umar[ra]. Slagfältet hade nu tömts. Umar[ra] som såg detta blev säker på att Profeten[sa] var död. Umar[ra] var en modig man. Han visade det igen och igen, bäst av alla, i de samtidiga striderna med de stora imperierna i Rom och Persien. Han var känd för att aldrig dra sig för svårigheter. Denne Umar[ra] satt nu på en sten nerslagen, gråtandes som ett barn. Under tiden kom en annan muslim vandrandes, Anas bin Nadrra, i tron att muslimerna hade vunnit. Han hade sett dem övermanna fienden men han hade inte fått något att äta sedan kvällen innan så han hade dragit sig tillbaka från slagfältet med några dadlar. Så snart han såg Umarra gråta stod

han förvånad och frågade: ”Umarra vad är det med dig, istället för att glädjas över en magnifik seger så gråter du?” Umarra svarade:

> Anasra du vet inte vad som hänt. Du såg bara den första delen av striden. Du vet inte att fienden tog över den strategiska passagen och anföll oss hårt. Muslimerna hade skingrats och trodde de hade vunnit. Det fanns inget motstånd mot detta angrepp från fienden. Endast Profeten[sa] med en handfull vakter stod mot hela fienden och alla av dem föll ner stridandes.

Anasra sa: ”Om detta är sant vilken är nyttan av att sitta här och gråta? Dit vår älskade Mästare har gått, dit måste vi också.” Anasra hade den sista dadeln i handen. Han var på väg att stoppa den i munnen då han i stället kastade bort den sägandes: ”O dadel, finns det något förutom dig som står mellan Anasra och Paradiset?” Sagt detta, blottade han sitt svärd och kastade sig in i fiendens styrkor, en mot tretusen. Han kunde inte göra mycket men en troende själ är överlägsen många. Kämpandes tappert föll Anasra ner sårad men han fortsatte att kämpa. Fiendehorden sprang barbariskt mot honom. Det sägs att när slaget var över och de döda hade identifierats kunde Anasra kropp inte identifieras. Den hade skurits i sjuttio bitar. Till sist kunde en av Anasra systrar identifiera kroppen då hon såg ett stympat finger, ”detta är min brors kropp”. *(Bukhari)*

De muslimer som hade skapat en ring runt Profeten[sa] men drivits tillbaks, sprang fram igen så snart de såg fienden dra sig tillbaks. De lyfte ut Profetens[sa] kropp från de döda. Abu Ubaida bin al-Jarrahra bet tag i ringarna som hade sjunkit in i Profetens[sa] kinder och drog ut dem, och han förlorade två av sina tänder i försöken. Efter en liten stund kom Profeten[sa] till medvetande. De vakter som omgav honom sände bud till muslimerna att de skulle samlas igen. En splittrad kraft började samlas. De eskorterade Profeten[sa] till bergsfoten. Abu Sufyanra, en av fiendens befälhavare, såg de kvarvarande muslimerna

och ropade högt: ”Vi har dödat Muhammad[sa]!” Profeten[sa] hörde den skrytsamme skrika men förbjöd muslimerna att svara så att fienden inte skulle få veta sanningen och attackera igen så att de utmattade och de illasårade muslimerna behövde försvara sig från de barbariska horderna. Då Abu Sufyanra inte fick något svar från muslimerna blev han säker på att Profeten[sa] var död. Han följde sitt första rop med ett andra och sa: ”Vi har också dödat Abu Bakrra!” Profeten[sa] förbjöd Abu Bakrra att svara. Abu Sufyanra ropade en tredje gång och sa: ”Vi har också dödat Umarra!” Profeten[sa] förbjöd Umarra att svara. Då ropade Abu Sufyanra att de hade dödat alla tre. Nu kunde Umarra inte behärska sig och ropade: ”Vi är alla levande och med Guds nåd redo att kämpa mot er och bryta era huvuden”. Abu Sufyanra ropade upp ett nationellt utrop: ”Ärad vare Hubal. Ärad vare Hubal. För Hubal har satt stopp för islam”. *(Hubal var Mekkabornas nationella idol)*

Profeten[sa] tålde inte detta skryt mot den Ende Guden, Allah, som han och muslimerna var beredda att offra allt för. Han hade vägrat att rätta till en dödförklaring om sig själv. Han hade vägrat att rätta till en dödförklaring om Abu Bakrra och Umarra av strategiska skäl. Endast resterna av hans lilla styrka var kvar. Fiendens krafter var stora och livliga. Men nu hade fienden förolämpat Allah. Profeten[sa] kunde inte tåla en sådan förolämpning. Hans själ var förargad. Han tittade argt på de muslimer som omringat honom och sa: ”Varför står ni tysta och inte ger något svar på denna förolämpning mot Allah, den ende Guden?”

Muslimerna frågade: ”O Profeten[sa] vad skall vi säga?” ”Säg, Allah ensam är Stor och Mäktig. Allah Allena är Stor och Mäktig. Han Allena är Hög och Ärad. Han Allena är Hög och Ärad.” Muslimerna ropade därefter. Detta rop häpnade fienden. De stod förargade vid tanken på att Profeten[sa] efter allt inte hade dött. Framför dem stod en handfull muslimer, sårade och utmattade. Att göra slut på dem var tillräckligt lätt. Men de vågade inte anfalla igen. Nöjda med den sortens

seger de hade vunnit återvände de och gjorde en stor uppvisning av jubel. I slaget vid Uhud omvandlades muslimsk seger till ett nederlag.

Hursomhelst ger slaget bevis för att Profeten[sa] är sann. För i denna strid uppfylldes de profetior som Profeten[sa] gjort innan de gick ut i strid. Muslimer segrade i början. Profetens[sa] älskade farbror, Hamza[ra], dog stridandes. Fiendens befälhavare dödades tidigt i striden. Profeten[sa] själv sårades och många muslimer dödades. Allt detta skedde så som det hade förutsagts i Profetens[sa] vision. Förutom uppfyllandet av de händelser berättade på förhand av slaget ges många bevis på muslimernas uppriktighet och hängivenhet. Så exemplariskt var deras beteende att historien inte kan ge en parallell till det. Vissa händelser till bevis för detta har redan berättats. Ytterligare en är nämnvärd. Den visar den säkerhet av övertygelse och hängivenhet som visades av Profetens[sa] följeslagare. När Profeten[sa] drog sig tillbaka till bergsfoten med en handfull muslimer sände han ut några av sina följeslagare att ta hand om de sårade som låg på fältet. En följeslagare hittade en sårad muslim från Medina efter ett långt sökande. Han var nära döden. Följeslagaren böjde sig över honom och sa: ”Frid vare med dig”. Den skadade muslimen tog sin darrande hand och höll besökarens hand i sin och sa: ”Jag väntade på att någon skulle komma”. ”Du är i ett kritiskt tillstånd, har du något att meddela din familj?”, frågade besökaren. Den döende muslimen sa:

> Ja, ja, hälsa fred till min familj och berätta för dem att även om jag dör här så lämnar jag bakom ett dyrbart förtroende att tas om hand av dem. Detta förtroende är Guds Profet[sa]. Jag hoppas mina släktingar kommer att vakta hans person med sitt liv och att de kommer ihåg min enda sista önskan. *(Mauta och Zurqani)*

Döende personer har mycket att säga till sina släktingar men dessa tidiga muslimer, även i sina sista ögonblick, tänkte inte på sina släktingar, söner, döttrar eller fruar eller sin egendom utan endast på

Profeten[sa]. De mötte döden i visshet om att Profeten[sa] var världens frälsare. Om deras barn överlevde skulle de inte uppnå mycket. Om de dog vaktandes Profeten[sa] skulle de ha tjänat både Gud och människan. De trodde att de tjänade mänskligheten och att de tjänade sin Gud genom att offra sina familjer. Genom att bjuda in döden säkrade de ett evigt liv för mänskligheten i stort. Profeten[sa] samlade de sårade och de döda. De sårade fick första hjälpen och de döda begravdes. Profeten[sa] fick kännedom om att fienden hade behandlat muslimerna vildsint, att de hade stympat kropparna på de döda muslimerna och skärt av en näsa här och ett öra där. En av de stympade kropparna var Hamzas[ra], Profetens[sa] farbror. Profeten[sa] var skakad och sa: ”De icke-troendes handlingar motiverar den behandling som vi hittills trodde var omotiverad”. När han sa detta befalldes han av Gud att låta de icke-troende vara i fred och att fortsätta att visa dem medkänsla.

Rykten om Profetens[sa] död når Medina

Ryktet om Profetens[sa] död och nyheten om skingrandet av den muslimska armén nådde Medina innan resterna av den muslimska armén hann återvända till staden. Kvinnor och barn sprang som galna mot Uhud. Många av dem fick veta sanningen från återkommande soldater och gick tillbaks. En kvinna från stammen Banu Dinar fortsatte tills hon nådde Uhud. Denna kvinna hade förlorat sin make, sin far och sin bror i slaget. Enligt vissa källor hade hon också förlorat en son. En återvändande soldat träffade henne och berättade för henne att hennes far hade dött. Hon svarade: ”Jag bryr mig inte om min far, berätta om Profeten[sa]”. Soldaten visste att Profeten[sa] var vid liv så han svarade inte på hennes fråga på en gång utan fortsatte med att berätta för henne om hennes bror och make som också hade dött. Vid varje rapport som hon fick förblev hon oberörd och frågade om och om igen: ”Vad har Guds Profet[sa] gjort?” Det var ett underligt uttryck att använda men när vi tänker på att det var en kvinna som använt det verkar det inte längre så konstigt. En kvinnas känslor är starka. Hon tilltalar en död person som om han vore levande. Om personen är nära besläktad brukar hon utropa ett klagoljud till honom och fråga varför han övergett henne och lämnat henne försummad och utan ombesörjelse. Det är vanligt för kvinnor att sörja förlusten av sina kära på detta sätt. Uttrycket använt av den här kvinnan är därför lämpligt av en kvinna som sörjde Profetens[sa] död. Denna kvinna höll Profeten[sa] kär och vägrade att tro att han var död även efter att hon hade hört att han var det. Samtidigt som hon inte förnekade nyheten fortsatte hon i sann kvinnlig sorg, ”Vad har Guds Profet[sa] gjort?” Genom detta

låtsades hon att Profeten[sa] var levande och klagade på att en lojal ledare som han hade valt att ge dem all smärta som en separation innebar.

När den återvändande soldaten fann att kvinnan inte brydde sig om dödsfallet av hennes far, bror och make, förstod han djupet av hennes kärlek till Profeten[sa] och berättade för henne: ”Gällande Profeten[sa] så är han som du vill, han är vid liv”. Kvinnan bad soldaten visa henne Profeten[sa]. Han pekade mot en del av fältet. Kvinnan rusade till den delen och när hon nådde Profeten[sa] höll hon hans mantel i sin hand och kysste den och sa: ”Min far och mor offras för dig o Guds Profet[sa], om du lever bryr jag mig inte om vem som dör”. *(Hisham)*

Vi ser alltså vilket mod och hängivenhet muslimerna visade, både män och kvinnor, i denna strid. Kristna författare berättar stolt historien om Maria Magdalena och hennes kompanjoner och berättar om deras hängivenhet och mod. Det sägs att de tidig morgon smög igenom judar och nådde Jesus[al] grav. Men vad är det jämfört med hängivenheten i denna muslimska kvinna från stammen Dinar?

Ännu ett exempel är bevarat i historian. Efter att de döda hade begravts och Profeten[sa] höll på att återvända till Medina, såg han kvinnor och barn som hade kommit ut från Medina för att ta emot honom. Repet på hans dromedar hölls av Sa’d bin Muadh[ra], en av Medinas ledare. Sa’d[ra] ledde dromedaren pompöst. Han verkade proklamera för världen att muslimerna hade lyckats leda Profeten[sa] tillbaks till Medina levandes. När han tittade framåt såg han sin gamla mor komma framfarandes för att möta de återvändande. Den äldre kvinnan var mycket svårt synskadad. Sa’d[ra] kände igen henne och vände sig till Profeten[sa] och sa: ”O Profet[sa], här är min mor.” Profeten[sa] svarade: ”Låt henne komma fram.” Kvinnan kom fram och sökte efter Profetens[sa] ansikte. Äntligen kunde hon se det och blev glad. Profeten[sa] såg henne och sa: ”Kvinna, jag sörjer över förlusten av din son.” ”Men”, svarade kvinnan, ”efter att jag har sett dig i livet, har jag svalt alla mina motgångar.” Det arabiska uttrycket hon använde var ”Jag har rostat min olycka och svalt den”. *(Halbiyya, Vol. 2, s. 210)*

Vilket djup av känslor detta uttryck indikerar! Normalt äter sorgen upp en människa och här var en äldre kvinna som hade förlorat sin son, ett stöd för henne i hennes ålderdom. Men hon sa att, i stället för att låta hennes sorg äta upp henne, hade hon ätit sin sorg. Det faktum att hennes son hade dött för Profeten[sa] skulle ge henne styrka resten av hennes dagar.

Profeten[sa] kom fram till Medina. Vid det här slaget hade många muslimer dödats och många skadats. Ändå kan man inte säga att slaget hade slutat i nederlag för muslimerna. De händelser som vi har hänvisat till ovan bevisar motsatsen. De bevisar att Uhud var en lika stor seger för muslimerna som alla andra. Muslimer som vänder sig till sin tidiga historia kan dra näring och inspiration från Uhud. Tillbaka i Medina återvände Profeten[sa] till sitt uppdrag. Han engagerade sig själv igen i utbildning och undervisning för sina följeslagare. Men precis som tidigare flöt hans arbete inte på utan avbrott. Efter Uhud blev judarna djärvare och hycklarna började höja sina huvuden igen. De började tro att de hade möjligheten och dugligheten att utrota islam. De behövde bara göra en samlad ansträngning. Därför började judarna använda sig av nya metoder för förargelse. De började offentliggöra vidriga övergrepp i form av dikter och på detta sätt förolämpade de Profeten[sa] och hans familj. En gång kallades Profeten[sa] till en judisk fästning för att avgöra en tvist. Judarna planerade att släppa en sten på honom och därmed sätta stopp för hans liv. Profeten[sa] fick en varning om detta från Gud. Det var en vana att få sådana tidiga varningar. Profeten[sa] lämnade sin plats utan att säga någonting. Judarna erkände senare sitt onda försök. Muslimska kvinnor förolämpades på gatorna. I en sådan incident förlorade en muslim sitt liv. Vid ett annat tillfälle stenade judarna en muslimsk flicka och hon dog i stor smärta. Detta beteende hos judarna spände relationerna mellan dem och tvingade muslimerna att kämpa mot judarna. Men muslimer körde bara ut dem från Medina. En av de två judiska stammarna flyttade till Syrien.

Från den andra stammen åkte vissa till Syrien och vissa flyttade till Khaibar, en judisk högborg och ett starkt fäste norr om Medina.

Under fredsperioden mellan Uhud och nästa kamp bevittnade världen ett utmärkt exempel på islams inflytande på dess följare. Vi hänvisar till förbudet mot alkohol. När vi beskrev det arabiska samhället före islam påpekade vi att araberna var suputer. Att dricka fem gånger om dagen var vanligt i alla arabiska hem. Att förlora sig själv under inverkan av dryck var vanligt och araberna skämdes inte ett dugg för detta. Snarare tyckte de att det var en dygd. När en gäst kom var det en plikt för husmodern att skicka runt drycker. Att avvänja sådana människor från denna dödliga vana var ingen lätt sak. Men i det fjärde året efter Hijra fick Profeten[sa] en befallning att drickandet hade förbjudits. Med offentliggörandet av denna befallning försvann drickandet från det muslimska samhället. Det är dokumenterat att när uppenbarelsen om att förbud mot alkohol togs emot skickade Profeten[sa] efter följeslagarna och förpliktade dem att förkunna den nya befallningen på gatorna i Medina. I huset hos en Ansár (muslim från Medina) pågick drickandet. Många personer hade bjudits in och koppar av vin höll på att serveras. En stor kanna hade druckits upp och en andra var på väg. Många hade blivit berusade och många fler var på väg att förlora sina sinnen. I detta tillstånd hörde de någon utropa att alkohol hade förbjudits av Profeten[sa] efter en befallning från Gud. En av dem stod upp och sa: ”Det verkar som en deklaration mot drickandet, låt oss ta reda på om detta är fallet.” En annan reste sig och slog sönder kannan av jord som var full av vin med sin stav, bröt den i bitar och sa:

> Först lyder vi, sedan frågar vi. Det räcker att vi har hört talas om en sådan deklaration. Det är inte meningen att vi skall fortsätta drickandet medan vi tar reda på mer. Det är snarare vår skyldighet att låta vinet flöda på gatorna och sedan ta reda på om deklarationen stämmer. *(Bukhari och Muslim, Kitab al-Ashriba)*

Denne muslim hade rätt. För om drickandet hade varit förbjudet skulle de ha gjort sig skyldiga till en synd om de hade fortsatt dricka, å andra sidan om drickandet inte hade förbjudits skulle de inte förlora mycket om de lät vinet i sina krukor flöda på gatan. Drickandet försvann från hela det muslimska samhället efter denna deklaration. Inga särskilda insatser eller kampanjer krävdes för att åstadkomma denna revolutionerande förändring. Muslimer som hörde denna befallning och såg responsen levde upp till sjuttio eller åttio år. Inga fall är kända där någon muslim som hörde detta förbud visade svaghet och bröt mot det. Om det fanns några sådana fall måste det ha varit någon som inte hade möjlighet att komma under direkt påverkan av Profeten[sa].

Jämför detta förbud med förbudet i Amerika och de ansträngningarna att främja nykterhet som har gjorts under så många år i Europa. I det ena fallet räckte en enkel deklaration från Profeten[sa] för att utplåna ett samhälleligt ont, rotat djupt i det arabiska samhället. I det andra fallet antogs förbud genom särskilda lagar. Polis, armén, tulltjänstemän och skatteindrivare, alla försökte som ett lag sätta ned det onda som drickandet innebar men misslyckades och tvingades erkänna sitt misslyckande. De berusade vann och drickandet kunde inte besegras. Vår tidsålder sägs vara tiden för sociala framsteg. Men när vi jämför vår tid med islams tidiga historia undrar vi vilken av de bägge som förtjänar denna titel - vår tid eller när islam åstadkom den stora sociala revolutionen?

Vad som hände vid Uhud förmodas inte vara lätt att glömma. Mekkaborna ansåg att Uhud var deras första seger mot islam. De publicerade nyheten över hela Arabien och använde den för att uppvigla de arabiska stammarna mot islam och att övertyga dem om att muslimer inte var oövervinneliga. Om muslimerna fortsatte att blomstra så var det inte på grund av deras egen styrka utan på grund av den svaga arabiska ortodoxin. Det berodde på de svaga arabiska avgudadyrkarna. Om de arabiska avgudadyrkarna gjorde en samlad insats

för att övermanna muslimerna skulle det inte vara så svårt. Resultatet av denna propaganda var att fientligheten mot muslimerna började öka. De andra arabiska stammarna började trakassera muslimer mer än Mekkaborna. Några började attackera dem öppet. Några började skada dem i smyg. I det fjärde året efter Hijra skickade två arabiska stammar, Adl och Qara, sina representanter till den Heliga Profeten[sa] och sa att många av deras män var benägna mot islam. De begärde att Profeten[sa] skulle skicka dem några välutbildade muslimer i syfte att undervisa dem om islam, att leva bland dem och lära dem den nya religionen. Egentligen var detta en intrig som kläckts av Banu Lihyan, en ärkefiende till islam. De skickade dessa delegater till Profeten[sa] med löfte om en rik belöning. Profeten[sa] mottog begäran aningslöst och skickade tio muslimer för att lära stammarna grunderna och principerna i islam. När de nådde Banu Lihyans område läste deras ledsagare upp nyheten för stammedlemmarna och uppmanade dem att gripa muslimerna eller döda dem. På grund av detta onda förslag började tvåhundra beväpnade män i Banu Lihyan jaga muslimerna och fick tag på dem vid en plats som kallas Raji'. En drabbning ägde rum mellan tio muslimer och tvåhundra av fienden. Muslimerna var fulla av tro och fienden var utan. De tio muslimerna klättrade upp till en hög ställning och utmanade de tvåhundra. Fienden försökte övermanna muslimerna med ondskefulla intriger. De erbjöd att skona dem om de bara kom ner.

Men muslimernas chef svarade att de hade sett nog av de icke-troendes löften. Sagt detta vände de sig till Gud och bad. Gud var väl medveten om deras tillstånd. Var det inte lämpligt att Han informerade Profeten[sa] om detta? När de icke-troende fann den lilla gruppen muslimer orubblig så attackerade de. Gruppen kämpade utan en tanke på nederlag. Sju av de tio föll i striden. Till de tre som var kvar förnyade de icke-troende sitt löfte om att de skulle skona deras liv på villkoret att de kom ner från höjden. Dessa tre trodde på de icke-troende och överlämnade sig själva. Så fort de gjorde så bands

de upp av de icke-troende. En av de tre sa: ”Detta är den första överträdelsen i ert löfte. Gud vet vad ni skall göra härnäst.” När han sagt detta vägrade han att gå med dem. De icke-troende angrep offret och drog honom längs vägen. Men de var så skrämda av motståndet och beslutsamheten han visat att de mördade honom på plats. De andra två tog de med sig och sålde dem som slavar till Quraish i Mekka. En av dem var Khubaib[ra], och den andre var Zaid[ra]. Khubaibs[ra] köpare ville mörda honom för att hämnas sin egen far som hade dödats vid Badr.

En dag hade Khubaib[ra] begärt en rakkniv för att slutföra sitt besök i badrummet. Khubaib[ra] höll rakkniven när ett barn i hushållet närmade sig honom av nyfikenhet. Khubaib[ra] tog barnet och lade honom på sitt knä. Barnets mor såg detta och blev livrädd. Hennes sinne var fullt av skuldkänslor och här var en man som de tänkte mörda inom ett par dagar som hade en rakkniv så farligt nära hennes barn. Hon var övertygad om att Khubaib[ra] tänkte mörda barnet. Khubaib[ra] såg bestörtningen i ansiktet på kvinnan och sa: ”Tror du att jag skall mörda ditt barn? Tro inte det för ett ögonblick. Jag kan inte göra en sådan skamlig handling. Muslimer spelar inte falskt.” Kvinnan var imponerad av Khubaibs[ra] raka ärlighet och uppförande. Hon kom ihåg detta långt efteråt och brukade säga hon hade aldrig sett en fånge lik Khubaib[ra]. Slutligen ledde Mekkaborna Khubaib[ra] till ett öppet område för att fira mordet på honom offentligt. När den utsatta stunden kom bad Khubaib[ra] tillåtelse om att få säga två rakat bön. Quraish kom överens och gav sin tillåtelse och Khubaib[ra] bad sin sista bön i denna världen till Gud, under allmänhetens uppsikt. När han hade avslutat bönen sa han att han ville fortsätta att be men gjorde inte så för att de inte skulle tro att han var rädd för att dö. Sedan sänkte han lugnt sin hals inför bödeln. Medan han gjorde det hummade han på följande verser:

> Medan jag dör varandes en muslim bryr jag mig inte
> om min huvudlösa kropp faller till höger eller till

> vänster. Och varför skulle jag? Min död är för Guds skull. Om Han önskar kan han välsigna varje del av min söndertagna kropp. *(Bukhari)*

Khubaib[ra] var knappt klar när bödelns svärd föll på hans hals och hans huvud föll åt sidan. Bland de som hade samlats för att fira detta offentliga mord ingick Said bin Amir[ra], som senare blev en muslim. Det sägs att när mordet på Khubaib[ra] återgavs i Saids[ra] närvaro brukade han bli medvetslös. *(Hisham)* Den andra fången, Zaid[ra], togs också ut för att mördas. Bland åskådarna fanns Abu Sufyan[ra], ledaren för Mekka. Abu Sufyan[ra] vände sig till Zaid[ra] och frågade: ”Skulle du inte hellre vilja att Muhammad[sa] var i ditt ställe? Skulle du inte hellre vilja vara säker hemma medan Muhammad[sa] var i våra händer?” Zaid[ra] svarade stolt: ”Vad, Abu Sufyan[ra]? Vad säger du? Vid Gud, jag skulle hellre dö än att Profeten[sa] skulle trampa på en tagg på en gata i Medina.” Abu Sufyan[ra] kunde inte något annat än att bli imponerad av en sådan hängivenhet. Han tittade på Zaid[ra] i förvåning och förklarade tveklöst men i uppmätta toner: ”Gud är mitt vittne, jag har inte sett någon älska någon annan så mycket som Muhammads[sa] följeslagare älskar Muhammad[sa]”. *(Hisham, Vol. 2)*

Ungefär vid samma tidpunkt besökte några män från Najd Profeten[sa] för att få muslimer skickade till sig som kunde lära dem om islam. Profeten[sa] litade inte på dem. Men Abu Bara, ledare för Amir stammen, råkade vara i Medina då. Han erbjöd sig som garant för stammen och försäkrade Profeten[sa] att de inte skulle begå något ofog. Profeten[sa] valde sjuttio muslimer som kunde Quranen utantill. När man nått Bi’r Mauna gick en av muslimerna, Haram bin Malhan[ra], till en av ledarna för Amir stammen (en brorson till Bara) för att ge honom budskapet om islam. Uppenbarligen mottogs Haram[ra] väl av medlemmarna i stammen. Men när han tilltalade ledaren smög en man upp bakifrån och attackerade Haram[ra] med en lans. Haram[ra] avled på platsen. När lansen genomborrade Harams[ra] hals hördes han

säga: ”Gud är stor. Herren över Kaba är mitt vittne, jag har uppnått mitt mål”. *(Bukhari)*

När de mördat Haram[ra] på detta vidriga sätt provocerade stamledarna stammen till ett angrepp på resten av de muslimska lärarna. ”Men”, sa stammedlemmarna, ”vår ledare Abu Bara, erbjöd sig att vara en garant, vi kan inte angripa muslimerna.” Då tog stamledarna hjälp från de två andra stammarna som hade gått till Profeten[sa] för att begära muslimska lärare och några andra stammar för att attackera den muslimska gruppen. Den enkla vädjan: ”Vi har kommit för att predika och undervisa, inte att slåss”, hade ingen effekt. De började mörda gruppen. Alla utom tre av de sjuttio mördades. En av de överlevande var delvis förlamad och hade klättrat upp på en kulle innan attacken började. Två andra hade gått till en närliggande skog för att mata sina kameler. När de återvände från skogen fann de sextiosex av sina kompanjoner liggandes döda. De två rådgjorde. Den ena sa: ”Vi borde gå och rapportera detta till den Heliga Profeten[sa].” Den andra sa: ”Jag kan inte lämna en plats där vår grupps ledare, utsedd utav Profeten[sa], har mördats.” Sagt detta sprang han på egen hand mot de icke-troende och dog i striden. De övriga togs tillfånga men släpptes senare i uppfyllandet av ett löfte som ledaren för stammen hade avgett. Bland de mördade fanns Amir bin Fuhaira[ra], en man som friats från slaveriet av Abu Bakr[ra]. Hans mördare var Jabbar[ra] som senare blev muslim. Jabbar[ra] hänförde sin konvertering till denna massmassaker på muslimerna. Jabbar[ra] sa:

> När jag började mörda Amir[ra] hörde jag Amir[ra] säga: ´Vid Gud, jag har uppnått mitt mål!´ Jag frågade någon varför en muslim sa sådana saker när han var på väg att möta sin död. Denne förklarade att muslimer anser död i Guds väg som en välsignelse och en seger.

Jabbar[ra] var mycket imponerad av detta svar så han började göra en systematisk studie av islam och i slutändan blev han en muslim. *(Hisham och Usud al-Ghaba)*

Nyheterna om de två beklagliga händelserna där ungefär åttio muslimer miste livet till följd av en illasinnad intrig nådde Medina samtidigt. Dessa var inga vanliga män som mördades. De var bärare av Quranen. De hade inte begått något brott och de hade inte skadat någon. De hade heller inte deltagit i någon strid. De hade lurats in i fiendens händer genom en lögn berättad i Guds namn och religion. Dessa fakta visar att fiendskap mot islam var bestämd och djup. Å andra sidan var muslimernas entusiasm för islam lika bestämd och djup.

Sammandrabbningen med Banu Mustaliq

Efter slaget vid Uhud, blev det en allvarlig hungersnöd i Mekka. Bortseende all fiendskap som Mekkaborna bar mot honom och bortseende från alla intriger som de varit sysselsatta med för att sprida missnöje mot honom i hela landet, startade Profeten[sa] en fond för att hjälpa de fattiga i Mekka med deras behov. Mekkaborna förblev opåverkade ens av detta uttryck för välvilja. Deras fientlighet fortsatte oförändrad. I själva verket blev det värre. Stammar som dittills varit välvilliga mot muslimerna blev också hotfulla. En sådan stam var Banu Mustaliq. De hade goda relationer med muslimerna. Men nu hade de börjat förbereda en attack mot Medina. När Profeten[sa] hörde om deras förberedelser skickade han män för att ta reda på sanningen. Männen återvände och bekräftade rapporten. Profeten[sa] bestämde sig för att gå och möta denna attack. Han samlade en grupp och ledde dem till Banu Mustaliqs territorium. När den muslimska gruppen mötte fienden försökte Profeten[sa] förmå fienden att ge sig utan att slåss. De vägrade. Striden började och inom några timmar besegrades fienden. Eftersom de icke-troende från Mekka hade böjts undan och de vänliga stammarna börjat bli fientliga hade hycklarna bland muslimerna också vågat ta tillfället i akt och delta i kampen på den muslimska sidan. De trodde kanske att de skulle få någon chans att göra något ofog. Drabbningen med Banu Mustaliq var över på några timmar. Hycklarna hade därför inte någon chans att göra något ofog under striden. Den Heliga Profeten[sa] beslutade sig för att stanna i staden Banu Mustaliq under några dagar.

Under deras vistelse uppstod ett gräl mellan en muslim från Mekka och en muslim från Medina över att ta vatten från en brunn. Muslimen från Mekka råkade vara en före detta slav. Han slog muslimen från Medina som ropade ut och skrek efter hjälp från Medinabor, kända som Ansár eller Hjälparna. Muslimen från Mekka ropade då efter muslimerna från Mekka, som kallades för Muhajirin eller Emigranterna. Spänning rådde. Ingen frågade vad som hade hänt. Unga män på båda sidor drog sina svärd. Abdullah bin Ubayy ibn Salul tyckte att detta var en gåva från ovan. Han beslöt att lägga bränsle på elden och sa: ”Ni har gått för långt i ert överseende med flyktingarna. Er goda behandling av dem har vänt på deras huvuden och nu försöker de att dominera er på alla sätt.” Talet kunde ha haft den effekt som Abdullah önskade sig. Grälet kunde ha stigit till allvarliga nivåer. Men det gjorde det inte. Abdullah hade fel i bedömningen av hans odygdiga tal. Han trodde dock att Ansar höll på att övertalas, han gick så långt som att säga: ”Låt oss återvända till Medina. Sedan kommer den mest hedrade bland sina medborgare kasta ut den mest föraktade”. *(Bukhari)*

Genom den mest hedrade medborgare menade han sig själv och genom den mest föraktade menade han Profeten[sa]. Så snart han hade sagt detta kunde de troende muslimerna se igenom detta ofog. Det var inte ett oskyldigt tal de hade lyssnat till, sa de, utan det var ett tal av satan som hade kommit för att leda dem vilse. En ung man rapporterade det inträffade till Profeten[sa] genom sin farbror. Profeten[sa] skickade efter Abdullah bin Ubayy ibn Salul och hans vänner och frågade dem vad som hade hänt. Abdullah och hans vänner förnekade att de hade tagit någon sådan del i det som hade tillskrivits dem. Profeten[sa] sa ingenting. Men sanningen började spridas. Under tiden hörde Abdullah bin Ubayy ibn Saluls egen son, Abdullah[ra] om det. Den unge Abdullah[ra] gick omedelbart till Profeten[sa] och sa:

> O Profet[sa], min far har förolämpat dig. Döden är hans straff. Om du bestämmer dig så skulle jag snarare vilja

att du ger mig befallningen att döda min far. Om du ger befallningen till någon annan och min far dör i hans händer kan jag ledas till att hämnas min far genom att döda den mannen. Och då kanske jag ådrar mig Guds missnöje på detta sätt.

Profeten[sa] svarade: ”Men jag har ingen sådan avsikt. Jag kommer att behandla din far med medkänsla och hänsyn.” När den unge Abdullah[ra] jämförde illojaliteten och ohövligheten från sin far med medkänslan och vänligheten från Profeten[sa] gick han mot Medina full av undertryckt vrede mot sin far. Han stannade sin far på vägen och sa att han inte skulle låta honom gå ett steg längre på vägen mot Medina förrän han hade tagit tillbaka de ord han hade använt mot Profeten[sa]. ”Läpparna som sagt: ’Profeten[sa] är föraktad och att du är hedrad’, måste nu säga, ’att Profeten[sa] hedras och du föraktas’; tills du inte säger detta kommer jag inte att låta dig gå”, sa Abdullah[ra]. Abdullah bin Ubayy ibn Salul blev förvånad och förskräckt och sa: ”Jag håller med min son, att Muhammad[sa] är hedrad och att jag är föraktad.” Den unge Abdullah[ra] lät då sin far gå. *(Hisham, Vol. 2)*

Vi har tidigare nämnt två judiska stammar som hade förvisats ut ur Medina på grund av sina odygdiga intriger och mordiska planer. Banu Nadir, en av de två stammarna migrerade delvis till Syrien, delvis till en stad som heter Khaibar i norra Medina. Khaibar var ett välbefäst judiskt centrum i Arabien. De judar som hade utvandrat dit började hetsa araberna mot muslimerna. Mekkaborna var redan edsvurna fiender till islam. Inga nya provokationer behövdes för att uppvigla Mekkaborna mot muslimerna. Likaså heller inte stammen Ghatafán från Najd, eftersom de hade vänskapliga förbindelser med Mekkaborna och var fientligt inställda till muslimerna. Judarna i Khaibar räknade redan med Quraish från Mekka och Ghatafan från Najd. Förutom dessa planerade de att vända Banu Sulaim och Banu Asad mot islam. De var också övertygade om att Banu Sad, en stam

i allians med judarna, skulle gå med Mekkaborna i en allians mot islam. Efter ett långt händelseförlopp av allianser bland de arabiska stammarna så var de organiserade i kampen mot muslimerna. Alliansen bestod av Mekkaborna och de stammar som levde i områdena runt Mekka, stammarna från Najd och de som bodde i områden som låg norr om Medina.

Slaget vid diket

En stor armé samlades i det femte året av Hijra. Antalet i denna armé har uppskattats av historiker till mellan tio och tjugofyra tusen män. Men en förenad armé samlad från de olika stammarna i Arabien kunde inte vara en armé på tio tusen. Tjugofyra tusen verkar närmare sanningen. Den kunde enkelt ha varit arton eller tjugo tusen. Staden Medina som denna hord ville attackera var blygsam och helt oförmögen att stå emot en samlad attack från hela Arabien. Dess befolkning vid denna tid var lite mer än tretusen män (inklusive gamla män, unga pojkar och barn). Mot denna befolkning hade fienden samlat ihop en armé av tjugo till tjugofyratusen funktionsdugliga män med erfarenhet av krigföring och då de var från olika delar av landet hade de valt en armé med en väl utvald personal. Antalet invånare i Medina å andra sidan, som skulle kunna tillkallas att motstå denna enorma armé, bestod av män i alla åldrar.

Man kan bedöma oddsen mot vilka den muslimska befolkningen i Medina hade att brottas med. Det var en mycket ojämn kamp. Fienden var tjugo till tjugofyra tusen man stark och muslimerna knappt tretusen inklusive, som sagt, alla män i staden, såväl de gamla som de unga. När Profeten[sa] hörde om fiendens förberedelser samlade han ett råd och bad om förslag. Bland dem som var med i rådslaget var persern Salman[ra], som var den första muslimska konvertiten från Persien. Profeten[sa] frågade Salman[ra] vad de gjorde i Persien om de behövde försvara en stad mot en enorm armé. ”Om en stad är obefäst och försvarsmakten är svag”, sa Salman[ra], ”är det vanligt i vårt land att gräva ett dike runt staden och att försvara den från insidan.” Profeten[sa] godkände förslaget. Medina hade kullar på ena sidan. Dessa gav ett

naturligt skydd. På en annan sida var bebyggelsen kompakt med massa små gränder. På den sidan kunde staden inte attackeras oförmärkt.

Den tredje sidan hade hus och palmodlingar på vissa sträckor och den judiska stammen Banu Quraizas fästningar. Stammen Banu Quraiza hade undertecknat en överenskommelse om fred med muslimerna. Därför ansågs denna sida också säkrad mot fiendens angrepp. Den fjärde sidan var en öppen slätt och det var från denna sida som fiendens anfall var mest sannolik och fruktad. Profeten[sa] beslutade därför att gräva ett dike på denna öppna sida för att hindra fienden från att angripa oförmärkt. Uppgiften delades bland muslimerna, tio män skulle gräva tio meter dike. Sammantaget ett sextonhundra meter långt dike, av tillräcklig bredd och djup, skulle grävas. När grävandet var i gång kom de på en stor sten som grävarna hade svårt att rubba. En rapport sändes till Profeten[sa] som gick dit på en gång. Med en hacka slog han hårt på stenen och det gnistrade till, Profeten[sa] ropade högt: ”Allahu Akbar” (Gud är Störst). Han slog till igen. Återigen gnistrade det till och återigen ropade Profeten[sa], ”Allahu Akbar” Han slog en tredje gång. Det gnistrade igen, Profeten[sa] sa: ”Allahu Akbar” och stenen föll i bitar. Följeslagarna frågade Profeten[sa] om händelsen. Varför ropade han: ”Allahu Akbar” om och om igen?” Profeten[sa] svarade:

> Jag slog denna sten tre gånger med denna hacka och tre gånger fick jag se scener från Islams framtida glansdagar uppenbarade för mig. Vid de första gnistorna såg jag de syriska palatsen i Romarriket. Jag fick nycklarna till dessa palats givna till mig. Andra gången såg jag de upplysta palatsen i Madain i Persien och nyckeln till det Persiska imperiet given till mig. Tredje gången såg jag portarna i Sana och nycklarna till kungariket i Jemen givna till mig. Detta är Guds löften och jag hoppas ni kommer att sätta tillit till dem. Fienden kan inte skada er. *(Zurqani, Vol. 2)*

Med sin begränsade styrka kunde muslimerna inte gräva ett perfekt dike ur militär strategisk synpunkt men det verkade åtminstone se till att plötsliga intåg från fienden in i staden försvårades. Att diket inte var oframkomligt skulle efterföljande händelser i striden mer än väl bevisa. Ingen annan sida lämpade sig för fienden att anfalla staden från. Därför började den enorma armén bestående av arabiska stammedlemmar närma sig den sidan där diket låg. Så snart Profeten[sa] fick kännedom om detta kom han för att försvara diket med tolvhundra män, andra män var utsända att försvara andra delar av staden. Historiker uppskattar antalet försvarare av diket annorlunda. Vissa beräknar att det var tretusen, andra beräknar dem från tolv till tretton hundra och vissa beräknar dem till sjuhundra. Dessa beräkningar är mycket svåra och till synes svåra att förena. Men efter övervägning av bevisen har vi kommit fram till slutsatsen att alla de tre beräkningarna på det muslimska antalet engagerade i att försvara diket är korrekta. De avser olika stadier av kampen.

Kamp trots tunga odds

Vi har redan enats om att efter hycklarnas tillbakadragande vid Uhud var antalet muslimer som var kvar i området sjuhundra. Slaget om diket ägde rum bara två år efter slaget vid Uhud. Under dessa två år är inga stora anslutningar till islam dokumenterade i historian. En ökning under denna tid i antalet kämpande muslimer från sjuhundra till tretusen är inte möjligt. Samtidigt verkar det oresonligt att det inte fanns någon ökning av antalet kämpande muslimer mellan Uhud och Slaget vid diket. Islam fortsatte att öka i sitt antal och vi borde därför förvänta oss en viss ökning mellan slaget vid Uhud och Slaget vid diket. Från dessa två överväganden anses det att den beräkning som sätter antalet muslimska soldater i Slaget vid diket till tolvhundra är korrekt. Den enda fråga som måste besvaras är, varför vissa källor uppskattar antalet till tretusen och några till sjuhundra. Vårt svar på denna fråga är att de två siffrorna avser två olika stadier av kampen.

Slaget om diket kämpades i tre steg. Vi har det första steget före fienden hade kommit i närheten av Medina och muslimerna höll på att gräva diket. Under denna tid kan vi anta att undanröjandet av jorden som grävts gjordes av barn och i viss mån även av kvinnor som ska ha kommit för att hjälpa. Vid grävning av diket kan vi därför anta att det fanns totalt tretusen själar på den muslimska sidan. Antalet inkluderade barn och några kvinnor. Barnen kunde hjälpa till med att frakta jorden och kvinnor, som alltid tävlat med männen om att hjälpa till vid alla muslimska kampanjer, måste ha varit hjälpfulla med att göra många kringliggande arbeten i samband med grävning. Det finns bevis som stöder detta antagande. När de började gräva ombads även barn att komma. Praktiskt taget deltog hela befolkningen i grävningen. Men så fort fienden anlände och striden började beordrade Profeten[sa]

pojkar under femton att dra sig tillbaka från platsen. De ovan femton tilläts delta om de var så sinnade. *(Halbiyya, Vol. 2)*

Räknat på detta sätt verkar det som om att vid tiden för grävningen så var det muslimska antalet mycket större än när striden började. Vid tiden för slaget drog sig de unga pojkarna tillbaks. Uppskattningarna som sätter det muslimska antalet i slaget till tretusen är bara under grävningen och de som beräknar det till tolvhundra avser den faktiska striden där endast vuxna män deltog. Den enda uppskattning vi inte redovisat för är det som sätter antalet till sjuhundra. Även denna beräkning är korrekt enligt oss. Antalet har föreslagits av en så tillförlitlig auktoritet som Ibn Ishaq och som stöds i denna uppskattning av ingen mindre än Ibn Hazm. Det är svårt att ifrågasätta denna uppskattning. Lyckligtvis visar sig även denna uppskattning vara korrekt när vi tar itu med andra uppgifter om slaget. Det finns bevis för att Banu Quraiza, som hade ingått avtal med muslimerna, anslutit sig till fienden och beslutat att anfalla Medina från baksidan. Då hade den Heliga Profeten[sa], som underrättats om deras onda avsikter, beslutat att skicka vakter till den del i staden som utsattes för angrepp från Banu Quraiza. Denna del av Medina hade ursprungligen lämnats oförsvarad eftersom Banu Quraiza var i allians med muslimerna. Och det antogs att de inte skulle tilllåta att fienden attackerade staden från deras sida. Det är känt att när Banu Quraizas avhopp rapporterats till Profeten[sa] och det blev uppenbart att muslimska kvinnor, som tidigare ansetts säkra i denna del av staden på grund av alliansen, inte längre var säkra bestämde sig Profeten[sa] att skicka två grupper på två och trehundra man, att vakta två olika delar av den nu utsatta staden. Profeten[sa] förpliktade dem att då och då höja ropet av ”Allahu Akbar” så att den stora muslimska gruppen fick veta att de muslimska kvinnorna var i säkerhet. Därför är uppskattningen av Ibn Ishaq som sätter antalet soldater i Slaget vid diket till sjuhundra också riktig.

Om femhundra män av tolvhundra sändes till att vakta den bakre delen av staden kunde endast sjuhundra stanna kvar. Alltså är alla tre

uppskattningarna om hur många som deltog i den muslimska armén under Slaget vid Diket korrekta. För att försvara diket hade därför den Heliga Profeten[sa] bara sjuhundra män. Sant, diket var grävt. Men att möta och avvärja en armé så stor som fiendens trots diket, så verkade det nära nog omöjligt. Men som vanligt betrodde muslimerna sin Gud och förlitade sig på Hans hjälp. Deras lilla kraft väntade på fienden, medan kvinnor och barn hade sänts till två till synes säkra delar av staden. När fienden nått diket var de förvånade eftersom detta knep aldrig tidigare hade använts i någon arabisk kamp. Så de beslutade att slå läger på sin sida om diket och diskutera över metoder för att attackera och komma in i Medina. En sida var skyddad av diket. En andra sida hade kullar med sitt naturliga skydd. En tredje sida hade stenhus och dungar av träd. Det var omöjligt för fienden att göra några plötsliga angrepp på någon del av staden.

Fiendens befälhavare rådgjorde tillsammans och beslutade att det var nödvändigt att försöka övertala Banu Quraiza, den judiska stammen som fortfarande bodde i Medina, från sin allians med muslimerna och be dem att ansluta sig till arabernas allians i detta kritiska våldsamma angrepp mot Medina. Endast Banu Quraiza kunde ge dem en väg in till staden. Till slut valde Abu Sufyan[ra] ut Huyai bin Akhtab, ledare för den förvisade stammen Banu Nadir och den huvudsaklige organisatören av de arabiska stammarna mot Medina, och utsåg honom att förhandla med Banu Quraiza för att attackera staden bakifrån. Huyai bin Akhtab gick till den judiska fästningen för att träffa ledaren för Banu Quraiza. Vid första försöket vägrade de att träffa honom. Men när han förklarade att detta var ett mycket lämpligt tillfälle att besegra muslimerna lyckades han att övertala en av Quraiziterna som hette Ka'b. Han förklarade att hela Arabien hade bestämt sig för att angripa och förgöra muslimerna. Armén som var på andra sidan av diket var inte en armé utan en ocean av krigsdugliga män som muslimerna omöjligt skulle kunna motstå. I slutändan kom man överens om att så snart angriparnas armé lyckats

passera diket skulle Banu Quraiza attackera den del av Medina dit den Heliga Profeten[sa] hade sänt alla kvinnor och barn i säkerhet. De trodde att denna plan skulle krossa det muslimska motståndet och visa sig vara en dödsfälla för hela befolkningen; män, kvinnor och barn. Om denna plan delvis lyckats skulle den ha kostat muslimerna dyrt och gjort det mycket svårt för dem. De skulle inte ha haft någon chans att fly från denna dödsfälla.

Banu Quraizas förräderi

Som sagt var Banu Quraiza i allians med muslimerna. Även om de inte hade gått med i striden på den muslimska sidan förväntades det att de åtminstone skulle blockera vägen för fienden på deras sida. Profeten[sa] hade därför lämnat den delen av staden helt obevakad. Banu Quraiza visste att muslimerna betrodde deras goda avsikter. Så när de beslutade att gå med araberna kom man överens om att de inte skulle gå med dem öppet så att muslimerna skulle bli vaksamma och vidta åtgärder för att skydda den del av staden som låg på sidan mot Banu Quraiza. Det var en mycket farlig komplott. Man kom överens om att muslimerna skulle attackeras från två håll. Den arabiska armén började angripa diket. Några dagar gick men ingenting hände. Då kom de på idén att sätta sina bågskyttar på en hög ställning och beordrade dem att attackera muslimerna som försvarade diket i små grupper. Dessa stod vid kanten av diket och var separerade med korta mellanrum. Så snart det muslimska försvaret visade några tecken på att bryta skulle de försöka korsa diket med hjälp av sina bästa ryttare. De trodde att när de upprepade sådana attacker skulle de inta en plats på den muslimska sidan av diket därifrån de skulle kunna samla sin armé för ett fullskaligt anfall mot staden. Därför gjordes anfall efter anfall. Muslimska försvarare fick kämpa oupphörligen.

En dag hölls de så upptagna i att avvärja dessa attacker att vissa av de dagliga bönerna inte kunde bes på utsatt tid. Profeten[sa] sörjde över detta och sa: ”Må Gud straffa de otrogna, de har rubbat våra böner.” Händelsen visar intensiteten på fiendens angrepp. Men det visar också att Profeten[sa] första och sista huvudbry var dyrkan av Gud. Medina var belägrat från alla sidor. Inte bara män utan också kvinnor och barn stod inför en säker död. Hela staden var i greppet av ångest.

Men Profeten[sa] månade fortfarande om att hålla de dagliga bönerna på deras utsedda tid. Muslimerna dyrkade inte Gud endast en gång i veckan som de kristna och hinduerna. Muslimer är ålagda att dyrka Gud fem gånger om dagen. Under en strid är det svårt att hålla en offentlig bön för att inte tala om fem böner om dagen i samling. Men Profeten[sa] sammankallade för de fem dagliga bönerna även under striden. Om någon av dessa böner blev försenad på grund av fiendens attacker smärtade det honom.

För att återgå till striden; fienden attackerade framifrån, Banu Quraiza planerade att attackera staden bakifrån men inte på ett sådant sätt så att den muslimska befolkningen varnades. De ville komma in i staden bakifrån och döda kvinnorna och barnen som sökt skydd där. En dag skickade Banu Quraiza en spion för att ta reda på hur många vakter som blivit posterade för att skydda kvinnorna och barnen. Det fanns ett särskilt inhägnat område för familjer som fienden betraktade som deras speciella mål. Spionen kom och började gå runt denna inhägnad och såg misstänkt ut. Medan han gjorde detta såg Safiyya[ra], Profetens[sa] faster, honom. Endast en man var vakt vid den tidpunkten och han var sjuk. Safiyya[ra] rapporterade till honom om vad hon hade sett och föreslog att han skulle fånga spionen innan han kunde informera fienden om hur oskyddade kvinnorna och barnen var i den delen av staden. Den sjuke muslimen vägrade att göra något så Safiyya[ra] plockade själv upp en stav och började bekämpa denna oönskade besökare. Med hjälp av andra kvinnor lyckades hon övermanna och döda honom. Senare bevisades det att mannen verkligen varit en spion sänd av Banu Quraiza.

Muslimerna blev nervösa och började frukta attacker från denna sida som de hittills trodde var helt säker. Men attacken på fronten var så kraftig att hela den muslimska armén krävdes för att motstå den. Trots detta beslutade Profeten[sa] att sända en del av armén för att skydda kvinnorna och barnen. Som vi har sagt i vår diskussion om det muslimska antalet i denna kamp skickades femhundra till skydd

för kvinnor i staden utav totalt tolvhundra män. För försvaret av diket fanns därför endast sjuhundra män kvar som skulle bekämpa en armé på mellan arton och tjugo tusen. Många muslimer var nervösa på grund av utsikterna som de hade ställts inför. De gick till Profeten[sa] och sa hur kritisk situationen var och hur omöjligt det verkade vara att rädda staden. De begärde att Profeten[sa] skulle be. De bad honom också att lära dem en särskild bön för detta tillfälle. Profeten[sa] svarade: ”Ha ingen fruktan. Först be till Gud att Han ska skydda er från era svagheter, stärka era hjärtan och frigöra er från er ångest.” Profeten[sa] bad själv i följande ord:

> Gud, Du har sänt mig Quranen. Du är inte sen i att kalla någon till svars. Dessa horder som kommit att attackera oss, ge dem nederlag. Gud, jag ber Dig igen, ge dem nederlag, gör så att vi härskar över dem och omintetgör alla deras onda avsikter. *(Bukhari)*

> Gud, Du lyssnar på dem som ropar till Dig i misär och i åkomma. Du svarar dem som är drabbade med ångest. Befria mig från min smärta, min ångest och min rädsla. Du vet vilka utsikter jag och min följeslagare är upp emot. *(Zurqani)*

Hycklarna blev mer nervösa än andra i den muslimska armén. All hänsyn för sin sidas heder, säkerheten för sin stad, sina kvinnor och barn försvann ur deras hjärtan. Men de ville inte bli vanhedrade i närvaro av sin egen sida. Därför började de desertera en efter en med svaga ursäkter. Quranen hänvisar till detta i kapitel 33:

> Och en avdelning av dem (till och med) bad Profeten om tillstånd och sa: Våra hus är utsatta fastän de icke var utsatta. De försökte bara fly. *(Quranen 33:14)*

Tillståndet för kampen och i det skick som muslimerna var i just då beskrivs i Quranen i följande verser:

> När de överföll er ovanifrån och underifrån, och när (era) blickar blev förvirrade och (era) hjärtan satt i (era) halsgropar och ni tänkte (varjehanda) tankar om Allah. Så prövades de troende svårt och de skakades med en våldsam skakning. Och (kom ihåg) när Hycklarna och de i vilkas hjärtan det finns en sjukdom, sa: Allah och Hans Sändebud lovade oss bara ett bedrägeri, *(Quranen 33:11-14)*

Här påminns muslimerna om hur de attackerades av en allians bestående av arabiska stammar på framsidan och av judarna på baksidan. De påminns om hur eländigt de hade det då. Deras ögon ryckte till och deras hjärtan var i halsgropen. De började tvivla om Gud. De troende var då under prövning. Alla skakades om. Hycklarna och de andligt sjuka började säga: ”Vi har alla blivit lurade genom falska löften som gavs till oss av Gud och Hans Profet[sa].” En del av dem började göra den muslimska armén nervös genom att säga: ”Detta är inte längre någon strid. Det finns ingenting att göra utan att gå tillbaka.” Hur de sant troende uppträdde vid detta tillfälle är också beskrivet i Quranen:

> Och när de troende såg de (invaderande) horderna sa de: Detta är vad Allah och Hans Sändebud har lovat oss, och Allah och Hans Sändebud talade sanning. Och det bara ökade deras tro och underkastelse. Bland de troende finns människor som har varit trofasta mot förbundet som de har slutit med Allah. Några av dem har uppfyllt sin trohetsed och det finns andra som väntar, och de har icke alls ändrat sig. *(Quranen 33:23-24)*

De sanna troende var inte som hycklarna och de svaga. När de såg det stora antalet hos fienden påmindes de om vad Gud och Hans

Profet[sa] redan hade sagt till dem. Detta samordnade angrepp från Arabiens stammar var bevis på sanningen om Gud och Profeten[sa]. De sanna troende förblev orörda. I stället ökade de i andan av lydnad och i innerligheten av tron. De sanna troende stod fast vid sin pakt med Gud. Några av dem hade redan nått sitt mål i livet genom att dö. Några väntade på att dö i Guds väg och nå sina mål. Fienden angrep diket ohämmat och utan avbrott. Ibland lyckades de komma igenom. En dag lyckades viktiga generaler från fienden passera diket. Men de attackerades så modigt av muslimerna att de var tvungna att återvända. I detta möte förlorade Naufal, som var en stor ledare för de icke-troende, sitt liv. Denna ledare var så viktig för dem att de icke-troende inte tålde att någon skulle förolämpa hans döda kropp. Därför sände de bud till Profeten[sa] och bad om att han skulle sända tillbaks kroppen och de erbjöd sig betala tio tusen dirhams. Detta var ett högt pris för den döda kroppen. Erbjudandet gjordes med en känsla av skuld. De icke-troende hade stympat de muslimska döda vid Uhud och var rädda för att muslimerna skulle göra samma sak. Men islams lära angående detta var annorlunda. Islam förbjöd ren stympning av de döda. När Profeten[sa] mottog budskapet och erbjudandet sa han: ”Vad har vi för nytta av kroppen? Vi vill inte ha något i gengäld för detta. Om ni vill kan ni ta med er kroppen”. *(Zurqani, Vol. 2, s. 114)*

Ett stycke i Muirs bok, Life of Mohammad *(London-1878, s. 322)* beskriver vältaligt argsintheten i attacken mot muslimerna. Vi behöver inte ursäkta oss för att citera det här:

> Nästa förmiddag fann Muhammad[sa] de allierades alla krafter kommandes mot honom. Det krävdes största möjliga aktivitet och en fortlöpande vaksamhet från hans sida för att omintetgöra fiendens manövrer. Nu hotade ett allmänt anfall som sedan delades upp i divisioner som skulle attackera olika befattningar i snabba och distraherande åtföljder och när de äntligen skulle se sin chans skulle de sända alla sina trupper

till den minst skyddade delen och med stöd av ett ihållande och irriterande skjutande av pilar försöka tvinga sig över diket. Upprepade gånger gjordes en tapper framstöt mot staden och mot Muhammads[sa] tält av sådana namnkunniga ledare som Khalid[ra] och Amr[ra] och dessa framstötar avvärjdes av konstanta kontramarscher och outtröttligt bågskytte. Detta fortsatte under hela dagen och eftersom Muhammads[sa] armé bara var tillräcklig för att skydda det långa diket fanns det ingen avlastning. Även på natten fortsatte Khalid[ra] att anfalla med en stark grupp av soldater beridna på hästar och hotade försvarslinjen bestående av utposter med täta mellanrum. Men alla ansträngningar av fienden var utan verkan. Diket passerades inte.

Striden hade pågått i två dagar. Fortfarande hade ingen man-mot-man kamp skett, ingen stor blodspillan. Tjugofyra timmar av strid hade resulterat i endast tre dödsfall på fiendens sida och fem på den muslimska sidan. Sa'd bin Muadh[ra], en ledare för Aus stammen och en hängiven följeslagare av Profeten[sa], var skadad. Upprepade angrepp på diket resulterade dock i vissa skador och detta gjorde ytterligare angrepp enklare. Stora scener med tapperhet och lojalitet bevittnades. Det var en kall natt, kanske den kallaste i Arabien. Vi har på belägg av Aishas[ra], Profetens[sa] heliga gemål, vittnesmål om att Profeten[sa] upprepade gånger avbröt sin sömn för att vakta den skadade delen av diket. Han blev utmattad. Han återvände till sängen men efter att ha värmt upp sig lite gick han igen för att vakta diket. En dag var han så utmattad att han verkade helt oförmögen att gå. Då sa han att han önskade att någon muslim skulle komma och befria honom från arbetet med att bevaka diket i kylan under natten.

Snart hörde han en röst. Det var Sad bin Waqqas[ra]. Profeten[sa] frågade honom varför han hade kommit. "För att skydda dig", svarade

Sad[ra]. Profeten[sa] svarade: ”Det finns ingen anledning att vakta mig, en del av diket är skadat. Gå och vakta det så att muslimerna kan vara säkra.” Sad[ra] gick och Profeten[sa] kunde sova (detta var en tillfällighet, för när Profeten[sa] kom till Medina och faran för hans person var mycket stor så var det Sad[ra] som erbjöd sig själv som en vakt).

Vid ett annat tillfälle under dessa svåra dagar hörde Profeten[sa] ljudet av vapen. ”Vem är det?”, frågade Profeten[sa]. ”Ibad bin Bishr[ra]”, var svaret. ”Har du någon annan med dig?”, frågade Profeten[sa]. ”Ja, ett par andra följeslagare”, svarade Ibad[ra], ”vi har kommit för att vakta tältet.” ”Lämna mitt tält. De icke-troende försöker korsa diket. Gå och bekämpa dem”, sa Profeten[sa]. *(Halbiyya, Vol. 2)*

Som vi sagt tidigare försökte judarna ta sig in i staden i smyg. En judisk spion förlorade sitt liv i försöken. När de upptäckte att deras intrig hade blivit avslöjad började de att hjälpa det arabiska förbundet mer öppet. En samlad attack från den bakre sidan gjordes dock inte eftersom området på denna sida bestod av smala gränder och utstationerat med muslimska vakter, så ett omfattande anfall hade varit omöjligt. Men några dagar senare beslutade judarna och de hedniska förbunden att göra ett samordnat och oväntat angrepp mot muslimerna.

Förbundet upplöses

Denna farliga plan var dock omintetgjord av Gud på ett mirakulöst sätt. Det hände på följande sätt. En Nuaim[ra], som tillhörde stammen Ghatafan, blev vänligt sinnad mot islam. Han hade kommit med de hedniska arméerna men letade efter en möjlighet att hjälpa muslimerna. Han kunde inte göra mycket ensam. Men när han såg att judarna hade gjort gemensam sak med araberna och muslimerna verkade möta en säker död och undergång, bestämde sig Nuaim[ra] för att göra vad han kunde för att rädda muslimerna. Han gick till den judiska stammen Banu Quraiza och talade med deras ledare. Om de arabiska arméerna flydde, vad förväntade de sig att muslimerna då skulle göra? Judarna som var i pakt med muslimerna, skulle de vara redo för den bestraffning som väntade på dem på grund av att de brutit pakten? Frågorna gjorde de judiska ledarna rädda. De frågade honom vad de skulle göra.

Nuaim[ra] rådde dem att be hedningarna om sjuttio personer som gisslan. Om hedningarna var ärliga och om en samlad attack skulle ske så skulle de inte avslå begäran. De borde säga att dessa sjuttio skulle vakta de strategiska punkterna medan de själva attackerade muslimerna bakifrån. Efter sitt samtal med judarna gick han till de hedniska ledarna. Han frågade dem vad de skulle göra om judarna återgick till sin pakt med muslimerna och för att blidka muslimerna bad om hedniska gisslan och sedan överlämnade dem till muslimerna. Var det inte viktigt för dem att testa judarnas ärlighet och be dem att delta i den gemensamma attacken på en gång? De hedniska hövdingarna var imponerade av detta råd. De agerade på rådet och skickade bud till judarna och bad dem attackera staden bakifrån omedelbart då förbundet var redo för den planerade attacken. Judarna svarade att

följande dag var deras Sabbat och att de inte kunde strida den dagen. För det andra sa de att de tillhörde Medina och i Arabförbundet var alla utomstående. Om araberna flydde från striden, vad skulle då judarna göra? Araberna borde därför ge sjuttio personer som gisslan. Judarna skulle då vara beredda att utföra sin del av attacken. Misstänksamheten fanns redan.

Araberna vägrade att gå med på den judiska begäran. Om judarna var ärliga i sin pakt med araberna fanns det ingen mening med den typ av förslag som de hade framlagt. Misstanke är destruktivt för modet, de arabiska arméerna förlorade sin iver och när natten kom gick de till sömn belastade med tvivel och svårigheter. Både officerare och män återgick till sina tält deprimerade. Sedan inträffade ett mirakel; hjälp kom från himlen till muslimerna. En hård vind började blåsa. Tältväggar slets bort. Grytor som användes för matlagning ramlade över brasorna. Några av eldarna släcktes. Hedningarna brukade hålla en lägereld brinnande under hela natten. En lägereld var ett gott omen, en slocknad ett dåligt omen. När en eld framför ett tält släcktes var det en dålig teckentydning, de drog sig ur striden för att återvända dagen efter. De hedniska ledarna var fulla av tvivel. Några hedningar packade ihop och lämnade platsen medan andra trodde att muslimerna hade gjort en nattlig attack. Tanken smittade av sig. Alla började packa ihop och dra sig tillbaka från området. Det sägs att Abu Sufyan[ra] sov i sitt tält när nyheterna om det plötsliga tillbakadragandet av de hedniska divisionerna nådde hans öron. Han gick upp omskakad och spänt satte han sig på en kamel. Han sporrade djuret men djuret kunde inte röra sig. Hans vänner pekade på vad han hade missat, han lösgjorde djuret och Abu Sufyan[ra] kunde lämna området med sina vänner. Två tredjedelar av natten hade gått. Området var redan tomt. En armé på mellan tjugo och tjugofem tusen soldater och anhängare hade försvunnit vilket lämnade en fullständig vildmark bakom dem. Just vid den tidpunkten fick Profeten[sa] en uppenbarelse att fienden hade flytt på grund av ett ingrepp av Gud.

För att ta reda på vad som hade hänt ville Profeten[sa] skicka en av sina följeslagare att söka igenom slagfältet och avlämna en rapport. Vädret var isande kallt. Det är inte konstigt att de dåligt klädda muslimerna frös. Några hörde Profetens[sa] röst när han ropade på natten. De ville svara men kunde inte. Kylan tillät dem inte. Endast Hudhaifa[ra] kunde svara högt: ”Ja, Guds Profet[sa], vad vill du att vi ska göra?” Profeten[sa] ropade ut igen. Återigen kunde ingen svara på grund av kylan. Endast Hudhaifa[ra] svarade igen. Profeten[sa] bad Hudhaifa[ra] att gå och undersöka slagfältet för Gud hade informerat honom om att fienden hade flytt. Hudhaifa[ra] gick nära diket och därifrån såg han att fienden hade lämnat området. Det fanns inga soldater och inga män. Hudhaifa[ra] återvände till Profeten[sa], reciterade trosbekännelsen och sa att fienden hade flytt. På morgonen tog muslimerna ner sina tält och började återvända till staden. En allvarlig prövning som varade i ungefär tjugo dagar hade upphört.

Banu Quraiza bestraffas

Muslimerna kunde nu andas ut igen i fred. Men de hade fortfarande att göra upp med Banu Quraiza. Banu Quraiza hade brutit sin pakt med muslimerna och detta kunde inte förbigås. Profeten[sa] samlade sin uttrötta armé och sa till dem att det inte fanns någon vila för dem än. Innan solen gick ner måste de anfalla Banu Quraiza i deras fästningar. Sedan skickade han Ali[ra] till Banu Quraiza för att fråga dem varför de hade svikit sina högtidligt givna ord. Banu Quraiza visade ingen sorg och ingen lust om att be om förlåtelse. Istället försökte de förolämpa Ali[ra] och andra muslimska delegater och de började även med avskyvärda övergrepp på Profeten[sa] och kvinnorna i hans familj. De sa att de inte brydde sig om Muhammad[sa] och hade aldrig haft någon slags pakt med honom. När Ali[ra] återvände med svaret från judarna fann han Profeten[sa] och dennes följeslagare kommandes mot de judiska befästningarna. Judarna förolämpade Profeten[sa] och hans fruar och döttrar. Fruktandes att detta skulle smärta Profeten[sa] sa Ali[ra] att det inte fanns något behov av att Profeten[sa] deltog, muslimerna själva kunde ta itu med judarna. Profeten[sa] förstod Ali[ra] och sa: ”Du vill inte att jag skall höra deras förolämpningar, Ali[ra]?” ”Nej”, sa Ali[ra]. ”Men varför?”, frågade Profeten[sa], ”Moses[al] var deras släkt och anhörig. Men ändå förorsakade de mer lidande för honom än för mig.” Profeten[sa] fortsatte vidare.

Judarna satte upp ett försvar och började slåss. Deras kvinnor anslöt sig också. Vissa muslimer satt mot en vägg. En judisk kvinna såg detta och slängde en sten på dem och dödade en man vid namn Khallad[ra]. Belägringen pågick i några dagar. I slutet av denna period kände judarna att de inte kunde hålla ut länge. Deras ledare sände bud till Profeten[sa] och begärde att han skulle skicka efter Abu Lubaba[ra],

en Ansari ledare för Aus, en stam i vänskap med judarna. De ville rådgöra med honom om en eventuell förlikning. Profeten[sa] skickade Abu Lubaba[ra] till judarna, de frågade honom om de skulle lägga ned sina vapen och acceptera Profetens[sa] beslut.

Abu Lubaba[ra] sa att de borde göra det. Men samtidigt drog han ett finger över sin hals vilket var tecknet för död. Profeten[sa] hade inte sagt något om detta till någon. Men Abu Lubaba[ra] befarade att brottet begått av judarna inte förtjänade något annat än döden, omedvetet gjorde han tecknet som visade sig ödesdigert för judarna. Judarna avvisade Abu Lubabas[ra] råd och vägrade att godta Profetens[sa] beslut. Om de hade accepterat det skulle det yttersta straffet de ha fått varit utvisning från Medina. Men oturligt vägrade de att acceptera Profetens[sa] beslut. I stället för Profeten[sa] sa de att de skulle acceptera Sa'd bin Muadhs[ra] beslut, ledaren för deras allierade, stammen Aus. De skulle gå med på den bestraffning som föreslagits av honom. En tvist hade också uppstått bland judarna. Några av dem började säga att deras folk verkligen hade svikit avtalet med muslimerna. Muslimernas beteende å andra sidan visade att de var sanna och ärliga och att deras religion också var sann. De som trodde på detta gick med i islam.

Amr bin Madi[ra], en av de judiska ledarna som tillrättavisade sitt folk och sa: ”Ni har begått brott mot tron och har fallit tillbaks från ert givna ord, det enda ni kan göra nu är att gå med i islam eller betala Jizya.” De sa: ”Vi kommer varken gå med islam eller betala Jizya; att dö är bättre än att ge Jizya.” Amr[ra] svarade att i så fall var han frikänd, och sägandes detta lämnade han fortet. Han sågs av Muhammad bin Maslama[ra], kommendör för en muslimsk grupp, som frågade honom vem han var. När de fått kännedom om hans identitet sa de till honom att han kunde lämna dem i fred och han bad högt: ”Gud, ge mig alla tillfällen att åtgärda de begångna misstagen.”

Vad han menade var att denna jude hade visat ånger och beklagande över sitt folks agerande. Det var den moraliska plikten för muslimerna att förlåta män som honom. I att låta honom gå hade han gjort något

bra och han bad att Gud skulle ge honom chansen att göra sådana goda gärningar om och om igen. När Profeten[sa] fick kännedom om vad Muhammad bin Maslama[ra] hade gjort, kunde han inte förebrå honom för att ha släppt denna judiska ledare. Snarare godkände han det som hade skett. Viljan att skapa fred och att acceptera Profetens[sa] beslut uttrycktes endast av enskilda judar. Som ett folk var de orubbliga och vägrade att acceptera Profetens[sa] beslut och bad istället om Sa'd bin Muadhs[ra] beslut. *(Bukhari, Tabari och Khamis)*

Profeten[sa] accepterade deras begäran och sände efter Sa'd[ra], som låg sårad, att komma och ge sitt beslut angående judarnas brott mot förbundet. Så snart Profetens[sa] beslut kungjordes sprang Ausiterna, som hade varit allierade med Banu Quraiza en längre tid, till Sa'd[ra] och började pressa honom att ge sitt beslut i förmån för Banu Quraiza. Khazrajerna sa de, hade alltid försökt att rädda de judar som de var allierade med. Det var upp till Sa'd[ra] att rädda judarna som var allierade till deras stam. Sa'd[ra] red vidare till Banu Quraiza. Män i hans stam sprang med honom på båda sidorna och pressade honom att inte straffa Banu Quraiza. Allt som Sa'd[ra] sa som svar var att den person som fick uppgiften att döma innehade ett förtroende som måste respekteras. Han var tvungen att lösa förtroende med integritet. ”Jag kommer därför att ge mitt beslut med allt i beaktande och utan rädsla eller jäv”, sa han. När Sad[ra] nått den judiska fästningen såg han Banu Quraiza uppradade mot fortets vägg väntandes på honom. På andra sidan stod muslimerna. När Sa'd[ra] kom nära dem frågade han: ”Kommer ni att acceptera mitt beslut?” ”Ja” svarade de.

Sadsra dom i harmoni med Bibeln

Han vände sig till Banu Quraiza och han ställde samma fråga och även de gav medhåll. Sedan pekade han blygt på den sidan där Profeten[sa] satt och frågade om folket på den sidan också var överens om att hålla fast vid hans beslut. Hörandes detta svarade Profeten[sa]: ”Ja” *(Tabari och Hisham)*. Sedan gav Sa’d[ra] sitt beslut i enlighet med följande budord från Bibeln. Bibeln säger:

> När du närmar dig en stad för att anfalla den skall du först erbjuda fred. Om staden då vill ha fred och öppnar portarna för dig, skall hela dess befolkning bli tvångsarbetare i din tjänst. Om den inte vill ingå fred med dig utan väljer krig, skall du belägra den, och när Herren, din Gud, ger den i ditt våld skall du hugga ner alla män i staden. Men kvinnorna och barnen, djuren och allt annat i staden, allt byte som finns där, får du behålla. Du får ta för dig av det byte från dina fiender som Herren, din Gud, ger dig. Så skall du göra med alla städer som ligger långt bort, sådana städer som inte tillhör folken här i närheten. Men i städer som tillhör dessa folk och som Herren, din Gud, vill göra till din egendom får du inte skona en enda levande varelse. I enlighet med Herrens, din Guds, befallning skall du viga dem alla åt förintelse, hettiterna och amoréerna, kananéerna och pareserna, hivéerna och jevuséerna, så att ni inte tar efter alla skändligheter de gör till sina

gudars ära, ty då syndar ni mot Herren, er Gud. *(Femte Moseboken, kapitel 20, vers 10-18)*

Enligt Bibelns lära, om judarna hade vunnit och Profeten[sa] hade förlorat, skulle alla muslimer, män, kvinnor och barn, dödas. Vi vet av historian att detta var den avsikt judarna hade. Det minsta judarna skulle ha gjort var att döda männen, förslava kvinnorna och barnen och överta muslimernas ägodelar, detta är den behandling som anges i Femte Mosebok för fiendens nationer som bor i avlägsna delar av världen. Sa'd[ra] var vänligt inställd till Banu Quraiza. Hans stam var i allians med dem. När han såg att judarna hade vägrat att godta Profetens[sa] beslut och därmed vägrade ett lindrigare straff som föreskrivs för ett sådant brott i islam, beslutade han att tilldela judarna straffet som Moses[al] hade fastställt. Ansvaret för detta beslut vilar inte på Profeten[sa] eller muslimerna utan på Moses[al] och hans undervisning, och på judarna som hade behandlat muslimerna så grymt. De var erbjudna vad som skulle ha varit ett barmhärtigt beslut. Men i stället för att acceptera detta insisterade de på ett beslut från Sa'd[ra]. Sa'd[ra] beslutade att straffa judarna i enlighet med Moses[al] lag. Men kristna idag fortsätter att förtala Profeten[sa] och islam och säger att han var grym mot judarna.

Om Profeten[sa] var grym mot judarna, varför var han inte grym mot andra personer eller vid andra tillfällen? Det fanns många tillfällen då Profetens[sa] fiender kastade sig inför hans nåd och aldrig bad någon förgäves om hans förlåtelse. Vid detta tillfälle insisterade fienden på att en annan person än Profeten[sa] gav beslutet. Denna person var nominerad av judarna, i egenskap av skiljedomare mellan dem och muslimerna, och frågade Profeten[sa] och judarna offentligt om de skulle acceptera hans beslut. Det var efter det att parterna hade kommit överens om detta som han tillkännagav beslutet. Och vad var hans beslut? Det var ingenting annat än tillämpningen av Moses[al] lag vid brott. Varför skulle de inte ha accepterat det? Räknade de sig inte

bland Moses[al] anhängare? Om någon grymhet har begåtts var det av judarna på judar. Judarna vägrade att acceptera Profetens[sa] beslut utan ville istället dömas av sina egna religiösa lagar angående deras brott. Om någon grymhet begicks var det genom Moses[al] som fastställde detta straff för en belägrad fiende och skrev ned detta i sin bok under ledning av sin Gud. Kristna författare bör inte ge utlopp för sin vrede på islams Profet[sa], de bör fördöma Moses[al] eller Moses[al] Gud som förordnat detta grymma straff. Vem befallde honom att göra detta?

Slaget vid diket var över, Profeten[sa] förklarade att från denna dag och framåt skulle hedningarna inte angripa muslimerna utan muslimerna skulle nu attackera hedningarna. Strömmen var på väg att vända. Muslimerna skulle ta offensiv mot stammarna och grupperna som dittills omotiverat valt att angripa och trakassera dem. Vad Profeten[sa] sa var inga tomma hot. I Slaget vid diket hade det arabiska förbundet inte lidit någon betydande förlust. De hade endast förlorat ett fåtal män. På mindre än ett år kunde de komma att anfalla Medina igen och nu med ännu bättre förberedelser. Istället för en armé bestående av tjugotusen kunde de samla en armé för en ny attack bestående av fyrtio- eller till och med femtiotusen män. En armé med hundra- eller hundrafemtiotusen män var inte bortom deras kapacitet. Nu hade islams fiender under tjuguett års tid gjort sitt yttersta för att utrota islam och muslimerna. Fortsatta misslyckanden med sina planer hade skakat om deras förtroende.

De hade börjat frukta att det som Profeten[sa] lärde ut var sant och att deras nationella idoler och gudar var falska, att Skaparen var den osynlige Gud som Profeten[sa] berättade om. De fruktade att Profeten[sa] hade rätt och de hade fel, tanken hade börjat smyga sig på dem. Dock fanns det inga yttre tecken på detta. Fysiskt fortsatte de icke-troende ungefär som de alltid hade gjort. De gick till sina idoler och tillbad dem som deras nationella tradition krävde. Men deras anda hade brutits. Utåt sett levde de livet som hedningar och icke-troende; inombords

verkade deras hjärtan upprepa det muslimska slagordet: ”Det finns ingen Gud förutom Allah.”

Efter Slaget vid diket hade Profeten[sa] sagt, som vi redan har berättat, att hädanefter skulle de icke-troende inte angripa muslimer utan i stället skulle muslimer attackera de icke-troende. Muslimsk uthållighet hade nått sin gräns. Strömmen var på väg att vända. *(Bukhari, Kitabul Maghazi)*

Försökte Profeten[sa] fortsätta krigsföring?

I striderna som man hittills hade kämpat hade muslimerna antingen varit i Medina eller gått en bit ut från staden för att bemöta angreppen från de icke-troende. Muslimerna startade inte dessa krig och de visade inga tecken på att fortsätta dem efter att de hade börjat. Normalt är att när fientligheter påbörjats, kan man bara få ett slut på dem på två sätt - en överenskommen fred eller att den ena sidan ger upp. I mötena mellan muslimerna och de icke-troende hittills hade inte någon antydan till en fred funnits, inte heller hade någon sida erbjudit sig att ge upp. Sant, det hade skett en paus i striderna men ingen kan säga att kriget mellan muslimerna och de icke-troende hade upphört. Enligt vanliga påbud kunde muslimerna ha angripit fiendens stammar och tvinga dem att ge upp. Men muslimerna gjorde inte detta. När fienden slutat slåss, slutade även muslimerna. De slutade eftersom de trodde att det fanns ett hopp om fred. Men när det blev tydligt att det inte var tal om fred med de icke-troende då det inte fanns det någon fallenhet till att ge upp, tyckte Profeten[sa] att det var dags att avsluta kriget, antingen genom fred eller genom att den ena sidan gav upp. Kriget var tvunget att avslutas om det skulle bli fred. Efter Slaget vid diket var därför Profeten[sa] besluten att en av två saker måste ske; fred eller kapitulation. Att muslimerna skulle ge upp inför de icke-troende var utom fråga. Islams seger över sina förföljare hade blivit lovad utav Gud. Detta hade Profeten[sa] förklarat under hans vistelse i Mekka. Kunde muslimerna då ha bett om fred?

En inbjudan till fred kan initieras antingen av den starkare eller svagare sidan. När den svagare sidan ber om fred får den avstå,

tillfälligt eller permanent, en del av dess territorium eller en del av dess intäkter eller acceptera andra villkor som åläggs av fienden. När den starkare sidan föreslår fred är det underförstått att det inte syftar till den totala förstörelsen av den svagare sidan utan att de är beredda att låta dem behålla fullständig eller partiell självständighet i utbyte mot vissa villkor. I striderna som man hittills hade kämpat mellan muslimerna och de icke-troende hade de senare lidit nederlag efter nederlag. Men deras makt hade inte brutits. De hade bara misslyckats i sina försök att utrota muslimerna. Misslyckandet med att förstöra en annan betyder inte nederlag. Det betyder bara att aggressionen ännu inte har lyckats och attacker som misslyckats kan upprepas. Mekkaborna hade därför inte blivit slagna, endast deras aggressioner mot muslimerna hade misslyckats.

Militärt sett var muslimerna klart och tydligt den svagare sidan. Sant, deras försvar var fortfarande kvar men de utgjorde en eländig minoritet och en minoritet som trots att de hade kunnat motstå angrepp från majoriteten, inte hade kunnat visa sig vara offensiv. Muslimer hade därför ännu inte inrättat sitt oberoende. Om de hade bett om fred skulle det ha inneburit att deras försvar hade brutit samman och att de nu var redo att acceptera de icke-troendes villkor. Ett erbjudande om fred skulle ha varit förödande för islam. Det skulle ha betytt förintelse för religionen. Det skulle ha väckt nytt liv i en fiende, demoraliserad av upprepade nederlag. En växande känsla av nederlag skulle ha gett plats till förnyat hopp och ambition. De icke-troende hade kunnat tro att även om muslimerna hade försvarat Medina var de fortfarande pessimistiska om sin slutliga seger över de icke-troende. Ett förslag till fred kunde därför inte ha föreslagits från den muslimska sidan. Det kunde ha kommit från Mekka eller från en tredje part, om en tredje part kunnat konstateras. Ingen tredje part kunde dock hittas. I den konflikt som uppstått i Medina var de ensamma mot hela Arabien. Det var därför bara de icke-troende som kunde ha föreslagit fred men

det fanns inga tecken på detta. Således kunde kriget mellan muslimer och araber ha kunnat pågå för alltid.

Muslimer kunde inte och araberna ville inte söka fred. Inre oroligheter i Arabien tycktes därför inte ha något slut, åtminstone inte för en lång tid framöver. Det fanns bara en väg öppen för muslimerna om de ville sätta stopp för stridigheterna. De var inte beredda att överge sitt samvete för araberna, att avsäga sig, det vill säga ge upp deras rätt att bekänna, praktisera och förkunna vad de önskade och det fanns inga försök till fred från den andra sidan. Muslimerna hade kunnat försvara sig upprepade gånger mot aggressioner. Därför var det upp till dem att tvinga araberna att antingen ge upp eller att acceptera fred. Profeten[sa] beslutade sig för att göra detta. Var det krig som Profeten[sa] sökte? Nej, det var inte krig utan fred han ville åstadkomma. Om han inte hade gjort någonting då skulle Arabien ha befunnit sig i fortsatt inbördeskrig. Det steg som han tog var det enda sättet till fred.

Det har varit några långa krig i historien. Vissa har pågått i hundra, vissa i trettio år eller så. Långa krig har alltid berott på brist på avgörande insatser från båda sidor. Kraftfulla åtgärder som sagt, kan bara ta en av två former – att helt ge upp eller en förhandlad fred. Kunde Profeten[sa] förbli passiv? Kunde han ha dragit sig själv och sin lilla samling av muslimer bakom Medinas väggar och vänta på att allt skulle lösa sig själv? Det var omöjligt. De icke-troende hade påbörjat aggressionen. Passivitet skulle inte ha inneburit slutet på kriget utan snarare dess fortsättning. Det skulle ha betytt att de icke-troende kunde attackera Medina när de än hade velat. De kunde sluta när det passade dem och attackera när de önskade. En paus i kriget innebar inte slutet på kriget. Det var endast ett strategiskt drag.

Judendomen och kristendomens lära om krig

Men frågan som uppstår nu är om det någonsin kan vara rätt att strida för en tro? Låt oss därför vända på frågan. Religionernas läror i frågan om kriget tar olika former. Undervisning från det Gamla Testamentet har vi citerat nedan. Moses[al] är befalld att gå in i Kanaan med våld, att besegra dess befolkning och att bosätta sitt eget folk däri. *(5 Mos 20:10-18)*

Trots denna undervisning i Moses[al] bok och trots dess förstärkning genom praktiska exempel hos profeterna Josua[al], David[al] och andra fortsätter judar och kristna att hålla sina Profeter i vördnad och att betrakta sina böcker som Böcker från Gud. I slutet av den Mosaiska traditionen hade vi Jesus[al] som undervisade: ”Men jag säger er: värj er inte mot det onda. Nej, om någon slår dig på högra kinden, så vänd också den andra mot honom.” *(Matteus 5: 39)*

Kristna har ofta hänvisat till denna lära och hävdat att Jesus[al] predikade mot krig. Men i Nya Testamentet har vi delar som syftar till en motsatt lära. Till exempel säger ett stycke: ”Tro inte att jag har kommit med fred till jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd.” *(Matteus 10: 34)*

Och ett annat utdrag säger: ”Då sa han: Men nu skall den som har en penningpung ta med sig den, och likaså påsen, och den som är utan pengar skall sälja sin mantel och köpa sig ett svärd.” *(Lukas 22: 36)*

Av de tre verserna motsäger de senare två den första. Om Jesus[al] kom för att kriga, varför undervisade han om att vända den andra kinden till? Det verkar som vi antingen måste medge en motsägelse

i det Nya Testamentet eller att vi måste förklara en av de motstridiga lärorna på ett lämpligt sätt. Vi berör här inte frågan om huruvida läran om att vända den andra kinden till någonsin kan bli genomförbar. Vi påpekar bara att under hela sin långa historia har inga kristna folk någonsin tvekat att kriga. När kristna först fick makten i Rom deltog de i krigen, både defensiva och offensiva. De är den dominerande makten i världen i dag och de fortsätter att delta i krig, både defensiva och offensiva. Nu är den sida som vinner helgonförklarad av resten av den kristna världen. Deras seger sägs vara segern för den kristna civilisationen. Den kristna civilisationen har kommit att betyda det som tenderar till att vara dominerande och framgångsrikt. När två kristna krafter går i krig gör de båda anspråk på att vara beskyddare av de kristna idealen. Den makt som vinner är helgonförklarad som sann kristen makt. Det stämmer dock att från Jesus[al] tidpunkt till vår tid har kristendomen varit med om - och allt pekar på att de fortfarande kommer att vara med om - krig. Den praktiska domen från de kristna folken är därför att kriget är Nya Testamentets verkliga undervisning och att vända andra kinden till var antingen en opportunistisk lära, dikterad på grund av de tidiga kristnas hjälplöshet, eller så är den tänkt att gälla endast för individer, inte stater och folk. För det andra, även om vi antar att Jesus[al] lärt ut fred och inte krig, följer det inte att de som inte agerat utifrån denna undervisning inte är heliga och hedras. För kristenhet har alltid vördat representanter för krig såsom Moses[al], Josua[al] och David[al]. Inte bara detta, kyrkan själv har helgonförklarat nationella hjältar som lidit under krigen. Påvar har förklarat dem helgon.

Quranen om krig och fred

Islams undervisning skiljer sig från båda dessa läror. Den lägger sig emellan de två. Islam undervisar inte aggression som Moses[al] gjorde. Inte heller, i likhet med dagens (och förmodligen förvanskade) kristendom, predikar den någon motsägelse. Den ber oss inte att vända andra kinden till och samtidigt sälja våra kläder för att köpa ett svärd. Islams undervisning samspelar med människans naturliga instinkter och främjar freden på det enda möjliga sättet. Islam förbjuder aggression men uppmanar oss att strida om underlåtenhet att strida äventyrar fred och främjar krig. Om vi inte strider och detta leder till utrotningen av trosfrihet och i sökandet efter sanningen, är det vår plikt att strida. Detta är den undervisning som fred till slut kan baseras på och detta är den undervisning som Profeten[sa] baserade sin egen politik och sina metoder på. Profeten[sa] led kontinuerligt och konsekvent i Mekka men han bekämpade inte aggression som han blev ett oskyldigt offer för. När han flydde till Medina försökte fienden utrota islam, det var därför nödvändigt att bekämpa fienden i försvar för sanning och åsiktsfrihet. Vi citerar nedan avsnitt från Quranen angående krig.

1. I Quranen 22:40-42 har vi:

   > Tillstånd (att gripa till vapen) har givits till dem mot vilka krig förs, på grund av att de har förfördelats och Allah har sannerligen makt att hjälpa dem. De som orättfärdigt drivits ur sina hem, bara för de sa: Allah är vår Herre. Och om Allah icke hade drivit tillbaka vissa människor med hjälp av andra, skulle kloster och kyrkor och synagogor och moskéer, i vilka Allahs namn ihågkoms ofta, förvisso

> ha blivit förstörda. Och Allah kommer förvisso att hjälpa dem som hjälper Honom. Allah är sannerligen Stark, Mäktig – och dem som, om Vi upprättade dem på jorden, kommer att förrätta Bönen och betala Zakat och påbjuda det goda och förbjuda det onda. Och hos Allah (vilar) det slutgiltiga resultatet av alla angelägenheter.

Av versen framgår att tillstånd till strid ges till offer för aggression. Gud är väl förmögen att hjälpa offren och de som har fördrivits från sina hem på grund av sina åsikter. Tillåtelse ges att strida visdomsfullt, för om Gud inte drev bort de grymma med hjälp av de rättfärdiga, skulle det inte finnas någon frihet att tro och dyrka i världen. Gud måste hjälpa de som bidrar till att etablera frihet och dyrkan. Därtill följer att strider är tillåtna när ett folk har lidit länge av omotiverade angrepp - när förövaren inte har haft någon anledning till aggression och han försöker hindra sina offers religion. Offrets plikt, om och när denne får makten, är att införa religionsfrihet och att skydda alla religioner och religiösa platser. Hans makt ska inte användas för egen ära utan för vården av de fattiga, utvecklingen av landet och allmänt främjande av fred. Denna undervisning är lika felfri som den är klar och tydlig. Det förklarar det faktum att de tidiga muslimerna tog till krig eftersom de var tvungna att göra det. Aggressiva krig är förbjudna enligt islam. Muslimer är lovade den politiska makten men samtidigt varnade för att denna makt måste användas för förbättringar åt de fattiga och att främja fred och framsteg och inte för sin egen skull.

2. I Quranen 2:191-194 har vi:

> Och strid på Allahs väg emot dem, som strider emot er, men överträd icke. Allah älskar sannerligen icke överträdarna. Och dräp dessa överträdare varhelst ni möter dem och driv bort dem från den plats vilken de drev bort er, ty förföljelse är värre än dråp. Och strid icke med dem (i eller) nära den Heliga Moskén så länge de icke bekämpar

> er i den. Men om de bekämpar er, strid då med dem. Sådan är de icke troendes lön. Men om de upphör, då är Allah förvisso Mest Förlåtande Barmhärtig. Och bekämpa dem till dess att de icke längre råder någon förföljelse, och religionen (endast bekänner sig) till Allah. Men om de avstår, (kom då ihåg) att ingen fientlighet är tillåten förutom mot missdådarna.

Stridandet ska ske i Guds väg, inte för vår egen skull eller av ilska eller utvidgning och striderna ska vara fria från överdrifter, för överdrifter misshagar Gud. Kampen står mellan de delaktiga i striderna. Överfall på individer är förbjudna. Aggressioner mot en religion ska besvaras med ett aktivt motstånd för sådana övergrepp är värre än blodspillan. Muslimer får inte slåss nära den Heliga Moskén, såvida de inte attackerats av fienden först. Strid nära den Heliga Moskén stör allmänhetens pilgrimsfärd. Men om fienden attackerar har muslimer rätt att svara då detta är det rätta sättet att möta aggression. Men om fienden avstår måste muslimer också avstå och förlåta och glömma det förflutna. Kampen ska fortsätta så länge som religiös förföljelse pågår och religionsfriheten inte är etablerad. Religionen är för Gud. Användningen av styrka eller våld i religion är fel. Om de icke-troende avstår från det och gör religionen fri ska muslimerna avstå från att bekämpa de icke-troende. Vapen ska användas mot dem som begår övergrepp. När överdrifterna upphör måste striderna också upphöra. Kategoriskt kan vi säga att verserna undervisar följande regler:

(i) Krig får endast användas för Guds skull och inte av hänsyn till något självviskt motiv, inte för utvidgning eller för att främja övriga intressen.

(ii) Vi kan endast gå ut i krig mot den som angriper oss först.

(iii) Man får enbart bekämpa dem som kämpar mot oss. Vi får inte kämpa mot dem som inte deltar i krigsföringen.

(iv) Även efter att fienden har inlett attacken är det vår plikt att föra krig inom vissa gränser. Att utvidga kriget, geografiskt eller när det gäller vapen som används, är fel.

(v) Vi får enbart bekämpa fiendens armé som slåss på fiendens sida. Vi får inte bekämpa andra på fiendens sida.

(vi) I krigsföring ska immunitet ges till alla religiösa riter och högtider. Om fienden skonar platser där religiösa ceremonier hålls, måste muslimerna också avstå från att strida på sådana platser.

(vii) Om fienden använder en plats för dyrkan som en bas för sina attacker, då kan muslimerna besvara attacken. Ingen skuld kommer att läggas på dem om de gör så. Inga strider är tillåtna ens i närheten av religiösa platser. Att attackera religiösa platser och förstöra dem eller att göra någon form av skada på dem är absolut förbjudet. En religiös plats som används som bas för attacker kan eventuellt bekämpas av ett motanfall. Ansvaret för skador som då görs på platsen kommer att ligga på fienden, inte på muslimerna.

(viii) Om fienden inser faran i misstaget att använda en religiös plats som bas och byter sin bas måste muslimerna följa ändringarna. Det faktum att fienden startat attacken från en religiös plats ska inte användas som ursäkt för att attackera den platsen. Av vördnad måste muslimerna ändra stridsföringen så snart som fienden gör det.

(ix) Striderna får enbart fortsätta så länge som påverkan på religion och religionsfrihet varar. När religionen blir fri och inte påverkas och fienden förklarar religionsfrihet samt börjar agera därefter är det inte längre tillåtet att

föra något krig, även om det var fienden som startade det.

3. I Quranen 8:39-41 har vi:

> Säg till dem som icke tror, det som är förgånget kommer att förlåtas dem, om de upphör, och om de återvänder (till sina ogärningar), då har sannerligen de tidigare folkens exempel (redan) gått (före dem). Och bekämpa dem tills det icke råder någon förföljelse och religionen helt är för Allah. Men om de upphör, då är Allah förvisso Uppmärksam på vad de gör. Och om de vänder tillbaka, vet då att Allah är er Beskyddare – en utmärkt Beskyddare och en utmärkt Hjälpare!

Det vill säga, krigen har påtvingats muslimerna. Men om fienden avstår är det en plikt för muslimerna att också avstå och förlåta det förflutna. Men om fienden inte avstår och attackerar muslimerna om och om igen, då bör muslimerna komma ihåg vad som hänt de tidigare profeternas fiender. Muslimer ska slåss under tiden som religiös förföljelse pågår och så länge som religion inte är för Gud och försök till påverkan i religiösa frågor inte slutar. När angriparen avstår ska muslimerna också avstå. De får inte fortsätta kriget eftersom fienden tror på en falsk religion. Värdet av övertygelse och handlingar är väl kända för Gud och Han kommer att belöna dem som han behagar. Muslimer har ingen rätt att blanda sig i andra människors religion även om deras religion tycks dem vara falsk. Om fienden erbjuds fred men ändå fortsätter att kriga, då kan muslimerna vara säkra på seger även om deras antal är litet. För Gud kommer att hjälpa dem och vem kan hjälpa bättre än Gud?

Dessa verser uppenbarades i samband med slaget vid Badr. Denna kamp var den första verkliga striden mellan muslimerna och de icke-troende. I det kriget var muslimerna offer för ett oprovocerat angrepp. Fienden hade valt att störa freden i och runt Medina. Trots

detta segrade muslimerna och viktiga ledare för fienden dödades. Att vidta motåtgärder mot sådana oprovocerade angrepp förefaller naturligt, rättmätigt och nödvändigt. Men muslimer har fått läran att stoppa striderna så snart som fienden upphör. Allt som fienden är skyldig att medge är religionsfrihet och dyrkan.

4. I Quranen 8:62-63 har vi:

> Och om de är benägna till fred, närma dig du också den, och sätt din lit till Allah. Det är förvisso Han som är Allhörande, Allvetande. Och om de söker bedraga dig, då är Allah förvisso Tillräcklig för dig. Det är Han Som har styrkt dig med Sin hjälp och med troende.

Det vill säga, om de icke-troende under kampen när som helst verkar vilja ha fred, ska muslimerna acceptera erbjudandet på en gång och ingå fred. Muslimerna ska göra det även vid risken att bli lurade. De är att sätta sin tillit till Gud. Falskspel kommer inte att fungera mot muslimerna som förlitar sig på hjälp från Gud. Deras framgångar beror inte på dem själva utan på Gud. I de mörkaste och svåraste tiderna har Gud hjälpt Profeten[sa] och hans anhängare. Så Han kommer att hjälpa dem mot fuskare. Ett erbjudande till fred ska godtas. Det ska inte avslås på grund av att det kan vara en listighet som fienden använder för att vinna tid för en ny attack.

Betoningen på fred i verserna är inte utan betydelse. Verserna förutser en fred som Profeten[sa] skrev under i Hudaibiya. Profeten[sa] varnas för att en tid kommer att komma när fienden kommer att söka fred. Erbjudandet ska inte avslås på grund av att fienden var angriparen och har begått övergrepp eller att han inte kan bli betrodd. Den raka vägen inpräglad av islam kräver att en muslim ska acceptera ett erbjudande om fred. Både fromhet och politik gör accepterandet önskvärt.

5. I Quranen 4:95 har vi:

> O ni som tror, när ni går fram (till strid) för Allahs sak, gör en ordentlig undersökning och säg icke till någon som hälsar er med en fredshälsning: Du är icke en troende. Ni söker detta livets goda, men hos Allah finns goda ting i överflöd. Sådana var ni före detta men Allah förlänande (Sitt särskilda) ynnestbevis över er, så (gör) verkligen en ordentlig undersökning. Allah är sannerligen Medveten om vad ni gör.

Det vill säga, när muslimer går ut för krig ska de försäkra sig om att oförnuftigheten med krig har förklarats för fienden och att han fortfarande vill ha krig. Trots detta, om ett förslag till fred kommer från en enskild eller en grupp så ska muslimerna inte avslå det på den grund av att de inte är ärliga. Om muslimerna avvisar förslagen om fred kommer de inte att slåss för Gud, utan för utvidgning och världslig vinning. Precis som religionen kommer från Gud, kommer också världslig vinning och ära från Honom. Dödandet är inte målsättningen. En som vi vill döda idag kan bli vägledd i morgon. Kunde muslimerna ha blivit muslimer om de inte hade besparats? Muslimer ska avstå från att döda då skonade liv kan visa sig bli vägledda. Gud är väl medveten om vad män gör och vad det leder till och med vilka motiv de gör det. Versen lär ut att även efter att kriget har börjat är det en plikt för muslimerna att försäkra sig om att fienden vill ha krig. Det händer ofta att ingen attack är avsedd men av spänning och rädsla har fienden börjat förbereda sig för krig. Om inte muslimerna är övertygade om att en aggressiv attack planerats av fienden får de inte gå till krig. Om det visar sig, eller om fienden hävdar att deras förberedelser är för självförsvar, måste muslimerna acceptera påståendet och avstå från kriget. De får inte hävda att fiendens förberedelser inte pekar på något annat än aggression, kanske de avsåg aggression men deras avsikter har nu förändrats. Ändras inte avsikter och motiv ständigt? Blev inte islams fiender islams vänner?

6. Angående fördragens okränkbarhet säger Quranen tydligt i vers 9:4,

   > Utom de av avgudadyrkarna med vilka ni ingått fördrag och som icke (efteråt) felat mot er i något och icke heller hjälpt någon mot er. Så fullfölj för dessa fördraget (ni har) ingått med dem ända tills deras tid. Allah älskar förvisso dem som är rättfärdiga.

Hedningarna som ingått en pakt med muslimer och håller pakten och inte hjälper fienden mot muslimerna ska få en motsvarande behandling av muslimerna. Fromhet kräver att muslimer ska uppfylla sin del av en pakt i skrivelsen liksom i andan.

7. Om en fiende i krig med muslimerna vill studera Islams budskap beordrar Quranen i vers 9:6,

   > Och om någon av avgudadyrkarna söker skydd hos dig, giv honom skydd så att han kan höra Allahs Ord, för honom sedan till hans trygghetsplats. Det är för att de är ett folk som icke vet.

Det vill säga, om någon av dem i krig med muslimerna söker en fristad hos muslimerna i syfte att studera islam och fundera över dess budskap, ska de få en fristad hos muslimerna under så lång tid som kan vara rimlig för ett sådant ändamål.

8. Om krigsfångar lär Quranen i vers 8:68,

   > Det passar sig icke för en Profet att han skall ha fångar förrän han invecklas i reguljär strid i landet. (Om ni tar fångar utom i reguljär strid,) kommer ni att (betraktas som) om ni önskade världens goda, medan Allah önskar det Tillkommande (för er). Och Allah är Mäktig, Vis.

Det vill säga, det är inte passande för en profet att ta sina fiender till fångar om det inte är till följd av ett verkligt krig som innebär

mycket blodspillan. Systemet med att göra fångar av fiendens stammar utan krig och blodsutgjutelse praktiserades fram tills - och även efter – islams ankomst, görs här olagliga. Fångar kan endast tas av soldater och efter en strid.

9. Regler för frisläppandet av fångar är också fastställda. Således har vi:

   (befria dem) sedan efteråt (som en) ynnest eller (genom att kräva) lösen – till dess att kriget lägger ner sina bördor. *(Quranen 47:5)*

Det bästa, enligt islam, är att släppa fångarna utan att be om lösen. Eftersom detta inte alltid är möjligt kan lösen också begäras.

10. Det finns bestämmelser om krigsfångar som inte förmår att betala för sig och som inte har någon som kan eller vill betala för deras frigivning. Ofta har släktingarna möjlighet att betala men gör det inte eftersom de föredrar att låta sina släktingar förbli i fångenskap - möjligen i avsikt att använda deras egendom i deras frånvaro. Denna bestämmelse finns i Quranen:

    Och för sådana som önskar ett skriftligt (frigivningskontrakt) bland dem som era högerhänder besitter, skriv ut det för dem om ni känner till något gott i dem, och ge dem av Allahs rikedom som Han har skänkt er. *(Quranen 24:34)*

De som inte förtjänar att släppas utan lösen men som inte har någon som kan betala lösen för dem, och de fortfarande ber om sin frihet och kan få det genom att underteckna ett åtagande, att om de tillåts arbeta och tjäna så kommer de att betala sin lösen. De ska tillåtas göra det dock endast om deras kompetens att arbeta och tjäna är någorlunda säkert. Om deras kompetens är bevisad bör de även få

ekonomiskt stöd från muslimerna i sina ansträngningar att arbeta och tjäna. Enskilda muslimer som har råd att göra detta bör betala eller så bör offentliga insamlingar göras för att hjälpa dessa olycksfåglar på sina fötter. De delar ur Quranen som vi har citerat ovan innehåller islams undervisning i frågan om krig och fred. De berättar för oss under vilka omständigheter, enligt islam, det är rätt att gå i krig och vilka gränser som måste iakttas av muslimer när de krigar.

Profetens[sa] föreskrifter om krig

Muslimsk lära består dock inte endast av föreskrifterna i Quranen. Den omfattar även Profetens[sa] föreskrifter, föredöme och sedvana. Vad han gjorde eller vad han lärde ut i konkreta situationer är också en viktig del av den islamiska läran. Vi bifogar några citat av Profeten[sa] angående krig och fred.

(i) Muslimer får under inga omständigheter stympa de döda. *(Muslim)*

(ii) Muslimer är förbjudna att fuska. *(Muslim)*

(iii) Barn eller kvinnor får inte dödas. *(Muslim)*

(iv) Präster, religiösa tjänstemän och religiösa ledare får inte mördas. *(Tahavi)*

(v) De gamla, ålderdomliga och kvinnor och barn får inte dödas. Möjligheten till fred bör alltid hållas öppen. *(Abu Dawud)*

(vi) När muslimer träder in i fiendens territorium får de inte sprida terror hos den allmänna befolkningen. De bör inte tillåta någon dålig behandling av folket. *(Muslim)*

(vii) En muslimsk armé bör inte slå läger på en plats där den orsakar besvär för allmänheten. När den marscherar bör den se till att inte blockera vägen eller orsaka obehag för andra resande.

(viii) Ingen deformering av ansikten är tillåten. *(Bukhari och Muslim)*

(ix) Minsta möjliga förluster bör tillfogas fienden. *(Abu Dawud)*

(x) När krigsfångar sätts under bevakning bör de närbesläktade få vara tillsammans. *(Abu Dawud)*

(xi) Fångar bör leva i bekvämlighet. Muslimer bör bry sig mer om sina fångar än sig själva. *(Tirmidhi)*

(xii) Sändebud och delegater från andra länder bör hållas i stor respekt. Varje misstag eller ohövlighet de begår bör ignoreras. *(Abu Dawud, Kitab al jihad)*

(xiii) Om en muslim begår synden att behandla en krigsfånge dåligt är försoningen att släppa fången utan några krav på lösen.

(xiv) När en muslim tar hand om en krigsfånge, ska muslimen mata och klä fången på samma sätt som muslimen själv. *(Bukhari)*

Den Heliga Profeten[sa] var så bestämd angående dessa regler för den stridande armén att han deklarerade att den som inte följer dessa regler inte kämpade för Gud utan för sin egen vinnings skull. *(Abu Dawud)* Abu Bakr[ra], den förste Khalifen av islam, kompletterade dessa befallningar från Profeten[sa] med några av hans egna. En av dessa befallningar bifogas här och den utgör också en del av de muslimska lärorna:

(xv) Offentliga byggnader och fruktbärande träd (och livsmedelsgrödor) får inte skadas. *(Muatta)*

Från Profetens[sa] traditioner och Islams förste Khalifs befallningar är det uppenbart att islam har inrättat åtgärder som har den verkan att förhindra eller stoppa ett krig eller minska dess onda effekt. Som vi nämnt tidigare, de principer som islam lär ut formar inte bara föreskrifterna utan de har sina praktiska exempel satta av Profeten[sa] och hans tidiga Khalifer. Som hela världen vet lärde Profeten[sa] inte bara ut dessa principer utan han utövade dem och insisterade på att de skulle följas. Vad gäller vår egen tid måste vi säga att ingen annan lära verkar kunna lösa problemet med krig och fred. Moses[al] lära är långt ifrån våra uppfattningar om rättvisa och rent spel. Det är inte heller möjligt

att agera efter den läran idag. Jesus[al] lära är inte praktisk och har aldrig någonsin varit så. Aldrig i historien har kristna försökt att sätta den läran i praktiken. Endast islams lära är praktiskt möjlig, en lära som både har predikats och utövats av dess ombud, och dess utövande kan skapa och upprätthålla fred i världen. I vår tid tyckte herr Gandhi tydligen att även när kriget tvingades på oss borde vi inte gå i krig. Vi skulle inte kämpa. Men denna lära har inte använts i praktiken i världshistorien. Den har aldrig satts på prov och testats. Det är därför omöjligt att säga vilket värde denna lära kan ha i fråga om krig och fred. Herr Gandhi levde länge nog för att se den indiska kongressen uppnå politiskt oberoende. Ändå har kongressregeringen inte upplöst vare sig armén eller de andra väpnade styrkorna i Indien. Den gör bara planer för deras anpassning till Indien. Den har också planer för återinförande av de indiska officerare som utgjorde den Indiska Nationella Armén (och som upplöstes av de brittiska myndigheterna) under den japanska attacken mot Burma och Indien under de sista stadierna av det senaste världskriget. Herr Gandhi har själv vid många tillfällen talat för förlåtande av våldsbrott och uppmanat frigivning av dem som begått sådana brott.

Detta visar åtminstone att herr Gandhis lära inte kan genomföras i praktiken och att herr Gandhi vet om detta liksom alla hans anhängare. Åtminstone har inga konkreta exempel erbjudits för att visa världen hur ickevåld kan tillämpas när väpnade konflikter uppstår mellan nationer och mellan stater eller hur ickevåld kan förhindra eller stoppa ett krig. Att predika en metod för att stoppa ett krig men att aldrig kunna ge ett praktiskt exempel på denna metod visar att metoden är praktiskt ogenomförbar. Det skulle därför tyckas att mänskliga erfarenheter och människors visdom pekade på endast en metod för att förebygga eller stoppa kriget och den metoden lärdes ut och praktiserades av islams Profet[sa].

Sporadiska attacker från de icke-troende

Den arabiska alliansen återvände från Slaget vid diket besegrade och deprimerade men långt ifrån att de insåg att deras makt att trakassera muslimerna var över. Även besegrade visste de att de fortfarande var en dominant majoritet. De kunde lätt skada enskilda muslimer, slå dem och till och med döda dem. Genom angrepp på individer hoppades de på att sopa bort sin känsla av nederlag. Inte långt efter slaget började de därför att attackera muslimerna runt Medina. Några män i Fazara stammen satte sig på kameler och red till närheten av Medina och attackerade muslimerna som fanns där. De tog med sig deras kameler som fanns i området och tog en kvinna som fånge. Kvinnan flydde men de lyckades plundra ett antal djur. En månad senare attackerade en grupp från stammen Ghatafan, norr om Medina, muslimer i ett försök att plundra dem på deras kameler. Profeten[sa] sände Muhammad bin Maslama[ra] med tio beridna följeslagare för spaning och för skydd av de muslimska bosättningarna. Men fienden låg i bakhåll och attackerade dem och lämnade dem alla för döda. Muhammad bin Maslama[ra] låg dock endast medvetslös. Efter att ha återfått medvetandet vände han åter till Medina och gav en rapport. Några dagar senare attackerades och rånades Profetens[sa] sändebud av män från Jurham stammen på väg mot den romerska huvudstaden. En månad senare attackerade Banu Fazara en muslimsk karavan och plundrade den. Det är möjligt att attacken inte var föranledd av religiösa motsättningar. Banu Fazara var en stam av plundrare och upptagna med att plundra och döda. Judarna i Khaibar, den viktigaste faktorn till Slaget vid diket, var också fast beslutna om att hämnas det förkrossande nederlag som de

lidit i kampen. De gick omkring och hetsade stammarna och statstjänstemän vid den romerska gränsen. Arabiska ledare kunde därför inte göra en enkel attack mot Medina utan de konspirerade med judarna för att göra livet omöjligt för muslimerna. Profeten[sa] skulle emellertid ännu bestämma sig för en avgörande kamp. Han trodde att de arabiska ledarna skulle ge dem ett erbjudande om fred och att inbördes stridigheter därmed skulle upphöra.

Profetensa far till Mekka med 1500 följeslagare

Under denna tid såg Profetensa en vision som nämns i Quranen:

> Ni skall förvisso träda in i den Heliga Moskén, om Allah vill, i trygghet, några av er med rakade huvuden och (andra) med (sitt) hår kortklippt, ni kommer icke att känna någon fruktan. Men Han visste vad ni icke visste. Han har i själva verket, förutom det, föreskrivit en seger som är nära för handen åt er. *(Quranen 48:28)*

Det vill säga, Gud hade beslutat att låta muslimerna gå in i området runt Kaba i fred, med rakade huvuden och klippt hår (dessa är de yttre kännetecknena på Kabas pilgrimer) och utan rädsla. Men muslimerna visste inte exakt hur Gud skulle låta detta ske. Dessutom, innan muslimerna utfört sin pilgrimsfärd i fred skulle de få uppleva en ny seger, en föregångare till segern utlovad i visionen.

I denna vision förutsade Gud den ultimata segern för muslimerna, deras fredliga intåg i Mekka och erövringen av Mekka utan användandet av vapen. Men Profetensa tolkade det som om att muslimerna hade befallts av Gud att omedelbart försöka nå Kaba. Profetensa misstolkning av visionen skulle bli anledningen till segern som var ”nära till hands” utlovad i visionen. Felaktigt planerade därför Profetensa en marsch mot Kaba. Han berättade om sin vision och sin tolkning av den till muslimerna och bad dem att förbereda sig. ”Ni kommer att gå”, sa han, ”bara för att gå ett varv runt Kaba. Det ska därför inte bli några demonstrationer mot fienden.” Sent i februari år 628, började

femtonhundra* pilgrimer sin resa mot Mekka ledda av Profeten[sa]. En beriden vaktstyrka på tjugo man red i förväg på ett visst avstånd för att varna muslimerna i fall fienden visade tecken på att attackera.

Mekkaborna fick snart kännedom om denna karavan. Traditionen hade inrättat cirkulerandet runt Kaba som en universell rättighet. Detta kunde inte förnekas muslimerna.

De hade annonserats i otvetydiga ordalag att syftet med deras marsch var att gå ett varv runt Kaba och inget annat. Profeten[sa] hade förbjudit demonstrationer av alla slag. Det fanns inte några konflikter, inga frågor eller anspråk. Trots detta förberedde Mekkaborna sig som för en väpnad konflikt.

De lade upp ett försvar på alla sidor, kallade på de omgivande stammarna till sitt stöd och verkade fast beslutna i att kämpa. När Profeten[sa] nått närheten av Mekka blev han informerad om att Quraish var beredda att strida. De var klädda i tigerskinn, hade sina fruar och barn med sig och hade under ed högtidligen lovat att inte låta muslimerna passera. Tigerskinn var ett tecken på en skoningslös beslutsamhet att bekämpa. Strax efteråt kom en kolonn av Mekkaborna marscherandes som en förtrupp av sin armé för att möta muslimerna. Muslimerna kunde nu inte gå vidare utan att dra sina svärd. Profeten[sa] var dock fast besluten att inte göra något sådant. Han anställde en guide för att visa den muslimska karavanen en alternativ väg genom öknen. Under ledning av denna guide nådde Profeten[sa] och hans följeslagare Hudaibiya, en plats mycket nära Mekka. Profetens[sa] dromedar stannade och vägrade att gå ett steg längre. ”Djuret verkar trött, o

---

* I denna pilgrimsfärd, planerad ett år efter Slaget vid diket, följde endast femtonhundra hundra man med Profeten[sa]. Antalet muslimska soldater i Slaget vid diket kunde därför ha varit mindre men inte mer än detta antal. Historiker som uppskattar antalet muslimska soldater i Slaget vid diket till tretusen har därför fel. Antalet kan helt rimligt beräknas till tolvhundra. *(Författaren)*

Guds Profet[sa]. Bäst att byta ut djuret", sa en följeslagare. Profeten[sa] svarade:

> Nej, nej, djuret är inte trött. Det verkar snarare att Gud vill att vi ska stanna här och inte gå längre. Jag föreslår därför att vi slår läger här och ber Mekkaborna om tillåtelse att utföra pilgrimsfärden. Jag kommer för min del att acceptera alla villkor de må ålägga. *(Halbiyya, Vol. 2, s. 13)*

Mekkabornas armé var vid denna tid inte kvar i Mekka. De hade gått ut för att möta muslimerna på huvudvägen till Medina. Om Profeten[sa] velat kunde han med sina femtonhundra män ha gått in i Mekka och tagit staden utan motstånd. Men han var fast besluten att endast försöka nå Kaba och gå ett varv runt det och det endast om Mekkaborna tillät det. Han skulle ha gjort motstånd och kämpat mot Mekkaborna endast om Mekkaborna hade valt att slå till först. Därför hade han övergett huvudvägen och slagit läger i Hudaibiya.

Snart nådde nyheten befälhavaren i Mekka som beordrade sina män att komma tillbaka och vänta utanför Mekka. Då skickade Mekkaborna en ledare med namnet Budail till överläggning med Profeten[sa]. Profeten[sa] förklarade för Budail att han och muslimerna bara ville utföra ett varv runt Kaba men om Mekkaborna ville kämpa så var muslimerna redo. Då gick Urwa, Abu Sufyans[ra] (befälhavaren i Mekka) svärson fram till Profeten[sa]. Han uppförde sig mycket ohövligt. Han kallade muslimerna för luffare och avskum i samhället och sa att Mekkaborna inte skulle låta dem träda in i Mekka. Fler och fler Mekkabor kom för att samtala och det sista de sa var att åtminstone detta år kunde de inte låta muslimerna gå ett varv runt Kaba. Mekkaborna skulle bli förödmjukade om de tillät muslimerna göra det detta år. Följande år kunde de göra det. Vissa stammar lierade med Mekkaborna uppmanade ledarna i Mekka att låta muslimerna

utföra vandringen. Det var bara rätten att få gå ett varv runt Kaba de avsåg.

Varför skulle de stoppas från detta? Men Mekkaborna var obevekliga. Då sa stamledarna att Mekkaborna inte ville ha fred och hotade att ta avstånd från dem. Av rädsla för detta blev Mekkaborna övertygade om att försöka nå en uppgörelse med muslimerna. Så snart Profeten[sa] fick kännedom om detta skickade han Osman[ra] (senare den tredje Khalifen av islam) till Mekkaborna. Osman[ra] hade många släktingar i Mekka. De kom ut och omringade honom och erbjöd sig att låta honom utföra ett varv runt Kaba men förklarade att de inte skulle låta Profeten[sa] göra detta förrän nästkommande år. Osman[ra] sa: ”Men jag kommer inte att gå varvet om det inte är i sällskap med min mästare.” Osmans[ra] samtal med ledarna i Mekka blev långvarigt. Ett skadligt rykte spreds att han hade mördats. Det nådde Profetens[sa] öron. Då samlade Profeten[sa] följeslagarna och sa: ”Livet på ett sändebud hålls heligt mellan alla nationer. Jag har hört att Mekkaborna har mördat Osman[ra]. Om detta är sant, måste vi träda in i Mekka, oavsett konsekvenserna.”

Profetens[sa] tidigare syfte att inträda Mekka fredligt var tvunget att ändras i enlighet med de förändrade omständigheterna. Profeten[sa] fortsatte: ”De som högtidligt lovar att om de måste gå längre så kommer de inte att vända tillbaka utom som segrare, bör stiga fram och ta ed på min hand.” Profeten[sa] hade knappast hunnit färdigt när alla femtonhundra följeslagare stod upp och hoppade över varandra för att hålla Profetens[sa] hand och ta eden. Denna ed har en särskild betydelse i historian om tidiga islam. Den kallas för ”Eden vid trädet”. När eden togs satt Profeten[sa] under ett träd. Vare person som avgav eden var stolt över den till slutet av sina dagar. Av de femtonhundra närvarande tog alla eden. De hade alla lovat att om det muslimska sändebudet hade mördats, skulle de inte gå tillbaka. Antingen skulle de ta Mekka innan skymningen eller så skulle de dö stridandes. Upptagandet av eden var inte över när Osman[ra] återkom. Han rapporterade att Mekkaborna

inte gick med på att låta muslimerna gå ett varv runt Kaba förrän nästa år. De hade utsett sina delegater att underteckna en uppgörelse med muslimer. Strax efteråt kom Suhail, en av ledarna i Mekka, till Profeten[sa]. En överenskommelse hade nåtts och dokumenterats.

Fördraget vid Hudaibiya

Följande nedtecknades: I Allahs namn. Dessa är förutsättningarna för fred mellan Muhammad[sa], Abdullahs son, och Suhail ibn Amr, Mekkas sändebud. Det kommer inte att vara något stridande under tio år. Vem som helst som vill gå med Muhammad[sa] och ingå något avtal med honom, är fri att göra det. Vem som helst som vill gå med Quraish och ingå avtal med dem är också fria att göra så. En ung man eller en vars far är vid liv, om han går till Muhammad[sa] utan tillåtelse från sin far eller förmyndare, så kommer denne att återföras till sin far eller förmyndare. Men skulle någon gå till Quraish kommer han inte att återföras. I år kommer Muhammad[sa] att gå tillbaks utan att gå in i Mekka. Men nästa år är han och hans anhängare tillåtna att gå in i Mekka, tillbringa tre dagar och utföra varven runt Kaba. Under dessa tre dagar kommer Quraish att gå till de omgivande kullarna. När Muhammad[sa] och hans anhängare går in i Mekka, kommer de att vara obeväpnade förutom svärdet stucket i fodralet som de resande i Arabien alltid har med sig. *(Bukhari)*

Två intressanta saker hände i samband med undertecknandet av denna fred. När man var överens om villkoren för freden började Profeten[sa] diktera avtalet och sa: ”I Allahs namn, den Nåderike, den Barmhärtige”. Suhail protesterade och sa: ”Allah känner vi till och tror på, men vad är detta, ’den Nåderike, den Barmhärtige?’ Detta avtal är mellan två parter. Därför måste båda sidors religiösa övertygelser följas.” Profeten[sa] gick med på detta på en gång och sa till skribenten: ”Skriv endast i Allahs namn.” Profeten[sa] fortsatte sedan att diktera villkoren i avtalet. Den inledande meningen var: ”Dessa är förutsättningarna för fred mellan folken i Mekka och Muhammad[sa] Guds Profet[sa]”. Suhail motsatte sig igen och sa: ”Om vi trodde att

du var Guds Profet[sa] så skulle vi inte ha kämpat mot dig." Profeten[sa] accepterade även denna invändning. Istället för Muhammad[sa] Guds Profet[sa] föreslog han Muhammad [sa] Abdullahs son. Profeten[sa] accepterade allt som Mekkaborna föreslog och följeslagarna kände sig upprörda över denna förnedring. Deras blod började koka och Umar[ra], den mest upprörde av dem alla gick till Profeten[sa] och frågade: "O Guds Profet[sa] är det inte vi som är på sanningens sida?" Profeten[sa] svarade: "Ja, vi har rätt". "Och fick du inte veta av Gud att vi skulle utföra varvet runt Kaba?", frågade Umar[ra]. "Ja", sa Profeten[sa]. "Varför då denna överenskommelse och varför dessa förödmjukande villkor?" frågade Umar[ra]. Profeten[sa] svarade: "Sant, Gud förutsade att vi skulle utföra varven runt Kaba i fred men Han sa inte när. Jag tolkade det som om det skulle bli i år. Men jag kan ha fel. Måste det vara i år?" Umar[ra] tystades.

Sedan började andra följeslagare med sina invändningar. Några av dem frågade varför han hade gått med på att återlämna de unga män som konverterade till islam till deras far eller förmyndare, utan att få samma villkor för en muslim som skulle gå över till Mekkaborna. Profeten[sa] förklarade att det inte fanns någon skada i detta. Profeten[sa] sa:

> Den som blir muslim blir det eftersom han accepterar islams tro och praxis. Han har inte blivit muslim för att ansluta sig till en grupp och för att anta dess seder. En sådan man kommer att propagera för islams budskap vart han än går och fungerar som ett instrument för islams spridande. Men en man som ger upp islam är inte till någon nytta för oss. Om han inte längre verkligen delar vår tro är han inte längre en av oss. Det är då bättre att han går någon annanstans.

Detta svar från Profeten[sa] tillfredsställde dem som hade tvivlat på det kloka i riktlinjen som antagits av Profeten[sa]. Det borde tillfredsställa

alla idag som tror att straffet för att lämna islam är döden. Hade det varit så skulle Profeten[sa] ha insisterat på att de skulle återföras och straffat dem som gav upp islam. När avtalet hade skrivits ner och undertecknats av parterna dök det snart upp ett tillfälle som testade den goda tron. En av Suhails söner kom fram till Profeten[sa], bunden, sårad och utmattad. Han föll på Profetens[sa] fötter och sa: ”O Guds Profet[sa], jag är muslim i hjärtat och på grund av min tro måste jag lida hos min far. Min far är här med er. Så jag rymde och lyckades komma till er.” Profeten[sa] hade inte talat då Suhail ingrep och sa att avtalet hade undertecknats och han måste gå tillbaka med honom. Abu Jandal[ra] - den unge mannens namn - stod framför muslimerna, en bror till bröder, som drivits till desperation av misshandel från sin far. Att skicka tillbaka honom var ett krav de inte kunde uthärda. De drog sina svärd och verkade fast beslutna i att dö eller rädda denna bror. Abu Jandal[ra] själv bönföll Profeten[sa] om att han skulle få stanna. Skulle han skicka honom tillbaka till tyranner från vars händer han hade lyckats rymma? Men Profeten[sa] var bestämd. Han sa till Abu Jandal[ra]:

> Profeter står vid sina ord. Vi har undertecknat detta avtal nu. Det fordras av dig att stå ut med tålamod och att sätta din tillit till Gud. Han kommer säkert att ge dig frihet och frihet till andra unga personer som dig.

Efter att fredsavtalet hade undertecknats återvände Profeten[sa] till Medina. Strax efteråt konverterade en annan ung man från Mekka, Abu Basir[ra], och han nådde Medina. Men i enlighet med villkoren i avtalet skickades han också tillbaka av Profeten[sa]. På vägen tillbaks kämpade han mot sina vakter under vilken han dödade en av vakterna och därmed lyckades rymma. Mekkaborna gick till Profeten[sa] igen och klagade. ”Men”, sa Profeten[sa], ”vi överlämnade er man till er. Han har nu rymt från er. Det är inte längre vår plikt att finna honom och lämna över honom till er igen.” Några dagar senare flydde en

kvinna till Medina. Några av hennes släktingar gick efter henne och krävde tillbaka henne. Profeten[sa] förklarade att avtalet gällde män, inte kvinnor, så han vägrade att återlämna denna kvinna.

Profetens[sa] brev till olika kungar

Efter hemkomsten från Hudaibiya till Medina inrättade Profeten[sa] ytterligare en plan för att sprida sitt budskap. När han talade om detta för följeslagarna berättade några av dem, som var bekanta med seder och former observerade vid olika kungars hov, för Profeten[sa] att kungar inte tog emot brev som inte bar avsändarens sigill. Därför lät Profeten[sa] tillverka ett sigill där följande ord var ingraverade; Muhammad Rasulullah[sa]. Av vördnad placerades Allah högst upp, under det Rasul (sändebud) och slutligen Muhammad[sa]. I Muharram år 628 skickades sändebud till olika huvudstäder, var och en med ett brev från Profeten[sa] som bjöd in de styrande att acceptera islam.

Sändebuden gick till Herakleios den romerske kejsaren, kungarna i Persien, Egypten (Egyptens kung var då underordnad Kejsaren av Rom) och Abessinien. Brev skickades även till andra kungar och härskare. Brevet adresserat till Kejsaren förmedlades av Dihya Kalbi[ra] som fick i uppdrag att först träffa guvernören i Busra. När Dihya[ra] träffade guvernören var den store Kejsaren själv i Syrien på en rundtur av riket. Guvernören lät Dihya[ra] träffa Kejsaren. När Dihya[ra] trädde in i hovet fick han veta att den som mottogs i Kejsarens hov måste buga sig inför honom. Dihya[ra] vägrade att göra detta, han sa att muslimer inte bugar sig inför någon människa. Dihya[ra] satte sig därför inför Kejsaren utan att ha gjort de föreskrivna hälsningarna. Kejsaren fick brevet uppläst av en tolk och frågade om någon arabisk karavan fanns i staden. Han sa att han önskade att förhöra en arab om denne arabiske Profet[sa] som hade sänt honom en inbjudan till att acceptera islam. Då hände det att Abu Sufyan[ra] var i staden med en handelskaravan. Hovets tjänstemän tog honom till Kejsaren. Abu Sufyan[ra] beordrades att stå framför de andra araberna som befalldes att de skulle korrigera honom

om han berättade en lögn eller gjorde ett felaktigt uttalande. Sedan började Kejsare Herakleios förhöra Abu Sufyan[ra]. Konversationen är dokumenterad i historien med dessa ord:

”Vet du vem denna man är som uppger sig vara en Profet och som har sänt mig ett brev? Kan du säga vilken typ av familj han kommer från?”, frågade Herakleios.

”Han kommer från en ädel familj och är en av mina släktingar”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Har det funnits araber före honom som har gjort något anspråk liknande hans?”, frågade Herakleios.

”Nej”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Har ditt folk någonsin funnit honom med att ljuga innan han gjorde sitt anspråk?”, frågade Herakleios.

”Nej”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Har det funnits en kung eller en härskare bland hans förfäder?”, frågade Herakleios.

”Nej”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Hur bedömer du hans allmänna begåvning, duglighet och hans förmåga att döma?”, frågade Herakleios.

”Vi har aldrig hittat något fel på hans begåvning, duglighet och hans förmåga att döma”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Hurdana är hans anhängare? Är de stora och mäktiga personer eller är de fattiga och ödmjuka?”, frågade Herakleios.

”Mestadels är de fattiga och ödmjuka och unga”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Tenderar deras antal att öka eller minska?”, frågade Herakleios.

”Att öka”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Har hans anhängare någonsin återgått till sina gamla föreställningar?”, frågade Herakleios.

”Nej”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Har han någonsin brutit ett löfte?”, frågade Herakleios.

”Inte än så länge. Men vi har nyligen ingått ett nytt avtal med honom. Låt oss se vad han gör med det”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Har ni haft några strider med honom ännu?”, frågade Herakleios.

”Ja”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Med vilka resultat?”, frågade Herakleios.

”Precis som bucklor i ett hjul; seger och nederlag växlandes mellan oss och honom. I slaget vid Badr till exempel, där jag inte var närvarande, kunde han övermanna vår sida. I slaget vid Uhud, där jag var befälhavare för vår sida, gav vi honom en kamp. Vi slet ut deras magar, deras öron och näsor”, svarade Abu Sufyan[ra].

”Men vad undervisar han?”, frågade Herakleios.

”Att vi ska dyrka en Gud och inte sätta upp likar med Honom. Han lär emot de idoler våra förfäder dyrkade. Han vill att vi istället skall dyrka endast Gud, att säga sanningen och alltid att avsvärja alla onda och korrupta metoder. Han uppmanar oss att vara goda mot varandra och att hålla våra konventioner och uppfylla våra förtroenden”, svarade Abu Sufyan[ra].

Detta intressanta samtal kom till ett slut och sedan sa Kejsaren:

> Först frågade jag dig om hans familj och du sa att han tillhörde en ädel familj. I sanning, Profeter kommer alltid från ädla familjer. Sedan frågade jag om någon före honom hade gjort ett liknande anspråk och du svarade nej. Jag ställde frågan till dig eftersom jag trodde att om någon under den senaste tiden hade gjort ett sådant påstående så skulle man kunna säga att denna Profet[sa] imiterade det påståendet. Jag frågade då dig om han någonsin varit anklagad för att ljuga innan han hade gjort sitt anspråk och du svarade nej. Utifrån detta drar jag slutsatsen att en person som inte ljuger för män inte kommer att ljuga om Gud. Näst frågade jag dig om det hade funnits en kung bland hans förfäder och du sa nej. Från detta förstod jag att hans

påstående inte kan vara ett försök till att återskaffa sitt rike. Jag bad då dig berätta om de som följer honom mestadels var stora, välmående och mäktiga personer eller fattiga och svaga. Du svarade att de var allmänt fattiga och svaga, inte stolta och stora och så är alltid de tidiga anhängarna av en profet. Jag frågade då dig om de ökade eller minskade och du sa att de ökade. Då kom jag ihåg att anhängarna till en Profet fortsätter att öka fram tills Profeten uppnår sina mål. Jag frågade dig då om hans anhängare någon gång lämnade honom med avsmak eller besvikelse och du svarade nej. Vid detta kom jag ihåg att Profeters anhängare vanligtvis är orubbliga. De kan falla bort av andra orsaker men inte med avsky för tron. Jag frågade dig då om det hade varit någon strid mellan er och honom och i så fall med vilka resultat. Och du sa att du och hans anhängare var som bucklor på ett hjul och profeterna är sådana. I början lider anhängarna och möter motgångar men till slut vinner de. Jag frågade då dig vad han lärde ut och du sa att han lärde ut dyrkan av en Gud, sanning, dygd och vikten av att hålla konventioner och uppfylla förtroenden. Jag frågade också om han någonsin spelat falskt och du sa nej. Och detta är sedvanan för dygdiga män. Det tycks mig därför att hans anspråk på att vara en Profet stämmer. Jag förväntade mig delvis en profet i vår tid men jag visste inte att han skulle vara en arab. Om det ni har sagt till mig är sant, då tror jag att hans inflytande och hans välde säkerligen kommer att spridas över dessa länder. *(Bukhari)*

Talet förvirrade hovmännen som började anklaga Kejsaren för att han hyllat ett annat folks lärare. Protester utbröt. Hovets tjänstemän

skickade sedan iväg Abu Sufyan[ra] och hans vänner. Texten i brevet som Profeten[sa] skrev till Kejsaren finns i historiska dokument. Det lyder på följande sätt:

> Från Muhammad[sa], Guds tjänare och Hans Budbärare. Till Ledaren av Rom, Herakleios. Frid vare med den som träder på vägen av Gudomlig vägledning. Efter detta, o kung, inbjuder jag er till islam. Bli en muslim. Gud kommer att skydda dig från alla olyckor, och belöna dig tvåfaldigt. Men om du nekar och vägrar att acceptera detta budskap kommer synden inte bara för ditt eget förnekande, utan förnekandet från dina undersåtar att stå dig till last. 'Säg, O Bokens folk! Kom till ett ord lika mellan oss och er att vi dyrkar ingen utom Allah, och att vi inte associerar någon partner med Honom och att vissa av oss inte tar andra för herrar bredvid Allah. Men om de vänder sig bort, säg då, Vittna om att vi har underkastat oss till Gud.' *(Zurqani)*

I inbjudan till islam var en inbjudan att tro att Gud är En och att Muhammad[sa] är hans Budbärare. Där brevet nämner att om Herakleios blir en muslim, kommer han att belönas dubbelt, så är detta en hänvisning till det faktum att islam lär tro på både Jesus[al] och Muhammad[sa]. Det sägs att när brevet presenterades för kejsaren så föreslog några hovmän att det borde rivas upp och kastas bort. Brevet, sa de, var en förolämpning mot kejsaren. Det beskrev inte kejsaren som kejsaren utan bara som "Sahibul Rum", alltså Ledaren av Rom. Kejsaren sa att det var oklokt att riva upp ett brev utan att läsa det. Han sa också att tilltalet, "Ledaren av Rom", inte var fel. När allt kommer omkring så är mästaren över allt Gud. En kejsare var bara en ledare.

När Profeten[sa] fick reda på hur hans brev hade mottagits av Herakleios, verkade han nöjd och glad och sa att på grund av den mottagning som den romerska kejsaren hade gett hans brev skulle hans imperium räddas. Ättlingar till kejsaren skulle länge fortsätta att härska över imperiet. Detta är faktiskt vad som hände. I de krig som ägde rum senare, förlorades en stor del av det romerska imperiet, bland annat Rom i enlighet med en annan profetia från islams Profet[sa]. Dock regerade Herakleios dynasti i sexhundra år efter detta och Konstantinopel förblev dess säte. Profetens[sa] brev förblev bevarat i statens arkiv under en lång tid. Ambassadören till en muslimsk kung, Mansur Qalawun, besökte hovet i Rom och visades brevet deponerat i en låda. Den dåvarande romerska kejsaren som visade brevet sa att det hade tagits emot av en av hans förfader från Profeten[sa] och bevarades noga.

Brev till kungen av Persien

Brevet till kungen av Persien skickades via Abdullah bin Hudháfa[ra]. Texten på denna skrivelse var följande:

> I Allahs, den Nåderike, den Barmhärtiges namn. Detta brev är från Muhammad[sa], Guds Sändebud, till Khusrov, Ledaren för Persien. Frid vare med den som underkastar sig en perfekt vägledning och tror på Allah och vittnar om att Allah är En och inte uppsätter någon like eller partner och att Muhammad[sa] är Hans tjänare och budbärare. O Kung, under befallning från Gud, bjuder jag in er till islam. För jag har blivit skickad av Gud som Hans Budbärare till hela mänskligheten så att jag kan varna alla levande människor och komplettera mitt Budskap till alla icke-troende. Acceptera islam och skydda dig från alla olyckor. Om du avvisar denna inbjudan så kommer synden för förnekandet från ditt folk att stå dig till last. *(Zurqani och Khamis)*

Abdullah bin Hudháfa[ra] säger att när han nått Khusrovs hov ansökte han om att träffa kejsaren. Han överlämnade brevet till kejsaren och kejsaren beordrade en tolk att läsa det och förklara dess innehåll. När han lyssnade på innehållet blev Khusrov rasande. Han tog brevet och slet det i bitar. Abdullah bin Hudháfa[ra] rapporterade händelsen till Profeten[sa]. När Profeten[sa] hörde om vad som hänt sa han: ”Vad Khusrov har gjort mot vårt brev kommer Gud att göra mot hans imperium (dvs. slita det i bitar).” Det temperament som Khusrov visade vid detta tillfälle var resultatet av den ödesdigra propaganda bedriven mot islam av judar som hade utvandrat från det romerska

riket till Persien. Dessa judiska flyktingar tog en ledande roll i anti-romerska intriger i Persien och hade därför blivit favoriter i det persiska hovet. Khusrov var full av ilska mot Profeten[sa]. Rapporterna om Profeten[sa] som judarna hade fört till Persien bekräftades av detta brev enligt honom. Han tyckte att Profeten[sa] var en aggressiv äventyrare med planer för Persien.

Strax efteråt skrev Khusrov till guvernören i Jemen och sa att en av Quraish i Arabien hade meddelat sig själv som en Profet. Hans påståenden var överdrivna. Guvernören ombads att skicka två män med uppgiften att gripa denna Quraish och föra honom inför rätta i Persien. Badhán, guvernören i Jemen under Khusrov, skickade en arméchef med en kompanjon till Profeten[sa]. Han gav dem också ett brev till Profeten[sa] i vilket han sa att när Profeten[sa] mottagit brevet borde han omgående följa med de två budbärarna till en domstol i Persien.

De två planerade att först bege sig till Mekka. När de var någonstans nära Taif fick de höra att Profeten[sa] bodde i Medina. Så de reste till Medina. Vid ankomsten berättade arméchefen för Profeten[sa] att Badhán, guvernören i Jemen, beordrats av Khusrov att arrangera för Profetens[sa] gripande och utskickande till Persien. Om Profeten[sa] vägrade att lyda skulle han och hans folk förstöras och deras land göras öde. Av medkänsla för Profeten[sa] hade delegaten från Jemen insisterat på att Profeten[sa] borde följa med och acceptera att bli ledd till Persien. Efter att ha lyssnat på detta föreslog Profeten[sa] att delegaterna skulle träffa honom igen följande dag. Under natten bad Profeten[sa] till Gud som informerade honom att Khusrovs oförskämdhet hade kostat honom livet.

”Vi har satt hans egen son mot honom och denna son kommer att mörda sin far på måndagen den 10 Jamad al-Awwal i år.”

Enligt vissa rapporter löd uppenbarelsen: ”Sonen har mördat fadern just denna natt.”

Det är möjligt att just denna natt var den 10 Jamad al-Awwal. På morgonen skickade Profeten[sa] efter delegaterna från Jemen och berättade för dem om vad som hade avslöjats för honom under natten. Sedan förberedde han ett brev till Badhán sägandes att Khusrov skulle mördas en viss dag under en viss månad. När guvernören i Jemen mottagit brevet sa han: ”Om denne man är en sann Profet[sa] så kommer det som han säger att ske. Om han inte är sann, må då Gud hjälpa honom och hans land.” Strax efteråt lade en båt från Persien ankar i Jemens hamn. De förde ett brev från kungen av Persien till guvernören i Jemen. Brevet bar ett nytt sigill och guvernören drog slutsatsen att profetian från den Arabiska Profeten[sa] hade visat sig vara sann. Ett nytt sigill innebar en ny kung. Han öppnade brevet vilket löd:

> Från Kavadh II till Badhán, guvernör i Jemen. Jag har mördat min far eftersom hans styre hade blivit korrupt och orättvist. Han mördade adelsmän och behandlade sina undersåtar med grymhet. Så snart du får detta brev, samla in alla officerare och be dem att bekräfta sin lojalitet till mig. Gällande min fars order om gripandet av en arabisk Profet skall du anse de befallningarna som annullerade. *(Tabari, Vol. 3, s. 1572-1574 och Hisham s. 46)*

Badhan var så imponerad av dessa händelser att han och många av hans vänner på en gång deklarerade sin tro på islam och meddelade Profeten[sa] detta.

Brevet till Negus

Brevet till Negus, Kung av Abessenien, bars av Amr bin Umayya Damri[ra]. Det löd:

> I Allahs, den Nåderike, den Barmhärtiges namn. Muhammad[sa], Guds Budbärare, skriver till Negus, Abesseniens Kung. O Kung, Guds frid vare med dig. Jag lovprisar den Ende Guden inför dig. Ingen annan är värdig dyrkan. Han är kungarnas Kung, källan till alla överlägsenheter, fri från alla fel. Han ger fred till alla sina tjänare och skyddar Sina skapelser. Jag vittnar om att, Jesus[al] Marias son, var en Guds Budbärare, som kom för att uppfylla löftet som gavs till Maria från Gud. Maria hade vigt sitt liv till Gud. Jag inbjuder dig att förena dig med mig i att koppla oss till den Enda Guden och lyda Honom. Jag uppmanar er också att följa mig och tro på den Gud som har skickat mig. Jag är Hans Budbärare. Jag inbjuder dig och dina arméer att gå med i den Allsmäktige Guds utsända religion. Jag frigör mig härmed från min plikt. Jag har levererat Guds budskap till er och gjort klart för er budskapets innebörd. Jag har gjort detta i all uppriktighet och jag hoppas ni kommer att värdera uppriktigheten som har föranlett detta budskap. Han som följer Guds vägledning blir arvtagare till Guds välsignelser. *(Zurqani)*

När detta brev nått Negus visade han stor hänsyn och respekt för brevet. Han höll det mot sina ögon, gick ner från tronen och beställde en låda gjord av elfenben för brevet. Sedan lade han brevet i lådan

och sa: ”Så länge detta brev är säkert, är mitt rike säkert.” Vad han sa visade sig vara sant. Under tusen år var muslimska arméer ute för att erövra. De gick i alla riktningar och passerade Abessinien på alla dess sidor men de gick aldrig in i detta lilla kungadöme som tillhört Negus och detta utav hänsyn till två minnesvärda handlingar från Negus; det skydd han erbjöd flyktingarna i början av islams historia och den vördnad han visade Profetens[sa] brev. Imperiet i Rom blev sönderrivet. Khusrov förlorade sina styren. Kungarikena i Kina och Indien försvann men detta lilla kungadöme i Negus förblev eftersom dess härskare mottog och skyddade de första muslimska flyktingarna och visade respekt och vördnad för Profetens[sa] brev. Muslimer besvarade Negus hans storsinthet på detta sätt.

Jämför detta med den behandling som ett kristet folk, i denna tid av civilisationen, gav till detta kristna konungarike tillhörande Negus. De bombade de öppna städerna i Abessinien från luften och förstörde dem. Den kungliga familjen fick ta sin tillflykt på annan plats och stanna borta från sitt land under flera år. Samma personer har behandlats på två olika sätt av två olika folk. Muslimer höll Abessinien heligt och oantastligt på grund av dess härskares ädelmod. En kristen nation attackerade och plundrade det i civilisationens namn. Det visar hur välgörande och varande Profetens[sa] undervisning och exempel är. Muslimsk tacksamhet till ett kristet kungarike gjorde riket heligt för muslimerna. Kristen girighet attackerade samma rike utan att bry sig om att de var kristna.

Brev till härskaren i Egypten

Brevet till Muqauqis framfördes av Hatib ibn Abi Baltaa[ra]. Texten i detta brev var exakt detsamma som till den romerska kejsaren. Brevet till den romerska kejsaren sa att synden av förnekandet av de romerska undersåtarna skulle vara honom till last. Brevet till Muqauqis sa att synden av förnekandet från kopterna skulle vara härskaren till last. Det löd på följande sätt:

> I Allahs, den Nåderike, den Barmhärtiges namn. Detta brev är från Muhammad[sa], Guds Budbärare, till Muqauqis, ledaren för kopterna. Frid över honom som följer vägen till rättrådigheten. Jag inbjuder dig att acceptera islams budskap. Tro och du kommer att räddas och din belöning bli dubbel. Om du inte tror kommer synden för förnekandet av kopterna att läggas dig till last. 'Säg, O Bokens folk! Kom till ett ord lika mellan oss och er att vi dyrkar ingen utom Allah och att vi inte associerar någon partner med Honom och att vissa av oss inte tar andra för herrar bredvid Allah. Men om de vänder sig bort säg då, Vittna om att vi har underkastat oss till Gud.' *(Halbiyya, Vol. 3, s. 275)*

När Hatib[ra] nådde Egypten fann han inte Muqauqis i huvudstaden. Hatib[ra] följde honom till Alexandria där han höll hov nära havet. Hatib[ra] åkte med båt. Hovet var starkt bevakat. Därför visade Hatib[ra] brevet från ett avstånd och började tala högt. Muqauqis beordrade Hatib[ra] att komma till honom. Muqauqis läste brevet och sa: ”Om denne man är en sann Profet, varför bad han inte för sina fienders undergång?” Hatib[ra] svarade: ”Du tror på Jesus[al]. Han blev illa

behandlad av sitt folk, ändå bad han inte för sina fienders undergång." Kungen hyllade Hatib[ra] och sa att han var ett klokt sändebud tillhörande en vis man. När Hatib[ra] hade svarat väl på de frågor som ställdes till honom sa han: "Innan dig fanns det en kung som var stolt, arrogant och grym. Han var Faraon som förföljde Moses[al]. Till slut hann det gudomliga straffet ikapp honom. Visa därför ingen stolthet. Tror på denna Guds Profet[sa]. Moses[al] förutspådde inte om Jesus[al] lika tydligt som Jesus[al] förutspådde om Muhammad[sa]. Vi inbjuder dig att tro på profeten Muhammad[sa], precis som ni kristna inbjuder judarna till att tro på Jesus[al]. Varje profet har sina anhängare. Anhängarna måste följa deras profet. Nu när en Profet[sa] har kommit i er tid är det er plikt att tro på honom och följa honom. Och kom ihåg att vår religion inte ber er att förneka eller vara olydiga mot Jesus[al]. Vår religion kräver tron på Jesus[al]." Hörandes detta avslöjade Muqauqis att han hade hört talas om Profetens[sa] läror och att han kände att han inte lärde ut något ont eller förbjöd någonting bra. Han hade också gjort efterforskningar och funnit att han inte var någon trollkarl eller spåman. Han hade hört talas om några av hans profetior som hade besannats. Sedan skickade han efter en låda av elfenben och placerade brevet från Profeten[sa] i den, förseglade den och lämnade över den till en anställd flicka för säker deponering. Han skrev också ett brev som svar till Profeten[sa]. Texten på detta brev är dokumenterat i historien. Det löd på följande sätt:

> I Allahs, den Nåderike, den Barmhärtiges namn. Från Muqauqis, kopternas kung till Abdullahs son Muhammad[sa]. Frid vara med dig. Efter detta kan jag säga att jag har läst ert brev och funderat över dess innehåll och över de trosuppfattningar som ni inbjuder mig till. Jag är medveten om att de hebreiska Profeterna har förutsagt ankomsten av en Profet[sa] i vår tid. Men jag trodde att han skulle uppenbara sig i Syrien. Jag har mottagit ditt sändebud och gett honom en present

> på ett tusen dinars och fem dräkter till honom och jag sänder två egyptiska flickor i present till dig. Mitt folk, kopterna, håller dessa flickor i stor aktning. En av dem är Maria[ra] och den andra är Sirin[ra]. Jag har också sänt tjugo plagg gjorda av egyptiska linnen av hög kvalitet. Jag skickar även en mula för ridning. Till slut ber jag återigen att du får frid från Gud. *(Zurqani och Tabari)*

Från detta brev är det uppenbart att även om Muqauqis behandlade brevet med respekt så accepterade han inte islam.

Brev till ledaren i Bahrain

Profeten[sa] skickade också ett brev till Mundhir Taimi, Ledaren för Bahrain. Det brevet bars av Ala ibn Hadrami[ra]. Texten i detta brev har förlorats. När brevet nådde denna chef, accepterade han och skrev tillbaka till Profeten[sa] och sa att han och många av hans vänner och anhängare hade beslutat att gå med islam. Vissa hade dock beslutat att stanna utanför. Han sa också att det fanns några judar och Magier i hans rike. Vad skulle han göra med dem? Profeten[sa] skrev igen till denna ledare:

> Jag är glad att du accepterat islam. Din uppgift är att lyda de delegater och sändebud som jag skickar till dig. Den som lyder dem, lyder mig. Budbäraren som tog mitt brev till dig berömde dig inför mig och försäkrade mig om uppriktigheten i din övertygelse. Jag bad till Gud för ditt folk. Försök därför att lära dem islams vanor och sätt. Skydda deras egendom. Låt ingen ha fler än fyra fruar. De begångna synderna i det förflutna är förlåtna. Så länge du är god och dygdig kommer du att fortsätta att regera över ditt folk. När det gäller judarna och Magierna behöver de bara betala en skatt. Ställ därför inte några andra krav på dem. När det gäller den allmänna befolkningen, de som inte har mark nog att försörja sig själva, bör de få fyra dirhams var och några kläder att bära. *(Zurqani och Khamis)*

Profeten[sa] skrev också till kungen av Oman, ledaren för Yamama, kungen av Ghassán, ledaren för Bani Nahd - en stam i Jemen, ledaren

för Hamdan - en annan stam i Jemen, ledaren för Bani Alim och ledaren för Hadrami stammen. De flesta av dem blev muslimer.

Dessa skrivelser visar hur perfekt Profetens[sa] tro på Gud var. De visar också att Profeten[sa] redan från början trodde att han hade skickats av Gud, inte bara till ett folk eller område, utan till alla folk i hela världen. Det är sant att dessa brev mottogs på olika sätt. Några av dem accepterade islam omgående. Andra övervägde breven men accepterade inte islam. Andra behandlade dem med vanlig artighet. Vissa visade förakt och högmod. Men det stämmer – och historien vittnar om detta – att mottagarna av dessa brev eller deras folk gick ett öde till mötes som var enligt det sätt som de behandlade brevet med.

Khaibars nedgång

Som vi har sagt ovan var judar och andra motståndare till islam nu upptagna med att hetsa stammarna mot muslimerna. De var nu övertygade om att Arabien inte kunde motstå det ökande inflytandet från islam och att de arabiska stammarna inte kunde attackera Medina. Judarna började därför sammansvärja med de kristna stammarna söder om gränsen till det romerska riket. Samtidigt började de skriva mot Profeten[sa] till sina trosfränder i Persien. Skadlig propaganda bedrevs genom brevväxling, de försökte uppvigla Persiens Khusrov mot islam. Som en följd av de judiska manipulationerna vände sig Khusrov mot islam och beordrade guvernören i Jemen att stoppa Profeten[sa]. Det var av särskild gudomlig intervention och nåd att Profeten[sa] förblev i säkerhet och Khusrovs onda plan inte kunde skrida till verket. Det är uppenbart att utan Guds hjälp, som Profeten[sa] fick under hela sitt liv, skulle islam ha gått under från oppositionen och fientligheten från kejsaren i Rom och Persien. När Khusrov beordrade gripandet av Profeten[sa] hände det, innan ordern kunde genomföras, att kejsaren avsattes och dödades av sin son och Khusrovs order om gripandet av Profeten[sa] annullerades av den nye härskaren. Tjänstemännen från Jemen blev så imponerade av detta mirakel att provinsen Jemen blev en del av det muslimska imperiet.

De intriger som judarna kläckte mot muslimerna och deras stad Medina gjorde det nödvändigt att de drevs längre bort från Medina. Om de hade tillåtits fortsätta att leva i närheten av Medina hade deras intriger säkerligen gett upphov till mer och mer blodspillan och våld. När Profeten[sa] återvände från Hudaibiya väntade han i fem månader och sedan beslutade han att förvisa dem från Khaibar. Khaibar låg på ett litet avstånd från Medina och därifrån fann judarna det mycket

lätt att smida sina onda anslag. Med denna avsiktsförklaring marscherade Profeten[sa] (någon gång i augusti 628 e.Kr.) till Khaibar. Han hade sextonhundra män med sig. Khaibar, som sagt, var en väl befäst stad. Den var omgiven av klippor och höga fästningar på alla sidor. Att erövra en sådan plats med en sådan liten styrka var ingen lätt uppgift. De små befästningarna som låg i utkanten av Khaibar föll efter striderna. Men när judarna samlade ihop sig i det centrala fortet i staden fungerade inga angrepp eller strategier mot dem. En dag fick Profeten[sa] en uppenbarelse att Khaibar skulle falla i händerna på Ali[ra]. Följande morgon berättade Profeten[sa] detta till sina följeslagare och sa: ”Idag kommer jag att lämna över den svarta flaggan av islam till honom som Gud, Hans Profet[sa] och alla muslimer håller kär. Gud har bestämt att vår seger mot Khaibar skall ske genom honom.” Följande dag skickades det efter Ali[ra] och flaggan överlämnades till honom. Ali[ra] väntade inte. Han tog sina män och angrep det centrala fortet.

Trots att judarna hade samlat all sin kraft inom fortet kunde Ali[ra] och hans division erövra det innan mörkret. En fred undertecknades. Förutsättningarna var att alla judar, deras hustrur och deras barn skulle lämna Khaibar och bosätta sig långt från Medina. Deras egendom och deras tillhörigheter skulle falla i händerna på muslimerna. Alla som försökte att dölja något av sin egendom eller lager, eller gav en felaktig redovisning, skulle inte skyddas av fredsavtalet. Han skulle behöva betala straffavgift som föreskrivs vid trosöverträdelser. Tre intressanta händelser ägde rum vid denna belägring av Khaibar. En av dem var ett tecken från Gud och två ger inblick i Profetens[sa] höga moralisk karaktär. En änka till Kinana, chefen för Khaibar, gifte sig med Profeten[sa]. Profeten[sa] såg att hennes ansikte bar en del märken, avtrycket från en hand. ”Vad har hänt ditt ansikte, Safiyya[ra]?”, frågade Profeten[sa]. Safiyya[ra] svarade:

> Jag såg månen falla i min famn i en dröm. Jag berättade om drömmen för min make. Jag hade knappt hunnit berätta klart då min make gav mig ett tungt slag i

> ansiktet och sa: ’Du önskar att gifta dig med Arabiens kung’. *(Hisham)*

Månen var det nationella emblemet för Arabien. Månen i knäet betecknade intima samband med kungen för Arabien. En delad måne eller en fallande måne innebar splittring i den arabiska staten eller dess förstörelse. Drömmen som Safiyya[ra] hade är ett tecken på att den Heliga Profeten[sa] är sann. Det är också ett tecken på att Gud avslöjar framtiden för Sina tjänare genom drömmar. Troende har mer av denna nåd än icke-troende. Safiyya[ra] var en judinna när hon såg den drömmen. Hennes man dödades i belägringen av Khaibar. Denna belägring var en bestraffning för den judiska överträdelsen mot ett förtroende. Safiyya[ra] tillfångatogs och i fördelningen av fångar gavs hon till en följeslagare. Det var då det konstaterades att hon var änka efter en ledare. Därför ansågs det att det skulle vara mer förenligt med hennes rang om hon bodde hos Profeten[sa]. Profeten[sa] valde dock att ge henne en hustrus status och Safiyya[ra] gick med på detta. På detta sätt uppfylldes hennes dröm.

> Det fanns två andra incidenter. En handlar om en herde som skötte om fåren för en judisk chef. Denna herde blev muslim. Efter sin konvertering sa han till Profeten[sa]: ”O Guds Profet, jag kan inte gå tillbaka till mitt folk nu. Vad skall jag göra med fåren och getterna som tillhör min gamla mästare?” ”Vänd djurens ansikten mot Khaibar och ge dem en knuff. Gud kommer att leda dem tillbaka till deras mästare”, sa Profeten[sa]. Herden gjorde som han blev tillsagd och djuren nådde det judiska fortet. Vakterna på fortet mottog dem. *(Hisham, Vol 2, s. 191)*

Händelsen visar hur allvarligt Profeten[sa] betraktade frågan om individens rättigheter och hur viktigt han ansåg att det var för en

förvaltare att fullgöra sitt förtroende. I krig tillägnar sig segrarna egendom och ägodelar tillhörandes förlorare rättmätigt. Vår tid är en tid av civilisation och kultur men kan vi visa något som motsvarar detta? Har det någonsin hänt att en flyende fiende lämnat efter sig ägodelar som segraren skickat tillbaks till sina ägare? I detta fall var det getter tillhörde en av de stridande på fiendens sida. Återlämnandet av getterna innebar att man överlämnade mat till fienden som skulle räcka åt dem i flera månader. Med maten kunde fienden motstå belägringen under en lång tid. Ändå lämnade Profeten[sa] tillbaks getterna och detta för att förklara vikten av att fullgöra ett förtroende för en ny konvertit.

Den tredje händelsen rör en judisk kvinna som försökte förgifta Profeten[sa]. Hon frågade följeslagarna vilken del av ett djur Profeten[sa] föredrog i en maträtt. De berättade att han föredrog skuldran på ett lamm eller en get. Kvinnan slaktade en get och grillade kotletter på heta stenar. Sedan blandade hon dem med ett dödligt gift, speciellt de bitar som skärts från axeln, i tron att Profeten[sa] skulle föredra dem. Profeten[sa] återvände till sitt tält efter att ha bett kvällsbönen i församling. Han såg att kvinnan väntade på honom nära hans tält och frågade: ”Är det något jag kan göra för dig, kvinna?” ”Ja, Abul Qasim[sa], du kan acceptera en gåva från mig.” Profeten[sa] bad en följeslagare att ta emot det hon hade med sig. När Profeten[sa] satte sig ner för att äta måltiden lades också det grillade köttet framför honom. Profeten[sa] tog en munsbit. En följeslagare, Bishr ibn al-Bara ibn al-Marur[ra], tog också en munsbit. De andra följeslagarna som närvarade vid måltiden sträckte ut händerna för att ta av köttet. Men Profeten[sa] stoppade dem och sa att han trodde att köttet var förgiftat. Då sa Bishr[ra] att han också trodde detsamma. Han ville kasta bort köttet men var rädd att det skulle störa Profeten[sa]. ”När jag såg er ta en munsbit”, sa han, ”tog jag också en men snart började jag önska att ni inte hade tagit något alls.” Strax därefter blev Bishr[ra] sjuk och enligt vissa rapporter dog han på platsen. Enligt andra rapporter dog han

efter en tids sjukdom. Profeten[sa] skickade efter kvinnan och frågade henne om hon hade förgiftat köttet. Kvinnan frågade Profeten[sa] hur han fick reda på det. Profeten[sa] höll en bit av köttet i sin hand och sa: ”Min hand berättade det för mig”, menandes att han kunde döma av dess smak. Kvinnan medgav vad hon hade gjort. ”Varför gjorde du detta?”, frågade Profeten[sa].

> Mitt folk var i krig med er och mina släktingar dödades i kampen, jag beslutade att förgifta dig Jag trodde att om du var en bedragare så skulle du dö och vi skulle gå säkra men om du var en Profet[sa] skulle Gud rädda dig.

När Profeten[sa] hörde denna förklaring förlät han kvinnan trots att hon hade förtjänat dödsstraffet. *(Muslim)*

Profeten[sa] var ständigt redo att förlåta och straffade endast när straffet var nödvändigt, då det befarades att de skyldiga skulle fortsätta att begå ofog.

Profetens[sa] vision uppfylld

I det sjunde året efter Hijra, i februari år 629 för att vara exakt, var Profeten[sa] på väg mot Mekka för att gå ett varv runt Kaba. Detta hade accepterats av ledarna i Mekka. När tiden var inne för Profeten[sa] att åka samlade han ihop två tusen följeslagare och började gå i riktning mot Mekka. När han nådde Marrazzuhran, en plats nära Mekka, beordrade han sina anhängare att ta av sig sina rustningar. Dessa samlades på ett ställe. I strikt överensstämmelse med villkoren i det avtal som undertecknades i Hudaibiya gick Profeten[sa] och hans följeslagare in i Mekka bärandes på endast ett svärd i sitt fodral. De återkom till Mekka efter sju år, det var ingen vanlig företeelse för två tusen personer att gå in Mekka. De kom ihåg hur de hade blivit utsatta för tortyr under sina dagar i Mekka. Samtidigt som de såg hur nådig Gud hade varit mot dem och låtit dem komma tillbaka och gå ett varv runt Kaba i fred. Deras ilska var lika stor som deras glädje. Folket i Mekka hade gått ut ur sina hus och placerat sig på kullarna för att se muslimerna. Muslimerna var fulla av iver och entusiasm och stolthet. De ville tala om för Mekkaborna att de löften som Gud hade gett dem hade alla besannats. Abdullah bin Rawaha[ra] började sjunga sånger om krig men Profeten[sa] stoppade honom och sa: ”Nej inga krigssånger. Säg bara, det finns ingen som skall dyrkas förutom den Ende Guden. Det är Gud som hjälpt Profeten[sa] och tog upp de troende från degradering till värdighet och som körde bort fienden”. *(Halbiyya, Vol. 3, s. 73)*

Efter att ha kretsat kring Kaba och sprungit mellan kullarna Safa och Marwa stannade Profeten[sa] och hans följeslagare i Mekka i tre dagar. Abbas[ra] hade en svägerska som var änka, Maimuna[ra], och han föreslog att Profeten[sa] skulle gifta sig med henne. Profeten[sa] accepterade

förslaget. Fjärde dagen krävde Mekkaborna att muslimerna skulle återvända. Profeten[sa] beordrade tillbakadragandet och bad sina följeslagare att återvända till Medina. Så gudfruktigt genomförde han avtalet och var så försiktig och respekterade Mekkabornas känslor att han lämnade sin nygifta hustru kvar i Mekka. Han såg till att hon kom med karavanen som medförde pilgrimernas personliga ägodelar. Profeten[sa] steg på sin kamel och var snart utanför Mekka. På natten slog Profeten[sa] läger vid en plats kallad Sarif och där förenade sig Maimuna[ra] med honom i hans tält. Vi kunde ha utelämnat denna obetydliga detalj från berättelsen om Profetens[sa] liv men händelsen har ett viktigt intresse och det är detta: Profeten[sa] har attackerats av europeiska författare eftersom han hade flera hustrur. De tror att en mångfald av fruar är ett bevis på personlig slapphet och ett tycke för välbehag.

Detta intryck av Profetens[sa] äktenskap är dock motbevisat av den hängivenhet och självkonsumerande kärlek som Profetens[sa] fruar hade för honom. Deras hängivenhet och kärlek bevisar att Profetens[sa] gifta liv var rent, osjälviskt och andligt. Det var så enastående i det avseendet att ingen människa kan sägas ha behandlat sin enda hustru så bra som Profeten[sa] behandlade sina många fruar. Om Profetens[sa] gifta liv hade varit motiverat av välbehag skulle det helt säkert ha resulterat i att hans fruar var likgiltiga och till och med fientliga mot honom. Men förhållandet är helt annorlunda. Alla Profetens[sa] fruar var honom hängivna och deras hängivenhet berodde på hans osjälviska och perfekta exempel. På hans osjälviska exempel reagerade de med omåttlig hängivenhet. Detta är bevisat av många händelser som noterats i historien. Ett gäller Maimuna[ra] själv. Hon träffade Profeten[sa] för första gången i ett tält i öknen. Om deras äktenskapliga förbindelser hade varit grova, om Profeten[sa] föredragit några fruar före de andra på grund av deras fysiska charm, skulle Maimuna[ra] inte ha värnat om hennes första möte med Profeten[sa] som ett stort minne. Om hennes äktenskap med Profeten[sa] hade varit belastat med obehagliga

eller likgiltiga minnen skulle hon ha glömt allt om det. Maimuna[ra] levde länge efter Profetens[sa] död. Hon dog vid hög ålder men kunde inte glömma vad hennes äktenskap med Profeten[sa] hade betytt för henne. På kvällen före sin död vid åttio års ålder, när sinnliga lustar är glömda, när saker bara av bestående värde och dygd rör hjärtat, bad hon att bli begravd på en dags resa från Mekka, just på platsen där Profeten[sa] hade slagit läger under sin återkomst till Medina och där hon först efter sitt äktenskap träffat honom. Världen känner till många berättelser om kärlek, både verkliga och fantiserade, men inte många berättelser är mer rörande än denna.

Strax efter denna historiska vandring runt Kaba gick två ryktbara generaler från fienden över till islam. De visade sig även vara ryktbara generaler för islam. En var Khalid bin Walid[ra] vars geni och mod skakade om Romarriket i grunden och under vars ledning rike efter rike lades till i muslimernas imperium. Den andra var Amr bin al-As[ra], erövraren av Egypten.

Slaget vid Mauta

Efter återvändandet från Kaba, började Profeten[sa] få rapporter om att kristna stammar vid den syriska gränsen, eggade av judar och hedningar, höll på att förbereda ett angrepp på Medina. Han sände därför iväg en grupp på femton man för att ta reda på sanningen. De såg en armé samlas vid den syriska gränsen. Istället för att återvända omedelbart med denna rapport dröjde de kvar. Deras iver för förmedlandet av islam fick ut det bättre av dem men effekten av deras välmenande iver visade sig vara raka motsatsen än vad de hade önskat och förväntat.

När man granskar händelserna nu kan vi se att de som enligt fiendens provokation planerade att attackera Profetens[sa] hemland inte kunde förväntas uppträda på något annat sätt. Istället för att lyssna på framställningen tog de ut sina pilbågar och började skjuta pilar på gruppen bestående av de femton följeslagarna. Gruppen stod dock kvar. De fick pilar som svar på sina argument men de vände inte tillbaka. De stod fast, femton emot tusentals och de föll i striderna. Profeten[sa] planerade en expedition för att straffa syrierna för denna omotiverade grymhet men under tiden fick han rapporter om att de krafter som hade koncentrerat sig på gränsen hade spritt ut sig. Därför sköt han upp sina planer. Profeten[sa] skrev dock ett brev till kejsaren av Rom (eller till chefen för Ghassan stammen som styrde över Busra i Roms namn). I denna skrift kan vi förutsätta att Profeten[sa] klagade över de förberedelser som varit synliga längs den syriska gränsen och de ohederliga och helt orättvisa morden på de femton muslimer som han hade skickat för att samla information om situationen vid gränsen. Denna skrivelse bars av al-Harth[ra], en av Profetens[sa] följeslagare. Han stannade på vägen vid Mauta där han träffade Shurahbil, en Ghassan

ledare, som agerade som en romersk tjänsteman. ”Är du Muhammads[sa] budbärare?” frågade tjänstemannen. ”Ja”, svarade al-Harth[ra]. Han greps och bands upp, sedan misshandlade de honom till döds. Det kan vara helt rimligt att anta att denna Ghassan ledare var en ledare för armén som hade sänt de femton muslimerna till döden endast för att de hade försökt att predika. Det faktum att han sa till al-Harth[ra], ”Kanske bär du på ett meddelande från Muhammad[sa]”, visar att han var rädd för att Profetens[sa] klagomål om att stammedlemmar hade angripit muslimer skulle nå Kejsaren. Han var rädd att han skulle få stå till svars för vad som hade hänt.

Han trodde att det var säkert för honom igen efter att ha mördat Profetens[sa] sändebud. Förhoppningen förverkligades inte. Profeten[sa] fick kännedom om mordet. För att hämnas detta och de tidigare morden samlade han ihop en armé av tretusen och skickade den till Syrien under ledning av Zaid bin Haritha[ra], en av de slavar som Profetens[sa] befriade som vi nämnde om i avsnitten om livet i Mekka. Profeten[sa] nominerade Jafar ibn Abi Talib[ra] som ersättare för Zaid[ra] om han stupade, och Abdullah bin Rawaha[ra] ifall Jafar stupade. Skulle Abdullah bin Rawaha[ra] också stupa skulle muslimerna välja sin egen ledare.

En jude som hörde detta utropade: ”O Abul Qasim[sa], om du är en sann Profet[sa] så kommer dessa tre män som du har namngett säkerligen att dö för Gud uppfyller profeters ord.” Till Zaid[ra] sa han: ”Lyssna på mig, om Muhammad[sa] är sann kommer du inte att återvända levande.” Zaid[ra], en sann troende som han var, svarade: ”Jag kanske återvänder vid liv eller inte men Muhammad[sa] är en Guds sanna profet”. *(Halbiyya, Vol. 3, s. 75)*

Följande morgon började den muslimska armén den långa marschen. Profeten[sa] och följeslagarna gick ganska långt med armén. En så stor och viktig expeditionen som denna hade tidigare aldrig gått utan att Profeten[sa] lett den personligen. Profeten[sa] promenerade längs armén och tog farväl, han gav råd och instruktioner. När de kom till

platsen där folket i Medina i allmänhet brukade ta farväl till släkt och vänner på väg till Syrien, stannade Profeten[sa] och sa:

> Jag uppmanar er att frukta Gud och att behandla muslimerna som är med er rättvist. Gå i krig i Allahs namn och bekämpa fienden i Syrien som är er fiende liksom Allahs. När ni är i Syrien kommer ni att möta dem som ihågkommer Gud mycket i sina hus för dyrkan. Ni bör inte gå i någon tvist med dem och orsaka dem inga besvär. I fiendens land får inte kvinnor eller barn, blinda eller de gamla dödas, inte heller får ni hugga ned träd eller riva ner någon byggnad. *(Halbiyya, Vol. 3)*

Med detta sagt, återvände Profeten[sa] och den muslimska armén marscherade framåt. Det var den första muslimska armén skickad för att bekämpa de kristna. När muslimerna nått den syriska gränsen hörde de att Kaiser själv hade kommit till området med hundratusen av sina egna soldater och ytterligare hundratusen rekryterade från de kristna stammarna i Arabien. Konfronterade av en så stor armé tillhörande fienden ville muslimerna nästan stanna på vägen och skicka bud till Profeten[sa] i Medina så att han skulle kunna stärka deras antal eller skicka nya anvisningar. När ledarna i armén rådgjorde reste sig Abdullah bin Rawaha[ra] full av ilska och sa:

> Mitt folk, ni har lämnat era hem för att dö som martyrer i Guds väg och nu när martyrskap är i sikte tycks ni ge vika. Vi har inte kämpat så länge för att vi var bättre rustade än fienden på män eller material. Vår stöttepelare var vår tro. Om fienden är så många gånger överlägsna oss i siffror eller utrustning, vad spelar det för roll? En av två belöningar måste vi få. Antingen vinner vi eller så dör vi som martyrer i Guds väg.

Männen lyssnade på ibn Rawaha[ra] och blev mycket imponerade. Han hade rätt sa de i samstämmig röst. Armén marscherade vidare. När de marscherade såg de den romerska armén rycka fram mot dem. Så i Mauta tog muslimerna upp sina positioner och striden började. Snart dödades Zaid[ra], den muslimske befälhavaren, och Profetens[sa] kusin Jafar ibn Abi Talib[ra] fick flaggan och befälet över armén. När han såg att fienden ökade trycket och muslimerna på grund av sin fysiska underlägsenhet inte kunde hålla sina positioner gick han av från sin häst och högg av dess ben. Åtgärden innebar att han åtminstone inte kunde fly, han föredrog döden framför flykten. Att skära benen av ens ridhäst var en arabisk tradition för att förhindra flykt och panik. Jafar[ra] förlorade sin högra hand men höll då istället flaggan i sin vänstra hand. Han förlorade sedan även sin vänstra hand men höll då flaggan mellan sina stubbar tryckandes mot sitt bröst. Sann till sitt löfte föll han ner stridandes. Då tog Abdullah bin Rawaha[ra] över flaggan och kommandot som Profeten[sa] bestämt. Han föll också i striderna.

Profetens[sa] order för muslimerna var nu att rådgöra tillsammans och välja en befälhavare. Men det fanns ingen tid att anordna ett val. Muslimerna kunde mycket väl ha gett upp inför den i antalet överlägsna fienden. Men Khalid bin Walid[ra] godtog förslaget från en vän och tog över flaggan och fortsatte kämpa tills kvällen kom. Följande dag återgick Khalid[ra] till slagfältet igen med sin skadade och trötta armé men han använde ett knep. Han bytte männens positioner - de i fronten byttes med dem som kämpade på baksidan och de på högra flanken byttes med dem på den vänstra. De använde också nya slagord. Fienden trodde att muslimerna hade fått förstärkningar över natten och drog sig tillbaka i skräck. Khalid[ra] räddade återstoden och återvände till Medina. Profeten[sa] hade fått information om dessa händelser genom en uppenbarelse. Han samlade muslimerna i moskén. När han reste sig för att informera dem var hans ögon våta av tårar. Han sa:

> Jag vill berätta om armén som lämnade Medina för den syriska gränsen. Den stod mot fienden och kämpade. Först höll Zaid[ra] flaggan, sedan Jafar[ra] och sedan Abdullah bin Rawaha[ra]. Alla tre föll, den ena efter den andra, kämpandes tappert. Be för dem alla. Efteråt hölls flaggan av Khalid bin Walid[ra]. Han utsåg sig själv. Han är ett svärd bland Guds svärd. Så han räddade den muslimska armén och de återvänder. *(Zad al-Maad, Vol. 1 och Zurqani)*

Profetens[sa] beskrivning av Khalid[ra] blev populär. Khalid[ra] kom att kallas för ”Guds svärd”. Då han var en av de senare konvertiterna drev de andra muslimerna ofta med Khalid[ra]. När han och Abdur Rahman bin Auf[ra] grälade över något klagade Abdur Rahman bin Auf[ra] på Khalid[ra] till Profeten[sa]. Profeten[sa] tillrättavisade Khalid[ra] och sa:

> Khalid[ra], du irriterar en som har tjänat islam från tiden för Badr. Jag säger att även om du ger bort guld lika till vikten av berget Uhud i tjänsten för islam, kommer du inte att bli lika förtjänt av gudomlig belöning som Abdur Rahman[ra].

Khalid[ra] svarade ”Men de hånade mig och jag måste svara”. Då vände sig Profeten[sa] till de andra och sa: ”Ni får inte håna Khalid[ra]. Han är ett svärd bland Guds svärd som förblir draget mot de icke-troende.” Profetens[sa] beskrivning kom till det bokstavliga uppfyllandet några år senare.

Vid Khalids[ra] återvändande med den muslimska armén beskrev en del muslimer i Medina de återvändande soldaterna som om de hade gett upp och saknade andan. Den allmänna kritiken var att alla borde ha dött stridandes. Profeten[sa] tillrättavisade kritikerna. Khalid[ra] och hans soldater var inte förlorare, inte heller brast de i andan, sa han. De var soldater som återvände gång på gång för att attackera. Orden

betydde mer än vad de verkade på ytan. De förutsade kommande strider som muslimerna kämpade mot Syrien.

Profeten[sa] marscherar mot Mekka med tiotusen följeslagare

På det åttonde året efter Hijra i månaden Ramadan (december 629 e.Kr) sände Profeten[sa] det sista fälttåget som definitivt etablerade islam i Arabien. Vid Hudaibiya kom man överens mellan muslimer och de icke-troende att de arabiska stammarna tilläts gå med de icke-troende liksom Profeten[sa]. Det beslutades också att parterna under tio år inte skulle gå i krig mot varandra om inte den ena parten bröt mot pakten genom att attackera den andra. Enligt detta avtal ingick Banu Bakr stammen en allians med Mekkaborna, medan Khuzaa stammen ingick en allians med muslimerna.

De arabiska icke-troende hade föga hänsyn till fördrag, i synnerhet för fördrag med muslimer. Banu Bakr och Khuzaa hade några olösta motsättningar. Banu Bakr konsulterade Mekkaborna om att göra upp sina gamla motsättningar med Khuzaa. Mekkaborna hävdade att Khuzaa stammen hade undertecknat Hudaibiyaavtalet och att de kände sig säkra på grund av sin pakt med Profeten[sa]. Därför var det nu dags för dem att attackera Khuzaa ansåg Banu Bakr. Mekkaborna höll med. I enlighet med detta gjorde Mekkaborna och Banu Bakr en nattlig räd mot Khuzaa och mördade många av deras män. Khuzaa skickade fyrtio av sina män till Medina för att rapportera brottet emot överenskommelsen till Profeten[sa]. De sa att det nu var upp till muslimerna att marschera till Mekka för att hämnas attentatet. Delegationen träffade Profeten[sa] och Profeten[sa] sa till dem att han uppenbart betraktade deras olycka som sin egen. Han pekade på ett stigande moln på himlen och sa: ”Liksom regnet droppar som du ser där borta, kommer muslimska soldater att komma till er hjälp.”

Mekkaborna var oroade över nyheten om Khuzaas delegation till Medina. De skickade Abu Sufyan[ra] i ilfart till Medina för att förhindra muslimerna från angreppet. Abu Sufyan[ra] nådde Medina och började bedyra att eftersom han inte var närvarande vid Hudaibiya måste ett nytt fredsavtal undertecknas av muslimerna. Profeten[sa] fann det oklokt att svara på denna begäran. Abu Sufyan[ra] blev ivrig och gick till moskén och ropade ut: ”O människor, jag förnyar på uppdrag av Mekkaborna vår garanti för fred till er”. *(Zurqani)* Människorna i Medina förstod inte detta uttalande så de skrattade. Profeten[sa] sa till Abu Sufyan[ra]: ”Ditt uttalande är ensidigt och vi kan inte gå med på det.”

Under tiden sände Profeten[sa] meddelande till alla stammar. Förvissande sig om att de var redo och på marsch beordrade han muslimerna i Medina att beväpna och förbereda sig. Den första januari började den muslimska armén sin marsch från Medina. På olika platser längs vägen fick de sällskap av andra muslimska stammar. Efter bara några dagars marsch nådde armén fram till vildmarken i Faran och dess antal - precis som Profeten Salomon[al] hade förutsagt långt innan - hade ökat till tiotusen. När denna armé marscherade mot Mekka verkade tystnaden runt om mer och mer illavarslande för Mekkaborna. De övertalade Abu Sufyan[ra] att ännu en gång ge sig av och ta reda på vad muslimerna planerade. Han var mindre än en dags resa från Mekka när han på natten såg hela vildmarken lysa upp med lägerbrasor. Profeten[sa] hade beordrat en brasa framför varje läger. Effekten av dessa rytande brasor i tystnaden och i nattens mörker var hemskt. ”Vad kan detta vara?”, frågade Abu Sufyan[ra] sina kompanjoner, ”Har en armé fallit ner från himlen? Jag känner inte till någon så stor arabisk armé.” Kompanjonerna namngav några stammar och vid varje namn sa Abu Sufyan[ra]: ”Ingen arabisk stam eller folk skulle kunna ha en armé så stor.”

Abu Sufyan[ra] och hans vänner spekulerade fortfarande när en röst ur mörkret ropade: ”Abu Hanzala[ra]!” (Hanzala var en av Abu Sufyans[ra]

söner). ”Abbas[ra], är du här?” sa Abu Sufyan[ra]. ”Ja, Profetens[sa] armé är i närheten. Agera snabbt eller så väntar ödmjukhet och nederlag er”, svarade Abbas[ra]. Abbas[ra] och Abu Sufyan[ra] var gamla vänner. Abbas[ra] insisterade på att Abu Sufyan[ra] borde följa honom på samma mula till Profeten[sa]. Han greppade Abu Sufyans[ra] hand och drog upp honom på mulan. Sporrandes mulan var de snart framme i Profetens[sa] läger. Abbas[ra] var dock rädd att Umar[ra], som vaktade Profetens[sa] tält, skulle anfalla Abu Sufyan[ra] och döda honom. Men Profeten[sa] hade vidtagit försiktighetsåtgärder och beordrat att om någon skulle möta Abu Sufyan[ra] så skulle ingen försöka döda honom. Mötet överväldigade Abu Sufyan[ra]. Han slogs av hur mycket muslimerna hade ökat i antal. Här var Profeten[sa] som Mekkaborna hade förvisat från Mekka med en vän i hans sällskap. Nästan sju år hade gått sedan dess och nu knackade han på porten till Mekka med tiotusen anhängare. Lyckan hade vänt. Den flyende Profeten[sa] som sju år tidigare hade rymt från Mekka av rädsla för livet hade nu återvänt till Mekka - och Mekka kunde inte motstå honom.

Mekkas fall

Abu Sufyan[ra] måste ha varit rasande i sina tankar. Hade inte en otroligt stor förändring ägt rum på sju år? Och som Mekkabornas ledare, vad skulle han göra? Skulle han motstå, eller underkasta sig? Sjuk av sådana tankar verkade han vara förundrad för utomstående observatörer. Profeten[sa] såg den omskakade ledaren från Mekka. Han bad Abbas[ra] att ta med honom och ta hand om honom under natten och lovade att han skulle träffa honom på morgonen. Abu Sufyan[ra] tillbringade natten hos Abbas[ra]. På morgonen gick de till Profeten[sa]. Det var dags för morgonbönen. Den rörelse och aktivitet som Abu Sufyan[ra] såg i denna tidiga timme var ganska ovanlig för honom. Han hade inte känt till - ingen Mekkabo hade känt till - någon som hade gått upp så tidigt som muslimerna gjorde under islams disciplin. Han såg alla muslimska följeslagarna som hade kommit ut ur tälten för morgonbönen. Vissa gick och letade efter vatten för tvagning, andra övervakade uppställningen i rader inför morgonbönen. Abu Sufyan[ra] kunde inte förstå denna aktivitet så tidigt på morgonen. Han var rädd. Var en ny plan på gång för att skrämma honom? ”Vad håller alla på med?”, frågade han i ren bestörtning. ”Inget att vara rädd för.”, svarade Abbas[ra]. ”De förbereder sig bara för morgonens böner.”

Abu Sufyan[ra] såg tusentals muslimer stående i linjer bakom Profeten[sa], de utförde de föreskrivna rörelserna i hängivenhet efter Profetens[sa] befallningar, halvt böjda med händerna på knäna, sittandes bugande på marken, stående rakt och så vidare. Abbas[ra] stod vakt, så han var fri att föra ett samtal med Abu Sufyan[ra]. ”Vad är det alla gör nu?”, frågade Abu Sufyan[ra]. ”Allt Profeten[sa] gör följs utav resten - vad tänker du på? Det är endast muslimska böner, Abu Sufyan[ra]. Muslimer skulle göra vad som helst beordrat av Profeten[sa], ge upp mat och dryck

till exempel", svarade Abbas[ra]. "Det är sant", sa Abu Sufyan[ra], "Jag har sett stora hov. Jag har sett Khusrovs hov och jag har sett Kejsarens hov men jag har aldrig sett något folk som är så hängivna sin ledare som muslimerna är hängivna Profeten[sa]". *(Halbiyya, Vol. 2, s. 90)*

Fylld med rädsla och skuld fortsatte Abu Sufyan[ra] med att fråga Abbas[ra] om han kunde be Profeten förlåta sitt eget folk, menandes Mekkaborna. När morgonens böner var över ledde Abbas[ra] Abu Sufyan[ra] till Profeten[sa]. Profeten[sa] sa till Abu Sufyan[ra]: "Har du ännu inte insett att ingen är värdig dyrkan utom Allah?" Abu Sufyan[ra] svarade: "Min far och min mor offras för dig. Du har alltid varit vänlig, varsam och omtänksam gällande din släkt och vänner. Jag är nu säker på att om det hade funnits någon annan värd att dyrka hade vi fått en viss hjälp mot dig från honom." Profeten[sa] sa: "Har du ännu inte förstått att jag är Allahs Budbärare?" Abu Sufyan[ra] svarade: "Min far och min mor offras för dig, om det har jag fortfarande vissa tvivel."

Medan Abu Sufyan[ra] tvekade att erkänna Profeten[sa] som Guds Budbärare, blev två av hans vänner, som hade följt med honom från Mekka för att rekognoscera för Mekkaborna, muslimer. En av dem var Hakim bin Hizam[ra]. Lite senare konverterade Abu Sufyan[ra] också men hans inre omvändning verkar ha kommit först efter Mekkas erövring. Hakim bin Hizam[ra] frågade Profeten[sa] om muslimerna skulle dräpa sina egna släktingar och vänner. Profeten[sa] sa:

> Dessa människor har varit mycket grymma. De har begått övergrepp och visat sig vara av ond tro. De har svikit den fred som de själva undertecknade i Hudaibiya och angrep Khuzaa brutalt. De har krigat i ett område som hade gjorts heligt av Gud.

"Det är helt sant, O Guds Profet[sa], vårt folk har gjort exakt som ni säger men i stället för att attackera Mekka bör ni angripa Hawazin", föreslog Hakim[ra]. Profeten[sa] sa: "Hawazin har också varit grymma och brutala. Jag hoppas att Gud kommer att göra det möjligt för mig att

förverkliga alla de tre syftena: Mekkas erövring, islams övertag och Hawazins nederlag."

Abu Sufyan[ra], som hade lyssnat, frågade nu Profeten[sa]: "Om Mekkaborna inte drar svärden, kommer de att få fred?" "Ja, alla som stannar inomhus kommer att få fred." svarade Profeten[sa]. "Men O Profeten[sa]", ingrep Abbas[ra], "Abu Sufyan[ra] är mycket bekymrad över sig själv. Han vill veta om hans rank och position bland Mekkaborna kommer att respekteras." Profeten[sa] sa:

> Mycket väl, den som tar skydd i Abu Sufyans[ra] hus kommer att få fred. Den som går in i den Heliga Moskén kommer att få fred. De som lägger ned vapnen kommer att få fred. De som stänger sina dörrar och stannar kvar inomhus kommer att få fred. De som vistas i Hakim bin Hizams[ra] hus kommer att få fred.

Sägandes detta, kallade han på Abu Ruwaiha[ra] och överlämnade islams flagga till honom. Abu Ruwaiha[ra] hade ingått broderskapspakt med Bilal[ra], den afrikanske slaven. Överlämnandes flaggan sa Profeten[sa]: "Den som står under denna flagga kommer att få fred." Samtidigt beordrade han Bilal[ra] till att marschera framför Abu Ruwaiha[ra] och meddela alla berörda att det var fred under flaggan som bars av Abu Ruwaiha[ra].

Profetens[sa] intåg i Mekka

Reglerna var fulla av visdom. När muslimer förföljdes i Mekka var Bilal[ra] ett av offren som släpades omkring på gatorna bunden med rep. Mekka gav Bilal[ra] ingen fred, utan bara fysisk smärta, förolämpning och skam. Man kan undra hur hämndlysten Bilal[ra] måste ha känt sig denna dag. Att låta honom hämnas de våldsamma grymheter som drabbat honom i Mekka var nödvändigt men det måste vara inom de gränser som fastställts av islam. Därför lät Profeten[sa] inte Bilal[ra] dra svärdet och hugga halsen av sina tidigare torterare. Det hade inte varit islamiskt. Istället överlämnade Profeten[sa] islams flagga till Bilals[ra] bror och gav Bilal[ra] skyldigheten att erbjuda fred till alla hans tidigare torterare under flaggan buren av hans bror. Det var något vackert och attraherande med denna hämnd. Vi måste föreställa oss Bilal[ra] marscherandes framför sin bror och kallandes in sina fiender till fred. Hans hämndbegär kunde inte ha kvarstått. Det måste ha upplösts när han gick framåt inbjudandes Mekkaborna till fred under flaggan som hölls högt upp av hans bror. Medan muslimerna marscherade mot Mekka hade Profeten[sa] sagt till Abbas[ra] att ta Abu Sufyan[ra] och hans vänner till en plats där de enkelt kunde se den muslimska arméns uppträdande och riktning. Abbas[ra] gjorde så och från en utkiksplats stod Abu Sufyan[ra] och hans vänner och tittade på de arabiska stammarna vars makt Mekkaborna tidigare hade litat på för sina egna komplotter mot islam.

De marscherade den dagen men inte som soldater i misstro utan som soldater i tron. De sjöng nu upp muslimska slagord och inte slagord från de hedniska dagarna. De marscherade i formation, inte för att sätta stopp för Profetens[sa] liv, utan för att offra sina liv för att rädda hans; inte för att gjuta hans blod, utan sitt egna för hans skull.

Deras mål den dagen var inte att motstå Profetens[sa] budskap och bevara den ytliga solidariteten bland deras egna folk. Utan det var att sprida budskapet som de hittills själva hade motstått till alla världens delar. Det var att skapa enighet och solidaritet bland människorna. Kolonn efter kolonn marscherade förbi tills Ashjastammen kom inom Abu Sufyans[ra] synhåll.

Deras hängivenhet till islam och deras självuppoffrande iver kunde ses i deras ansikten och höras i deras sånger och slagord. ”Vilka kan de vara?”, frågade Abu Sufyan[ra]. ”De är Ashjastammen”. Abu Sufyan[ra] såg förvånad ut och sa: ”I hela Arabien bar ingen större fiendskap till Muhammad[sa].” ”Allt är Guds Nåd. Han förändrade fiendernas hjärtan till islam så snart Han ansåg det passande”, sa Abbas[ra]. Allra sist kom Profeten[sa], omgiven av kolonnerna bestående av Ansar och Muhajirin. De måste ha varit omkring tvåtusen starka, klädda i rustningar av pansar. Den tappre Umar[ra] ledde deras marsch. Det var den mest imponerande synen av alla. Dessa muslimers hängivenhet, deras beslutsamhet och deras iver verkade svämma över. När Abu Sufyans[ra] ögon föll på dem var han helt överväldigad. ”Vem kan de vara?”, frågade han. ”De är de Ansar[ra] och Muhajirin[ra] kring Profeten[sa]”, svarade Abbas[ra]. ”Ingen makt på jorden skulle kunna motstå denna armé”, sa Abu Sufyan[ra] och sedan vände han sig mot Abbas[ra] och sa: ”Abbas[ra], din brorson har blivit den mäktigaste kungen i världen.” ”Du är fortfarande långt ifrån sanningen Abu Sufyan[ra]. Han är ingen kung, han är en Profet[sa], Guds Budbärare”, svarade Abbas[ra]. ”Ja, ja, låt det vara som du säger, en Profet[sa], inte en kung”, tillade Abu Sufyan[ra].

Medan den muslimska armén marscherade förbi Abu Sufyan[ra], kom Sad bin Ubada[ra] som ledde Ansar, i ögonkontakt med Abu Sufyan[ra] och han kunde inte motstå att säga att Gud den dagen hade gjort det lagligt för dem att gå in i Mekka med våld och att Quraish skulle förödmjukas. När Profeten[sa] gick förbi Abu Sufyan[ra] höjde han sin röst och sa till Profeten[sa]:

> Har du tillåtit massakern på din egen släkt och nära? Jag hörde ledaren för Ansar, Sad[ra] och hans vänner säga detta. De sa att det var en dag för slakt. Heligheten i Mekka kommer inte att förhindra blodsutgjutelse och Quraish kommer att bli förnedrade. Guds Profet[sa], du är den bästa, den mest förlåtande, den mest omtänksamme bland människorna. Kommer du inte att förlåta och glömma vad ditt eget folk gjort?

Abu Sufyans[ra] vädjan gick hem. Dessa muslimer som brukade bli förolämpade och misshandlade på gatorna i Mekka, som fördrivits från sina hem och sina egendomar började känna nåd för sin gamla förföljare. ”Guds Profet[sa]”, sa de, ”de redogörelser som Ansar har hört om Mekkabornas överdrifter och grymheter som begåtts mot oss kan leda dem att söka hämnd. Vi vet inte vad de kan göra.” Profeten[sa] förstod detta. Profeten[sa] vände sig till Abu Sufyan[ra] och sa: ”Det Sad[ra] har sagt är helt fel. Detta är inte dagen för slakt. Det är förlåtelsens dag. Quraish och Kaba kommer att hedras av Gud.” Då skickade han efter Sad[ra] och beordrade honom att överlämna Ansars flagga till sin son Qais[ra]. *(Hisham, Vol. 2)*

Befälet över Ansar gick alltså över från Sad[ra] till hans son Qais[ra]. Det var ett klokt steg. Det lugnade Mekkaborna och räddade Ansar från besvikelse. Qais[ra], en from ung man, var helt betrodd av Profeten[sa]. En händelse vid hans sista dagar illustrerar fromheten i hans karaktär. Liggandes i sin dödssäng mottog Qais[ra] sina vänner. Några kom och andra inte. Han kunde inte förstå detta och frågade varför några av hans vänner inte hade kommit för att träffa honom. ”Din välgörenhet är överflödig”, förklarade en av dem. ”Du har hjälpt de behövande och lånat ut pengar till dem. Det finns många i staden som ligger i skuld till dig. Vissa kan ha tvekat att komma för att du kanske skulle be dem betala tillbaka lånen.” ”Då har jag varit orsaken till att hålla borta mina vänner. Var vänlig annonsera att ingen nu är skyldig något till

Qais[ra]". Efter detta tillkännagivande fick Qais[ra] så många besökare att under hans sista dagar gav trappstegen upp till hans hus vika.

När den muslimska armén marscherade förbi bad Abbas[ra] Abu Sufyan[ra] att skynda sig till Mekka och meddela Mekkaborna att Profeten[sa] hade kommit och förklara för dem hur de alla skulle kunna få fred. Abu Sufyan[ra] nådde Mekka med detta budskap om fred till sin stad men hans hustru Hind, ökänd för sin fientlighet mot muslimer, mötte honom. En inbiten icke-troende, dock var hon ändå en modig kvinna. Hon tog tag i Abu Sufyans[ra] skägg och uppmanade Mekkaborna att komma och mörda hennes fega make. I stället för att få sina landsmän att offra sina liv för att försvara och ära sin stad, bjöd han in dem till fred. Men Abu Sufyan[ra] kunde se att Hind betedde sig dåraktigt, "Den tiden är borta", sa han. "Det är bättre att ni går hem och låser dörrarna. Jag har sett den muslimska armén. Inte ens hela Arabien skulle kunna stå emot den nu." Han förklarade de villkor under vilka Profeten[sa] lovade fred till Mekkaborna. När människorna i Mekka hörde villkoren sprang de till de platser som hade namngivits av Profetens[sa] proklamation. Från denna proklamation var elva män och fyra kvinnor undantagna. De brott som de hade begått var mycket allvarliga. Deras skuld var inte att de inte hade trott eller att de hade deltagit i krig mot islam, det var att de hade begått inhumaniteter som inte kunde förbigås. I själva verket var det dock bara fyra personer som ställdes inför döden. Profeten[sa] hade beordrat Khalid bin Walid[ra] att inte föra någon strid om de inte blev anfallna av Mekkaborna och om de hade börjat. Den del av staden som Khalid[ra] gick in i hade inte hört talas om fredsvillkoren. Mekkaborna utstationerade i den delen av Mekka utmanade Khalid[ra], de inbjöd honom till strid. En strid följde där tolv eller tretton män dödades. *(Hisham, Vol. 2, s. 217)*

Khalid[ra] var en man av hett temperament. Någon befarad av denna händelse, sprang till Profeten[sa] och bad honom om att få Khalid[ra] att sluta strida. Om Khalid[ra] inte slutade, sa mannen, skulle hela Mekka

massakreras. Profeten[sa] sände efter Khalid[ra] på en gång och sa: ”Hade jag inte avrått dig från att strida?” Khalid[ra] svarade:

> Ja, det gjorde du, O Guds Profet[sa] men dessa människor attackerade oss först och började skjuta pilar på oss. Ett tag gjorde jag ingenting och förklarade för dem att vi inte ville strida. Men de lyssnade inte och slutade inte. Så jag svarade dem och skingrade dem.

Detta var den enda ogynnsamma händelse som ägde rum vid detta tillfälle. Således skedde erövringen av Mekka praktiskt taget utan blodsutgjutelse.

Profeten[sa] gick in i Mekka. De frågade honom var han skulle stanna. ”Har Aqil lämnat kvar något hus för mig att leva i?”, frågade Profeten[sa]. Aqil var Profetens[sa] kusin, Profetens[sa] farbrors son. Under åren då Profeten[sa] hade sökt fristad i Medina hade hans släktingar sålt all hans egendom. Det fanns inget hus kvar som Profeten[sa] kunde kalla sitt eget. Följaktligen sa Profeten[sa]: ”Jag kommer att stanna vid Hanif Bani Kinana.” Detta var en öppen plats. Quraish och Kinana samlades där en gång och svor att om inte Banu Hashim och Abdul Muttalib överlämnade Profeten[sa] till dem så att de kunde göra vad de ville med honom, skulle de bryta alla förbindelser med de två stammarna. De skulle inte sälja något till dem eller köpa någonting från dem. Det var efter denna högtidliga deklaration som Profeten[sa], hans farbror Abu Talib, hans familj och anhängare tvingades att ta tillflykt i dalen tillhörande Abu Talib och de drabbades av en hård blockad och bojkott som varade i tre år. Platsen som Profeten[sa] valt för sin vistelse var därför full av betydelse. Mekkaborna hade en gång träffats där och avlagt ed att om inte Profeten[sa] sändes över till dem skulle de inte ligga i fred med hans stam. Nu hade Profeten[sa] kommit till samma plats. Det var som om han hade kommit för att berätta för Mekkaborna: ”Ni ville ha mig här, så här är jag. Men inte på det sätt ni ville. Ni ville ha mig som er fånge, helt i ert våld. Men jag är

här vid makten. Inte bara mitt eget folk, utan hela Arabien är nu med mig. Ni ville att mitt folk skulle överlämna mig till er. Istället har de lämnat över er till mig." Denna dag av seger var en måndag. Den dag då Profeten[sa] och Abu Bakr[ra] lämnade grottan Thaur för sin resa till Medina var också en måndag. Den dagen, stående på berget i Thaur, vände sig Profeten[sa] mot Mekka och sa: "Mekka! du är mig mer kär än någon annan plats men ditt folk låter mig inte bo här."

När Profeten[sa] gick in i Mekka ridandes på sin kamel gick Abu Bakr[ra] med honom hållandes i stigbygeln och han reciterade verser från Surah Al-Fath, i vilken erövringen av Mekka hade förutsagts flera år innan.

Kaba töms på avgudar

Profeten[sa] gick direkt till Kaba och utförde kretsen sju gånger i det heliga området, ridandes på sin kamel. Med staven i handen gick han runt huset som hade byggts av patriarken Abraham[al] och hans son Ismael[al] för dyrkan av den ende Guden men som genom deras vilseledda avkomma hade fått tillåtelse att urarta till en fristad för idoler. Profeten[sa] slog sönder de trehundrasextio idolerna, en efter en. Då en idol föll reciterade Profeten[sa] versen:

> Sanningen har kommit och falskheten har försvunnit. Falskheten är sannerligen tvungen att försvinna. *(Quranen 17:82)*

Denna vers uppenbarades innan Profeten[sa] lämnade Mekka för Medina och är en del av kapitel Bani Israil. I detta kapitel förutsades Profetens[sa] flykt och erövringen av Mekka. Detta kapitel är ett kapitel från tiden i Mekka, ett faktum som även medges av europeiska författare. De verser som innehåller profetian om Profetens[sa] flykt från Mekka och den efterföljande erövringen av Mekka är följande:

> Och säg: O min Herre, gör mitt inträde (i Mekka) till ett lättillgängligt inträde och låt mig gå från (Mekka) med en ärofull hemgång. Och skänk mig en hjälpande kraft från Dig Själv. *(Quranen 17:81)*

Erövringen av Mekka är här förutsagd i form av en bön som lärs ut till Profeten[sa]. Profeten[sa] lärdes att be för intåget i Mekka och att lämna den under beskydd och för Guds hjälp till att säkerställa en slutlig seger för sanningen över falskheten. Profetian hade bokstavligen besannats. Recitationen av dessa verser från Abu Bakr[ra] var lämpliga.

De stödde muslimerna och påminde Mekkaborna om meningslösheten i deras kamp mot Gud och sanningen i de löften som gavs av Gud till Profeten[sa]. Med erövringen av Mekka kunde Kaba återställas till de funktioner som den hade varit vigd åt många tusentals år innan av patriarken Abraham[al]. Kaba vigdes återigen till dyrkan av den ende Guden. Idolerna var krossade. En av dessa var Hubal. När Profeten[sa] krossade den med staven och den föll ner i bitar tittade Zubair[ra] på Abu Sufyan[ra] och med ett halvt undertryckt leende påminde han honom om Uhud. ”Minns du den dag då muslimerna stod sårade och utmattade och du sårade dem ytterligare genom att ropa: ”Ärad vare Hubal, ärad vare Hubal! Var det Hubal som gav er segern den dagen? Om det var Hubal kan du se det slut som den i dag gick till mötes.” Abu Sufyan[ra] var imponerad och erkände att det var helt sant att om det hade funnits en Gud utom Muhammads[sa] Gud skulle de ha besparats den skam och det nederlag de hade fått den dagen.

Profeten[sa] beordrade att de bilder som hade målats på väggarna i Kaba skulle suddas ut. Efter detta bad Profeten[sa] två rakats av bön som tacksägelse till Gud. Han gick sedan ut på den öppna platsen utanför Kaba och sa ytterligare två rakat bön. Arbetet med att radera bilderna hade anförtrotts Umar[ra]. Han hade raderat alla bilderna utom Abrahams[al]. När Profeten[sa] åter gick in i Kaba för att inspektera och hittade bilden intakt frågade han Umar[ra] varför han hade sparat den. Kom han inte ihåg Quranens vittnesmål att Abraham[al] varken var jude eller kristen utan en som alltid böjde sig för Allah och en lydig muslim? *(Quranen 3:68)*

Det var en förolämpning mot minnet av Abraham[al], en stor förebild för Guds Enhet att få sin bild på väggen av Kaba. Det vore som om Abraham[al] kunde dyrkas lika med Gud.

Det var en minnesvärd dag, en dag full av Guds tecken. Löften från Gud till Profeten[sa], i en tid när dess uppfyllande verkade omöjliga, hade äntligen uppfyllts. Profeten[sa] var mittpunkten av hängivenhet och tro. I och med hans person hade Gud visat sig själv och visat sitt

ansikte på nytt. Profeten[sa] sände efter vatten från Zamzam. Han drack en del av det och med resten utförde han tvagning. Så hängivna var muslimerna till Profetens[sa] person att de inte lät en endaste droppe av vattnet falla på marken. De fångade vattnet med sina händer för att blöta ner sina kroppar med det, sådan vördnad visade de honom. De hedningar som bevittnade dessa scener av hängivenhet sa gång på gång att de aldrig hade sett en jordisk kung vars folk var så hängivet. *(Halbiyya, Vol. 3, s. 99)*

Profetensa förlåter sina fiender

När alla riter och skyldigheter var över talade Profetensa till Mekkaborna och sa: ”Ni har sett hur sanna Guds löften har visat sig vara. Berätta nu vad straffet ska vara för de grymheter och vidrigheter ni begått mot dem vars enda fel var att de bjöd in er till dyrkan av den ende Guden.” Mekkaborna svarade: ”Vi förväntar oss att ni behandlar oss så som Josefal behandlade sina felande bröder.” Genom betydande slump använde Mekkaborna i sin vädjan om förlåtelse samma ord som Gud hade använt i Surah Yusuf, uppenbarade tio år före erövringen av Mekka. Genom detta blev Profetensa tillsagd att han skulle behandla sina förföljare från Mekka så som Josefal hade behandlat sina bröder. Genom att be om den behandling som Josefal hade gett sina bröder medgav Mekkaborna att islams Profetsa var lik Josefal och som Josefal beviljades seger över sina bröder hade Profetensa beviljats seger över Mekkaborna. Hörandes Mekkabornas vädjan tillkännagav Profetensa på en gång: ”Vid Gud, ni kommer inte att få någon bestraffning i dag och ingen förebråelse”. *(Hisham)*

Medan Profetensa var engagerad i att uttrycka sin tacksamhet till Gud och i andakt vid Kaba och när han tillkännagav Mekkaborna sitt beslut att förlåta och glömma uppstod farhågor i medvetandet hos Ansar, muslimerna från Medina. Några av dem var upprörda över scenerna på hemkommandet och försoning som de bevittnade när muslimer från Mekka återvände till Mekka. Skulle Profetensa separera sig från dem, hans vänner i motgång som gav islam dess första hem? Skulle Profetensa bosätta sig i Mekka, staden som han en gång var tvungen att fly från för sitt liv? Sådana farhågor verkade inte alltför avlägsna nu när Mekka hade erövrats och hans egen stam hade anslutit sig till islam. Profetensa ville kanske bosätta sig i Mekka.

Gud informerade Profeten[sa] om Ansars tankar. Profeten[sa] tittade mot Ansar och sa: ”Ni verkar tro att Muhammad[sa] är oroad över kärlek till sin stad och av de band som binder honom till hans stam.” ”Det stämmer”, sa Ansar, ”vi tänkte så.” Profeten[sa] sa:

> Vet ni vem jag är? Jag är en Guds tjänare och Hans Sändebud. Hur kan jag ge upp er? Ni stod bredvid mig och offrade era liv när Guds Tro inte hade någon jordisk hjälp. Hur kan jag ge upp er och bosätta mig någon annanstans? Nej Ansar… detta är omöjligt. Jag lämnade Mekka för Gud och jag kan inte återvända till det. Jag kommer att leva och dö bland er.

Ansar blev rörda över detta framstående uttryck för kärlek och lojalitet. De beklagade sin misstro mot Gud och Hans Profet[sa], grät och bad att bli förlåtna. De förklarade att de inte skulle ha någon frid om Profeten[sa] lämnade deras stad och åkte någon annanstans. Profeten[sa] svarade att deras rädsla var förståelig och att efter deras förklaring var Gud och Hans Profet[sa] övertygade om deras oskuld och erkände deras ärlighet och lojalitet. Hur kände sig Mekkaborna vid denna tidpunkt? Sant, de fällde inte tårar av hängivenhet men deras hjärtan måste ha varit fulla av sorg och ånger. För hade de själva inte kastat bort den pärla som hade funnits i deras egen stad med sina egna händer? De hade desto större anledning att beklaga det eftersom Profeten[sa], efter att ha kommit tillbaka till Mekka, hade beslutat att lämna dem igen för Medina.

Ikrima[ra] blir muslim

Av dem som hade varit undantagna från den allmänna amnestin blev en del förlåtna på rekommendation av följeslagarna. Bland dem som således förläts var Ikrima[ra], en av Abu Jahls söner. Ikrimas[ra] hustru var muslim i hjärtat. Hon bad Profeten[sa] att förlåta honom. Profeten[sa] förlät honom. Samtidigt försökte Ikrima[ra] fly till Abessinien. Hans fru letade rätt på honom och såg att han var på väg att fly. Hon kritiserade honom och frågade honom: ”Flyr du iväg från en man som är så mild och öm som Profeten[sa]?” Ikrima[ra] blev förvånad och frågade om hon verkligen trodde att Profeten[sa] skulle förlåta honom. Ikrimas[ra] hustru försäkrade honom om att även han skulle bli förlåten av Profeten[sa]. I själva verket hade hon redan blivit lovad. Ikrima[ra] gav upp sina planer på att fly till Abessinien och återvände för att träffa Profeten[sa]. ”Jag har förstått från min fru att du har förlåtit till och med en som mig”, sa han. ”Din hustru har rätt. Jag har verkligen förlåtit dig”, sa Profeten[sa]. Ikrima[ra] beslutade att en person som kan förlåta sina dödligaste fiender inte kunde vara falsk. Därför deklarerade han sin tro på islam. ”Jag vittnar om att Gud är En och har ingen like och jag vittnar om att du är Hans Tjänare och Hans Sändebud[sa].” Sagt detta böjde Ikrima[ra] sitt huvud i skam.

Profeten[sa] tröstade honom. ”Ikrima[ra]”, sa han, ”jag har inte bara förlåtit dig men som mitt bevis på min omtanke till dig har jag beslutat att erbjuda dig om möjligheten att be mig om något jag kan ge dig.” Ikrima[ra] svarade: ”Det finns ingenting mer eller bättre som jag kan be er om än att ni ber för mig till Gud och ber om Hans förlåtelse och för de överdrifter och illdåd jag har begått mot dig.” Hörandes denna enträgna bön bad Profeten[sa] till Gud på en gång och sa: ”Min Gud, förlåt den fiendskap som Ikrima[ra] har haft mot mig. Förlåt honom det

smädande som yttrats av hans läppar." Profeten[sa] stod upp och satte sin mantel över Ikrima[ra] och sa: "Den som kommer till mig troendes på Gud är ett med mig. Mitt hus är lika mycket hans som mitt."

Omvandlingen av Ikrima[ra] hade uppfyllt en profetia som den Heliga Profeten[sa] hade gjort många år tidigare. Profeten[sa] hade en gång talandes till sina följeslagare sagt: "Jag har haft en vision där jag såg att jag var i paradiset. Jag såg en massa druvor. Jag frågade till vem druvorna var tänkta, 'För Abu Jahl' svarade någon." Hänvisandes till denna vision vid detta tillfälle av omvandlingen av Ikrima[ra] sa Profeten[sa]:

> Jag hade inte förstått visionen först. Hur kunde Abu Jahl, en fiende till de troende, gå in i Paradiset och få en massa druvor? Men nu förstår jag visionen; druvorna som jag såg var avsedda för Ikrima[ra]. Istället för sonen visades jag fadern, ett utbyte vanligt i visioner och drömmar. *(Halbiyya, Vol . 3, s. 104)*

Av de personer som hade beordrats att bli avrättade och undantagna från den allmänna amnestin fanns en som var ansvarig för det grymma mordet på Zainab[ra], en dotter till Profeten[sa]. Denne man var Habbar[ra]. Han kapade av sadeln på Zainabs[ra] kamel som gjorde att Zainab[ra] föll till marken. Hon var gravid och på grund av fallet fick hon missfall. Lite senare dog även hon. Detta var en av de inhumaniteter som han hade begått och som han förtjänade dödsstraffet för. Denne man kom nu till Profeten[sa] och sa:

> Guds Profet[sa], jag sprang bort från dig och flydde till Persien men tanken kom till mig att Gud har hjälpt oss bort från vår hedniska tro och räddat oss från den andliga döden. I stället att åka till andra och söka skydd hos dem, varför inte gå till Profeten[sa] själv, erkänna mina fel och mina synder och be om hans förlåtelse?

Profeten[sa] var rörd och sa: ”Habbar[ra], om Gud har satt kärleken till islam i ditt hjärta, hur kan jag vägra att förlåta dig? Jag förlåter allt du har gjort innan detta.” Man kan inte i detalj beskriva de vidrigheter dessa män hade begått mot islam och muslimerna. Trots detta, förlät Profeten[sa] dem så lätt! Denna anda av förlåtelse omvandlade de mest hårdhjärtade motståndarna till att istället bli hängivna Profeten[sa].

Slaget vid Hunain

Profetens[sa] intåg i Mekka var plötsligt. Stammar i närheten av Mekka, särskilt de i söder, var omedvetna om händelsen. När de fick reda på det började de samla sina styrkor och förbereda sig för en strid mot muslimerna. Det fanns två arabiska stammar, Hawazin och Thaqif, ovanligt stolta över sina tappra traditioner. De rådgjorde tillsammans och efter en överläggning valde de Malik ibn Auf som sin ledare. De bad sedan stammarna runt omkring att gå med dem. Bland stammarna som var inbjudna var Banu Sad. Det var den stam som Profetens[sa] amma Halima tillhörde och som Profeten[sa] som barn hade levt bland. Män från denna stam samlades och gav sig av i riktning mot Mekka, de tog med sig sina familjer och sina ägodelar. När man frågade dem varför de hade gjort det svarade de att det var för att soldaterna skulle påminnas om att om de vände ryggen och flydde, skulle deras fruar och barn tas till fånga och deras ägodelar plundras, så stark var deras beslutsamhet att strida och förgöra muslimerna.

Styrkan gick ned i Autasdalen, en lämplig bas för en strid med sina naturliga skydd, rikligt med foder och vatten samt anordningar för kavalleriets rörelser. När Profeten[sa] fick kännedom om detta skickade han Abdullah bin Abi Hadrad[ra] för att rapportera om situationen. Abdullah[ra] rapporterade att det fanns militärstyrkor på platsen och de hade bestämt sig för att döda eller dödas. Stammen var känd för sin skicklighet i bågskytte och platsen de hade valt gav dem en mycket stor fördel. Profeten[sa] träffade Safwan[ra], en förmögen ledare för Mekka, för att få låna pansarskydd och vapen. Safwan[ra] svarade: ”Du verkar sätta press på mig och tror att jag kommer bli skrämd av din växande makt och göra allt du ber mig om?” Profeten[sa] svarade: ”Vi önskar inte beslagta något. Vi vill bara låna dessa saker och är redo att

ge en lämplig säkerhet.” Safwan[ra] var nöjd och gick med på att låna ut materialet. Sammantaget levererade han hundra dräkter av pansar och ett lämpligt antal vapen. Profeten[sa] lånade tretusen lansar från sin kusin, Naufal bin Harith[ra] och ungefär trettiotusen dirham från Abdullah bin Rabia. *(Muatta, Musnad och Halbiyya)*

När den muslimska armén ryckte ut mot Hawazin uttryckte Mekkaborna önskemål om att ansluta sig till den muslimska sidan. De var inte muslimer men de hade gått med på att leva under en muslimsk regim. Därför anslöt sig tvåtusen Mekkabor till muslimerna. På vägen dit kom de fram till ett känt arabiskt kapell, Dhat Anwat. Här fanns ett gammalt körsbärsträd, heligt för araberna. När araberna köpte vapen gick de först till Dhat Anwat och hängde dem i kapellet för att få välsignelser över sina vapen. När den muslimska armén passerade kapellet sa några av soldaterna: ”Guds Profet[sa], det bör finnas en Dhat Anwat för oss också.” Profeten[sa] ogillade detta och sa: ”Ni talar precis som Moses[al] anhängare. När Moses[al] var på väg till Kanaan såg hans följeslagare hur folk dyrkade avgudar och sa till Moses[al]:

> O Moses, gör en gud för oss, just som de har gudar.
> *(Quranen 7: 139)*

Guds Profet[sa] kallar på dig

Profeten[sa] uppmanade muslimerna att alltid komma ihåg att Allah var Stor och att be till Honom att rädda dem från de tidigare folkens vidskepelser. Innan den muslimska armén nådde Hunain hade Hawazin och deras allierade redan förberett ett antal bakhåll för att angripa muslimerna, precis som skyttegravarna och kamouflerade artilleripjäser i modern krigsföring. De hade byggt murar omkring sig. Bakom väggarna fanns soldater som låg på lur för muslimerna. En smal klyfta var kvar för muslimer att passera. Större delen av armén låg i bakhåll medan ett fåtal stod i linje framför sina kameler. Muslimerna trodde att fiendeantalet inte var mer än de kunde se. Så de gick fram och attackerade. När de hade avancerat långt och den gömda fienden var övertygad om att de skulle kunna anfallas mycket lätt, ställde sig soldaterna upp framför sina kameler och attackerade den muslimska armén i mitten medan bågskyttarna som låg i bakhåll sköt sina pilar på flankerna. Mekkaborna, som hade anslutit sig för att få en chans att visa sin tapperhet kunde inte motstå den dubbla attacken från fienden. De sprang tillbaka till Mekka. Muslimerna var vana vid svåra situationer men när tvåtusen soldater beridna på hästar och kameler genomborrade sig igenom den muslimska armén blev muslimernas hästar och kameler förskräckta. Det uppstod panik i armén.

Påtryckningar kom från tre sidor vilket resulterade i en allmän förvirring. I detta kaos stod bara Profeten[sa] kvar med tolv följeslagare. Det var inte så att alla följeslagare hade flytt från området. Omkring hundra av dem var fortfarande kvar men de var långt borta från Profeten[sa]. Endast tolv var kvar för att omge Profeten[sa]. En följeslagare rapporterade att han och hans vänner hade gjort allt de kunnat för att styra sina djur mot slagfältet. Men djuren hade blivit förskräckta från

den panikartade flykten från Mekkabornas djur. Inga ansträngningar hjälpte. De drog i tyglarna men djuren vägrade att vända. Ibland drog de så hårt i djurens huvuden så att de rörde vid deras svansar. Men när de sporrade djuren till slagfältet ville de inte gå. I stället gick de tillbaks ännu mer. ”Våra hjärtan slog i rädsla, rädsla för Profetens[sa] säkerhet”, sa följeslagaren, ”men det fanns ingenting vi kunde göra.” Detta var hur följeslagarna stod. Profeten[sa] själv stod med en handfull män, utsatta för pilsvärmar från tre sidor. Det fanns bara en smal passage bakom dem som bara ett fåtal män kunde passera åt gången. Då klev Abu Bakr[ra] av från sitt djur, gick fram och tog tag i tyglarna på Profetens[sa] mula och sa: ”Guds Profet[sa], låt oss återvända en stund och låt den muslimska armén samla sig.” ”Släpp tyglarna på min mula Abu Bakr[ra]”, sa Profeten[sa]. När han sa detta drev han djuret fram mot den klyfta på vars sidor fiendens skyttar satt i bakhåll och sköt sina pilar från. Medan Profeten[sa] sporrade sin mula sa han: ”Jag är en Profet[sa]. Jag är ingen bedragare. Jag är Abdul Muttalibs son”. *(Bukhari)*

Dessa ord sagda i en tid av extrem fara för hans person är fulla av betydelse. De betonar det faktum att Profeten[sa] verkligen var en Profet[sa], en sann Guds Sändebud. Genom att understryka detta menade han att han inte var rädd för döden eller misslyckandet av hans uppdrag. Men om han klarade sig, trots att han var överväldigad av skyttar, skulle muslimerna inte tolka det som att han hade gudomliga attribut. För han var inget mer än bara en människa, en son till Abdul Muttalib. Så noggrann var Profeten[sa] med att förklara för sina anhängare skillnaden mellan tro och vidskepelse. Efter att ha sagt dessa minnesvärda ord kallade Profeten[sa] på Abbas[ra]. Abbas[ra] hade en mäktig röst. Profeten[sa] sa till honom: ”Abbas[ra], höj din röst och påminn muslimerna om den ed de tog under trädet i Hudaibiya och om vad de fick lära sig vid uppenbarelsen av Surah Baqarah. Berätta för dem att Guds Profet[sa] kallar på dem.” Abbas[ra] höjde sin kraftfulla röst. Profetens[sa] budskap föll ner på dem som en blixt, inte för döva öron utan för förväntansfulla öron. Det hade en kraftig effekt. Följeslagarna

som hade funnit sig maktlösa att få sina djur mot slagfältet började känna att de inte längre var kvar i den här världen utan i nästa, inför Gud på Domedagen.

Abbas[ra] röst lät inte som hans egen röst utan som en ängels röst som sa till dem att lämna en redogörelse för sina gärningar. Det fanns ingenting då som kunde stoppa dem från att vända tillbaks till slagfältet igen. Många av dem gick av från sina djur och med bara svärd och sköld rusade de till slagfältet, de lämnade sina djur att gå dit de önskade. Andra skar av huvudet på sina djur och rusade tillbaka till fots till Profeten[sa]. Det sägs att Ansar den dagen sprang mot Profeten[sa] med den snabbhet med vilken en kamel eller en ko springer till hennes unge när hon hör dess nödrop. På kort tid blev Profeten[sa] omgiven av ett stort antal följeslagare, mestadels Ansar. Fienden led ännu ett nederlag.

Närvaron av Abu Sufyan[ra] på Profetens[sa] sida denna dag var ett mäktigt gudomligt tecken, ett tecken på Guds makt å ena sidan och på Profetens[sa] renande exempel på den andra. Endast några dagar innan hade Abu Sufyan[ra] varit en blodtörstig fiende till Profeten[sa], ledare för en blodtörstig armé fast besluten att förgöra muslimerna. Men här, denna dag stod samma Abu Sufyan[ra] vid sidan av Profeten[sa] som en vän, en anhängare och som en följeslagare. När fiendens kameler rusade såg Abu Sufyan[ra], som var en klok och erfaren general, att hans häst sannolikt skulle få panik. Snabbt gick han av hästen och tog tag i Profetens[sa] mulas stigbygel och började gå till fots. Med svärdet i handen gick han vid sidan av Profeten[sa] fast besluten att inte låta någon komma i närheten av Profeten[sa] utan att först ha angripit och dödat honom. Profeten[sa] såg på denna förändring hos Abu Sufyan[ra] med glädje och förvåning. Han återspeglade detta färska bevis för Guds makt. Endast tio eller femton dagar innan samlade samme man ihop en armé för att sätta stopp för islam. Men en förändring hade inträffat. En tidigare fiendeofficer stod nu på Profetens[sa] sida som en vanlig fotsoldat som höll i stigbygeln på sin mästares mula och var fast

besluten att dö för hans skull. Abbas[ra] såg att Profeten[sa] var förvånad och sa: ”Guds Profet[sa] det är Abu Sufyan[ra] din farbrors son och så din bror. Är du inte nöjd med honom?” ”Det är jag”, sa Profeten[sa] ”och jag ber Gud att han förlåter honom alla de fel han gjort.” Då vände han sig till Abu Sufyan[ra] och sa: ”Broder!” Abu Sufyan[ra] kunde inte hålla tillbaka den tillgivenhet som störtade fram ur hans hjärta. Han böjde sig och kysste Profetens[sa] fot i stigbygeln som han höll i. *(Halbiyya)*

Efter slaget vid Hunain återlämnade Profeten[sa] de krigsmateriel han hade lånat. Medan det återlämnades kompenserade han långivarna många gånger om. De som hade lånat ut var rörda över den vård och behandling som Profeten[sa] visade i återlämnandet av materialet och i kompenserandet av långivarna. De kände att Profeten[sa] inte var någon vanlig man utan en man vars moraliska exempel stod högt över andra. Inte undra på att Safwan[ra] omgående anslöt sig till islam.

En edsvuren fiende blir en hängiven anhängare

Slaget vid Hunain påminner historikerna om en annan intressant händelse som ägde rum medan striden pågick. Shaiba[ra], bosatt i Mekka och i Kabas tjänst, deltog i striden på fiendens sida. Han säger att han bara hade ett mål i sikte i denna kamp; när de två arméerna möttes skulle han finna en möjlighet att döda Profeten[sa]. Han hade bestämt sig att även om hela världen gick med Profeten[sa] skulle han fortsätta att motsätta sig islam. När striden blev livlig drog Shaiba[ra] sitt svärd och började avancera mot Profeten[sa]. När han kom väldigt nära blev han osäker. Hans beslutsamhet började skaka. ”När jag kom väldigt nära Profeten[sa]”, sa Shaiba[ra], ”verkade jag se en låga som hotade att sluka mig. Jag hörde sedan Profetens[sa] röst säga ’Shaiba[ra], kom nära mig.’ När jag kom nära Profeten[sa] sa han ’Gud, befria Shaiba[ra] från alla satanistiska tankar’, medan han lade sin hand över mitt bröst.”

Med lite tillgivenhet förändrades Shaiba[ra]. Hans fientlighet och fiendskap försvann och från den stunden höll Shaiba[ra] Profeten[sa] kärare än någonting annat i världen. Då Shaiba[ra] förändrats bjöd Profeten[sa] in honom att stiga fram och strida. ”Vid den tidpunkten”, sa Shaiba[ra], ”hade jag bara en tanke och det var att dö för Profeten[sa]. Även om min far hade kommit framför mig skulle jag inte ha tvekat ett ögonblick att sänka mitt svärd i hans bröstkorg”. *(Halbiyya)*

Profeten[sa] marscherade sedan mot Taif, staden som hade stenat och drivit ut honom. Profeten[sa] belägrade staden men accepterade förslag från några vänner och övergav belägringen. Senare anslöt sig folket i Taif till islam frivilligt.

Profetensa fördelar bytet

Efter erövringen av Mekka och segern över Hunain konfronterades Profetensa med uppgiften att fördela pengar och egendom som betalats av fångar eller övergetts på slagfältet av fienden. Om traditionen hade följts skulle dessa pengar och egendomar ha fördelats mellan den muslimska armén som deltog i dessa krig. Men den här gången delade Profetensa ut det bland Mekkaborna och de människor som bodde runt omkring Mekka, istället för att dela ut det bland de muslimer som deltagit i striderna. Dessa människor visade ingen fallenhet mot tron, än. Många var uttalade förnekare. De som hade deklarerat sin tro var ändå nya i Islam. De hade ingen aning om hur självförnekande ett folk kunde bli efter att de hade godtagit islam. Men istället för att dra nytta av exemplet med självförnekelse och självuppoffring som de såg, istället för att besvara den goda behandling de fått från muslimerna blev de mer giriga och glupska än någonsin. Deras krav började öka. De omringade Profetensa och knuffade honom till en plats under ett träd medan hans mantel hade slitits av från hans axlar. Till sist sa Profetensa till folket: ”Jag har ingenting annat att ge. Skulle jag ha haft det skulle jag ha gett det till er. Jag är inte girig, inte heller snål”. *(Bukhari, Kapitlet om Faradul Khums)*

Då gick han till sin dromedar och drog ut ett hår, sedan sa han till folkmassan:

> Av dessa pengar och egendom vill jag inte ha någonting alls, inte ens så mycket som ett hårstrå. Men jag måste ha en femtedel för staten. Det är den andel som enligt arabisk tradition alltid har uppfattats som rättvist och riktigt. Femtedelen kommer inte att spenderas på mig.

> Det kommer att spenderas på er och era behov. Kom ihåg att den som förskingrar eller missbrukar offentliga medel blir förnedrad inför Gud på Domedagen.

Det har sagts av illasinnade kritiker att Profeten[sa] längtade efter att bli kung och få ett kungarike. Men föreställ er honom konfronteras med en elak folkmassa medan han redan är en kung. Om han längtade efter att bli kung och ha ett rike, skulle han ha behandlat en tiggande folkmassa som han behandlade folkmassan i Mekka? Skulle han ha accepterat att bli ofredad på det sätt han blev? Skulle han ha argumenterat och förklarat? Det är bara Guds Profeter och Sändebud som kan sätta sådana exempel. Hela bytet, pengar och det värdefulla material som fanns att fördela, hade delats ut bland de som förtjänade det och de fattiga. Ändå fanns det de som förblev otillfredsställda, som ofredade Profeten[sa], protesterade mot utdelningen och anklagade Profeten[sa] för orättvisa. Dhul Khuwaisira kom nära Profeten[sa] och sa: ”Muhammad[sa], jag är ett vittne till det du gör.” ”Och vad gör jag?”, frågade Profeten[sa]. ”Du begår en orättvisa”, sa han. ”Ve dig”, sa Profeten[sa], ”Om jag är orättvis, då finns det ingen på jordens yta som kan vara rättvis”. *(Muslim, Kitabul Zakat)*

De sanna troende var fulla av ilska. När mannen lämnat samlingen sa några av dem: ”Denne man förtjänar döden. Tillåt oss att döda honom?” ”Nej”, sa Profeten[sa], ”om han iakttar våra lagar och inte begår några synliga brott, varför skulle vi då döda honom?” ”Men”, sa de troende, ”när en person säger och gör en sak men tror och önskar något helt annat, förtjänar han inte att behandlas därefter?” ”Jag kan inte behandla människor enligt vad de har i sina hjärtan. Gud har inte tillåtit mig detta. Jag kan bara behandla dem enligt vad de säger och gör.”, sa Profeten[sa]. Han berättade för de troende att en dag skulle den här mannen tillsammans med sina anhöriga iscensätta ett uppror inom islam. Profetens[sa] ord blev verklighet. Under Alis[ra] tid, den fjärde Khalifen av islam, ledde den här mannen och hans vänner ett uppror

mot honom och blev ledare för en allmänt fördömd gren av islam, Khawarij.

Efter att ha gjort upp med Hawazin återvände Profeten[sa] till Medina. Det var en stor dag för dess folk. En stor dag var när Profeten[sa] kom till Medina, en flykting från Mekkabornas misshandel. På denna stora dag återvände Profeten[sa] till Medina full av glädje och bestämdhet och lovande att göra Medina till sitt hem.

Abu Amirs intriger

Vi måste nu vända oss till medinabon Abu Amirs aktiviteter. Han tillhörde Khazraj stammen. Genom långa samarbeten med judar och kristna hade han förvärvat vanan att tyst meditera och upprepa namnen på Gud. På grund av denna vana var han allmänt känd som Abu Amir, Hermiten. Han var dock inte kristen till tron. När Profeten[sa] flydde till Medina rymde Abu Amir från Medina till Mekka. När Mekka också överlämnade sig till det växande inflytandet av islam började han kläcka en ny intrig mot islam. Han ändrade sitt namn och sin vanliga form av klädsel och bosatte sig i Quba, en by nära Medina. Han hade varit borta länge och hade förändrat sitt utseende och sin klädsel så folket i Medina kände inte igen honom. Endast de hycklare som han hade hemliga förbindelser med kände igen honom. Han tog hycklarna i Medina i sitt förtroende och med deras samtycke planerade han att åka till Syrien och uppvigla och provocera de kristna ledarna och de kristna araberna att anfalla Medina. Medan han var engagerad i sitt olycksbådande uppdrag i norr, hade han planerat för att sprida missnöje i Medina. Hans kollegor, hycklarna, skulle sprida rykten om att Medina var på väg att bli angripen av syriska styrkor. Som en följd av denna dubbla komplott hoppades Abu Amir att muslimerna och de syriska kristna skulle gå i krig. Om hans komplott inte lyckades, hoppades han att muslimerna själva skulle kunna provoceras till att attackera Syrien. Därmed skulle ett krig starta mellan muslimerna och syrierna och Abu Amir skulle ha något att glädjas över.

Efter planeringen reste han till Syrien. Medan han var borta började hycklarna i Medina, allt enligt plan, sprida rykten om att karavaner som skulle anfalla Medina hade synts till. När inga karavaner kom gav de någon form av bortförklaring.

Expeditionen till Tabuk

Dessa rykten blev så långlivade att Profeten[sa] fann det nödvändigt att personligen leda en muslimsk armé mot Syrien. Dessa var svåra tider. Arabien var i greppet av en hungersnöd. Skörden under det föregående året hade varit dålig och både spannmål och frukt var en bristvara. Tiden för den nya skörden hade ännu inte kommit. Det var i slutet av september eller början av oktober när Profeten[sa] lämnade Medina för Syrien. Hycklarna visste att ryktena var deras egna påhitt. De visste också att deras plan var att provocera muslimerna till en attack mot syrierna, om inte syrierna själva attackerade muslimerna. I båda fallen skulle en konflikt med det stora romerska imperiet resultera i förgörandet av muslimerna. De kom ihåg vad som hade hänt vid Mauta, där muslimerna hade ställts inför en sådan enorm armé att de med stora svårigheter hade kunnat genomföra en reträtt. Hycklarna hoppades på att iscensätta ett andra Mauta, där Profeten[sa] själv kanske skulle förlora sitt liv.

Medan hycklarna var upptagna med att sprida rykten om den syriska attacken mot muslimerna hade de också gjort sitt yttersta för att skapa rädsla hos muslimerna. Syrierna skulle kunna samla ihop mycket stora arméer som muslimerna inte kunde hoppas på att stå emot. De uppmanade muslimer att inte delta i konflikten med Syrien. Deras plan var å ena sidan att provocera muslimer till att attackera Syrien och å andra sidan att avskräcka dem från att gå i stora antal. De ville att muslimerna skulle gå i krig mot Syrien och lida visst nederlag. Men så fort Profeten[sa] meddelade sin avsikt att leda denna nya expedition var entusiasm hög bland muslimerna. De kom fram med erbjudanden om att göra uppoffringar till förmån för sin tro. Muslimerna var illa rustade för ett krig i en sådan skala. Statskassan

var tom. Endast de mer välmående muslimerna hade medel att betala för kriget. Enskilda muslimer tävlade med varandra i en anda av uppoffringar på grund av sin tro. Det sägs att när expeditionen var på väg och Profeten[sa] bad om kapital gav Osman[ra] bort större delen av sin förmögenhet. Den sägs ha uppgått till ungefär ettusen gulddinarer, en enorm summa på den tiden. Andra muslimer gav också sitt bidrag utifrån deras kapacitet. De fattiga muslimerna förseddes med riddjur, svärd och lansar. Entusiasm rådde.

På den tiden fanns det i Medina en grupp av muslimer som hade invandrat från Jemen. De var mycket fattiga. Några av dem gick till Profeten[sa] och erbjöd sina tjänster inför den här expeditionen. De sa: ”O Guds Profet[sa], ta oss med er. Vi vill inte ha något utöver medel för att kunna följa med.” Quranen gör en hänvisning till dessa muslimer och deras erbjudanden i följande ord:

> Icke heller (vilar något klander) över dem, till vilka du, när de kom till dig för att du skulle förse dem med riddjur, sa: Jag kan icke finna något som jag kan sätta er upp på; de vände tillbaka och deras ögon flödade över av tårar av sorg att de icke kunde finna något att ge. *(Quranen 9: 92)*

Det vill säga, de är inte att skylla på de som inte deltog i kriget eftersom de var utan medel och bad Profeten[sa] att förse dem med transportmedel till slagfältet. Profeten[sa] kunde inte förse dem med transport så de gav sig av besvikna och med känslan att de var fattiga och inte kunde bidra till kriget mellan muslimer och syrier. Abu Musa[ra] var ledare för denna grupp. På frågan vad de hade bett om sa han: ”Vi bad inte om kameler eller hästar. Vi sa bara att vi inte hade skor och kunde inte genomföra den långa resan barfotade. Om vi bara hade haft skor skulle vi ha gått till fots och deltagit i kriget vid sidan av våra muslimska bröder.”

När denna armé var på väg till Syrien hade muslimerna ännu inte glömt vad de hade lidit i Mauta, varje muslim var full av ångest

för Profetens[sa] säkerhet. Kvinnorna i Medina spelade sin roll. De var upptagna med att förmå sina män och söner att gå med i kriget. En man var inte i Medina när detta skedde utan återkom till staden efter det att Profeten[sa] redan hade gett sig av med armén. Denna följeslagare gick in i sitt hus och förväntade sig att hans hustru skulle hälsa honom med ömhet som en kvinna som möter sin man efter en lång tid gör. Han fann sin fru sittandes på gården och gick fram till henne för att omfamna och kyssa henne. Men hustrun tog upp sina händer och knuffade tillbaks honom. Den förvånade mannen tittade på sin hustru och sa: ”Är detta behandlingen man får när man kommer hem efter en lång tid?” ”Att du inte skäms?”, sa hustrun. ”Guds Profet[sa] är ute på farliga uppdrag och du vill älska med din fru? Din första plikt är att gå till slagfältet. Sedan får vi se.” Det berättas att följeslagaren gick ut ur huset på en gång, satte sadeln på sitt riddjur och galopperade efter Profeten[sa]. Efter ungefär tre dagars resa kom han ikapp den muslimska armén.

Hycklarna hade nog trott att Profeten[sa] skulle agera på rykten uppfunna och spridda av dem, att han skulle attackera de syriska arméerna utan en tanke. De glömde att Profeten[sa] ville sätta ett exempel för kommande generationer av efterföljare i alla tider. När Profeten[sa] nästan var framme i Syrien stannade han och skickade sina män i olika riktningar för att rapportera om läget. Männen återvände och rapporterade att det inte fanns några syriska samlingar någonstans. Profeten[sa] beslöt sig för att återvända men stannade kvar i några dagar under vilka han undertecknade avtal med vissa av stammarna på gränsen. Det blev inga krig och inga strider. Resan tog Profeten[sa] ungefär två och en halv månad. När hycklarna i Medina fann att deras försök för krigsanstiftan mellan muslimer och syrianer hade misslyckats och att Profeten[sa] var på väg tillbaka helskinnad började de frukta att deras komplott hade blottats. De var rädda för det straff som nu väntade dem. Men de stoppade inte sina lömska planer. De utrustade en grupp och posterade den på två sidor av ett smalt pass

långt borta från Medina. Passet var så smalt att bara en enda person i taget kunde gå igenom det. När Profeten[sa] och den muslimska armén närmade sig platsen fick han en varning genom en uppenbarelse att fienden var i bakhåll på båda sidor om det trånga passet. Profeten[sa] beordrade sina följeslagare att leta. När de kom fram till platsen såg de män som gömde sig med den uppenbara avsikten att attackera. Dessa män flydde när de såg den rekognoserande gruppen. Profeten[sa] beslöt att inte jaga dem.

När Profeten[sa] kom fram till Medina började hycklarna som inte följde med att ge lama ursäkter. Men Profeten[sa] accepterade dem. Samtidigt ansåg han att det var dags att deras hyckleri borde avslöjas. Han fick en befallning från Gud att moskén i Quba, vilken hycklarna hade byggt för att kunna hålla sina möten i hemlighet, skulle rivas. Hycklarna var tvungna att be sina böner med andra muslimer. Ingen annan påföljd föreslogs. Efter att ha återvänt från Tabuk fann Profeten[sa] att människorna i Taif också hade gått med i islam. Efter detta började andra stammar i Arabien ansöka om upptagande till islam. På kort tid stod hela Arabien under islams flagga.

Den sista pilgrimsfärden

I det nionde året av Hijra åkte Profeten[sa] på en pilgrimsresa till Mekka. Under själva pilgrimsfärden fick han en uppenbarelse som innehåller de berömda verserna i Quranen som säger:

> Denna dag har Jag fullkomnat en religion för er och fullbordat Min ynnest över er och har utvalt Islam som religion för er. *(Quranen 5:4)*

Denna vers sa faktiskt att det budskap som den Heliga Profeten[sa] hade tagit med sig från Gud och som genom ord och handling hade förklarats under alla dessa år, hade fullbordats. Varje del av detta budskap var en välsignelse. Budskapet, nu färdigt, förkroppsligat med de högsta välsignelser som man kan få från Gud. Budskapet sammanfattades under namnet ”al-Islam” som betyder underkastelse. Underkastelse skulle vara muslimernas religion, religionen för mänskligheten. Den Heliga Profeten[sa] reciterade denna vers i dalen Muzdalifa där pilgrimer hade samlats. Efter att ha återvänt från Muzdalifa stannade Profeten[sa] i Mina. Det var den elfte dagen i den månaden Dhul-Hijja. Profeten[sa] stod inför en stor samling av muslimer och höll ett tal, berömt i historian som Profetens[sa] farväl tal. Talet löd:

O män, ge mig ett uppmärksamt öra. För jag vet inte om jag kommer att stå här framför er igen i denna dal och tala till er som jag nu gör. Era liv och era ägodelar har gjorts immuna av Gud från angrepp på varandra tills Domedagen. Gud har utsett för var och en, en andel i arvet. Inget ”testamente” skall nu skrivas vilket är till skada för en rättmätig arvinges intressen. Barn som föds i vilket hus som helst kommer att betraktas som barn till fadern i huset. Den som bestrider härstamning för detta barn kommer att ställas inför

bestraffning enligt islams lagar. Vem som helst som tillskriver sin födelse till någon annans far eller falskeligen påstår någon att vara hans herre, Gud, Hans änglar och hela mänskligheten kommer att förbanna honom. O män, ni har vissa rättigheter gentemot era hustrur men era hustrur har också vissa rättigheter gentemot er. Er rätt mot dem är att de ska leva ett kyskt liv och inte anta ett sätt som kan väcka skam för maken i synen av hans folk. Om era hustrur inte lever upp till detta, då har ni rätt att straffa dem. Ni kan straffa dem efter att vederbörlig utredning har gjorts av en behörig myndighet och er rätt att straffa har fastställts. Trots detta får straffet i ett sådant fall inte bli mycket hårt. Men om era hustrur inte gör något sådant och deras beteende inte är sådant så att de skulle innebära skam för sina män, då är er uppgift att ge dem mat och kläder och husrum enligt er egen levnadsstandard. Kom ihåg att ni alltid måste behandla era makor väl. Gud har gett er plikten att se efter dem. Kvinnan är svag och kan inte skydda sina egna rättigheter. När du gifter dig utser Gud dig som förvaltare av dessa rättigheter. Ni har tagit hem era makor under Guds lag. Ni får alltså inte förolämpa det förtroende som Gud har gett er.

O män, ni har fortfarande i er ägo några krigsfångar. Jag råder er därför att föda och klä dem på samma sätt och stil som ni föder och klär er själva. Om de gör något fel som ni inte kan förlåta, sänd dem i så fall till någon annan. De är en del av Guds skapelse. Att ge dem smärta eller problem kan aldrig vara rätt.

O män, det jag säger till er måste ni lyssna på och minnas. Alla muslimer är varandras bröder. Ni alla är lika. Alla män, oavsett vilken nation eller stam ni tillhör och oavsett i vilket position i livet ni håller, är lika.

Medan han sa detta reste Profeten[sa] sina händer och förenade fingrarna från den ena handen med fingrarna från den andra och sa sedan: ”Likt fingrarna i två händer är lika, likaså är också människor lika med varandra. Ingen har några rättigheter, någon överlägsenhet att kräva över den andra. Ni är som bröder.”

Fortsättandes sa Profeten[sa]: ”Vet ni vilken månad detta är? Vilket område vi är i? Vilken dag på året är det idag?” Muslimerna svarade, de visste att det var den heliga månaden, det heliga landet och dagen för Hajj. Sedan sa Profeten[sa]:

> Även likt denna månad är helig, denna mark okränkbar och denna dag helig så har Gud gjort alla människors liv, egendom och ära heligt. För att ta någon människas liv eller egendom eller attackera hans ära, är lika orättvist och fel som att bryta mot heligheten i denna dag, denna månad och detta område. Vad jag beordrar er idag är inte avsett endast för idag. Det är avsett för all framtid. Ni förväntas att komma ihåg det och att agera efter det tills ni lämnar den här världen och går till nästa för att träffa er Skapare.

Avslutningsvis sa han: ”Vad jag har sagt till er bör ni sprida ut till jordens ändar. Kanske de som inte har hört mig kan dra nytta av det mer än de som har hört”. *(Sihah Sitta, Tabari, Hisham och Khamis)*

Profetens[sa] tal är en sammanfattning av hela undervisningen och andan i islam. Det visar hur djup Profetens[sa] oro för välbefinnandet för människor och fred i världen var, även hur djup hans respekt för kvinnors rättigheter och andra svaga varelser var. Profeten[sa] visste att hans slut var nära. Han hade fått antydningar från Gud om sin död. Bland de omsorger och orosmoment som han gav uttryck för var hans omsorg och oro för behandling av kvinnor i händerna på män. Han såg till att han inte gick bort från denna värld till nästa utan att säkerställa kvinnors status som var deras rättighet. Sedan människans födelse hade kvinnan betraktas som en slav och tjänare för mannen. Detta var Profetens[sa] ena intresse. Hans andra intresse var för krigsfångar. De var felaktigt ansedda och behandlade som slavar och utsattes för grymheter och överdrifter av alla slag. Profeten[sa] kände att han inte kunde lämna den här världen utan att säkerställa att krigsfångar får

de rättigheter som tillkommer dem i Guds syn. Ojämlikhet mellan man och man plågade också Profeten[sa]. Ibland betonades skillnader i en sådan utsträckning som man inte kunde stå ut med.

Några män höjdes över skyarna och andra trycktes ned till botten. De villkor som skapade dessa ojämlikheter var villkor som skapade förutsättningar för krig mellan nation och nation och mellan land och land. Profeten[sa] funderade på dessa svårigheter också. Om inte andan av ojämlikhet utplånades och villkor som fick ett folk att göra anspråk på andras rättigheter och att attackera deras liv och deras ägodelar, om inte dessa villkor som skenar iväg i tider av moralisk förruttnelse togs bort, kunde inte fred och framsteg i världen garanteras. Han undervisade att mänskligt liv och människors ägodelar hade samma helighet som heliga dagar, heliga månader och heliga platser. Ingen människa visade någonsin sådan oro och sådan omsorg för välbefinnandet för kvinnor, de svagas rätt och för fred mellan nationer såsom islams Profet[sa] gjorde. Ingen människa har någonsin gjort så mycket som Profeten[sa] för att främja jämställdhet mellan mänskligheten. Ingen människa längtade efter så mycket som han för det goda för människan. Inte undra på att islam alltid har upprätthållit kvinnors rätt att inneha och att ärva egendom. Europeiska nationer gav inte kvinnan dessa rättigheter förrän ungefär 1300 år efter Islams ankomst. Varje person som går med i islam blir likvärdig alla andra, oavsett dennes bakgrund. Frihet och jämlikhet är karakteristiska bidrag från islam till världens kulturer. De föreställningar som andra religioner har om frihet och jämlikhet är långt bakom de som islam har predikat och praktiserat. I en muslimsk moské har en kung, en religiös ledare och vanliga människor samma status; det finns ingen skillnad mellan dem. Hos andra religioners platser för dyrkan och hos andra nationer existerar dessa skillnader än i dag, även om dessa religioner och nationer hävdar att de har gjort mer än islam för frihet och jämlikhet.

Profeten[sa] ger en antydan om sin bortgång

På vägen tillbaka informerade Profeten[sa] sina följeslagare att han närmade sig döden. Han sa:

> O män, jag är som er. Jag kanske får kallelsen någon dag och jag kanske måste gå. Min Benägne och Vaksamme Herre har meddelat mig att en Profet[sa] lever upp till hälften av åren av en Profet[sa] innan honom.* Jag tror jag snart kommer att få Kallelsen och jag kommer att avresa. O mina följeslagare, jag kommer att få stå tills svars inför Gud och så kommer ni också. Vad kommer ni då att säga?

Följeslagarna sa: ”Vi kommer att säga att du levererat islams budskap väl och ägnat hela ditt liv i tjänst för tron. Du hade den mest perfekta lidelsen för det goda i människan. Vi kommer att säga: Allah, ge honom den bästa av belöningar.” Då frågade Profeten[sa]:

> Vittnar ni att Gud är En, att Muhammad[sa] är hans tjänare och Profet[sa], att Himmelen och Helvetet är sant, att döden är säker, att det finns liv efter döden, att Domedagen skall komma och att alla de döda en dag kommer att tas upp från sina gravar, återställas till liv och samlas ihop?

---

* Detta var inte tänkt som en allmän lag. Den gäller bara den Heliga Profeten[sa]. En tradition anger Jesus[al] ålder till etthundratjugo år eller så. Då Profeten[sa] redan hade uppnått sextiotvå eller sextiotre år trodde han att hans död måste vara nära. *(Utgivaren)*

”Ja”, sa följeslagarna. ”Vi vittnar om alla dessa sanningar.”

Vändande sig till Gud sa Profeten[sa]: ”Var Du också ett vittne till detta, att jag har förklarat islam för dem.”

Efter denna pilgrimsfärd var Profeten[sa] mycket upptagen med att undervisa och utbilda sina följeslagare, han försökte höja deras moraliska standard och att reformera och förbättra deras beteende. Hans egen död blev hans frekventa tema och han förberedde muslimerna för det. En dag när han steg upp för att hålla ett tal till de troende sa han: ”Idag har jag haft en uppenbarelse”.

> När Allahs hjälp kommer och Segern, och du ser människor omfatta Allahs religion i mängder, prisa din Herre med (den) lovprisning som tillkommer Honom och sök Hans förlåtelse. Han är förvisso Ofta Återvändande med barmhärtighet. *(Quranen 110: 2-4)*

Det ville säga att den tid skulle komma då, med hjälp från Gud, många skulle ansluta sig till islams tro. Det var då som Profeten[sa] och hans anhängare skulle prisa Gud och be till Honom att undanröja alla hinder i vägen för inrättandet av tron.

Profeten[sa] använde sig av en liknelse vid detta tillfälle. Gud sa till en man: ”Om det behagar dig kan du återvända till mig eller så kan du arbeta lite längre med att reformera världen.” Mannen sa att han föredrog att återvända till sin Herre.

Abu Bakr[ra] satt och lyssnade. Han hade lyssnat på detta sista tal från Profeten[sa] med iver och ångest; iver från en varm anhängare och ångest från en vän och anhängare som kunde se på detta tals förebud om Profetens[sa] död. Då Abu Bakr[ra] hörde liknelsen kunde han inte behärska sig själv längre. Han bröt samman. De andra följeslagarna som inte hade gått in i djupet på vad de hade lyssnat på var förvånade när Abu Bakr[ra] brast ut i tårar. Vad är det med Abu Bakr[ra]? sa de. Profeten[sa] berättade om de kommande segrarna för islam men han grät. Umar[ra] var mycket irriterade över Abu Bakr[ra]. Profeten[sa] gav glada

nyheter, ändå grät den gamle mannen. Men bara Profeten[sa] förstod vad som hände. Endast Abu Bakr[ra] hade förstått honom, tänkte han. Endast han hade uppfattat att de verser som lovat segrar också var ett förebud att Profeten[sa] närmade sig döden. Profeten[sa] fortsatte med att säga:

> Abu Bakr[ra] är mycket kär för mig. Om det var tillåtet att älska någon mer än andra, skulle jag ha älskat Abu Bakr[ra]. Men det mått av kärlek är bara till för Gud. O mitt folk, alla dörrar som är öppna mot moskén bör stängas i dag utom för Abu Bakrs[ra] dörr.

Det var ingen tvekan om att denna sista instruktion innebar en profetia att efter Profeten[sa] skulle Abu Bakr[ra] bli den första Khalifen. För att leda de troende i bön skulle han behöva komma till moskén fem gånger per dag och för detta skulle han behöva hålla dörren öppen till hans hus mot moskén.

Åren därefter, när Umar[ra] var Khalifa, frågade han några av de närvarande om innebörden av versen, ”När hjälp från Gud och segern kommer.” Tydligen kom han ihåg under vilka omständigheter Profeten[sa] lärde muslimerna om de verser som följde. Han måste också ha kommit ihåg att då var det endast Abu Bakr[ra] som förstått innebörden av dessa verser. Umar[ra] försökte testa muslimerna deras kunskaper om dessa verser. De hade misslyckats med att förstå dem när de uppenbarades; visste de innebörden nu? Ibni Abbas[ra], som måste ha varit tio eller elva år ålder vid tidpunkten för deras denna uppenbarelse och som nu var sjutton eller arton år, svarade. Han sa:

> Ledaren för de troende, dessa verser innehöll en profetia om den Heliga Profetens[sa] bortgång. När en Profet[sa] utfört arbetet, vill han inte längre leva i världen. Verserna talade om den förestående segern för islam. Denna seger hade en dyster sida och det var en nära förestående avfärd för Profeten[sa] från denna värld.

Umar[ra] gav en komplimang till Ibn Abbas[ra] och sa att när verserna avslöjades var det bara Abu Bakr[ra] som förstod deras innebörd.

Profetens[sa] sista dagar

Till slut närmade sig dagen som varje människa måste möta. Profetens[sa] arbete hade utförts. Allt som Gud hade att avslöja för honom till förmån för mänskligheten hade avslöjats. Muhammads[sa] anda hade fyllt nytt liv i hans folk. En ny nation hade uppstått, en ny syn på livet och nya institutioner, kort sagt, en ny himmel och en ny jord. Grunderna för en ny ordning hade lagts. Marken hade plöjts och vattnats och utsädet utspritts för en ny skörd. Och nu hade skörden själv börjat visa sig. Det var emellertid inte för honom att skörda den. Det var för honom bara att plöja, att så och tillsätta vatten. Han kom som en kroppsarbetare, förblev en kroppsarbetare och var nu på väg att avvika som en kroppsbetare. Han fann inte sin belöning i saker av denna värld utan i glädjen och godkännandet från sin Gud, hans Skapare och Herre. När tiden kom för att skörda föredrog han att gå till Honom, lämnandes andra att skörda.

Den Heliga Profeten[sa] insjuknade. Under några dagar fortsatte han att besöka moskén och leda bönerna. Sedan blev han för svag för att göra detta. Följeslagarna var så vana vid hans dagliga sällskap att de knappast kunde tro att han skulle dö. Men han hade att berättat för dem om dödsfallet om och om igen. En dag berörde han just detta ämne, han sa:

> Om en man gör ett misstag är det bättre att han gör en gottgörelse för det i denna värld så att han inte behöver ha något att beklaga sig över i nästa värld. Därför säger jag, att om jag har gjort något fel mot någon av er, även om det var omedvetet, låt honom komma fram och be mig göra en gottgörelse. Om jag har skadat någon av

> er, även omedvetet, låt honom komma fram och ta sin hämnd. Jag inte vill gå till skam när jag möter min Gud i nästa värld.

Följeslagarna var rörda. Tårar flödade i ögonen. Vilken smärta hade han inte tagit och vilka lidanden hade han inte uthärdat för deras skull? Han stod ut med hunger och törst så att andra kunde ha tillräckligt att äta och dricka. Han reparerade sina egna kläder och lappade ihop sina egna skor så att andra kunde klä sig väl. Och ändå var han här, ivrig att tillrätta även de inbillade fel han kunde ha gjort andra, så mycket respekterade han andras rättigheter.

Alla följeslagare tog emot Profetens[sa] erbjudande med högtidlig tystnad. Men en man kom fram och sa:

> O Guds Profet[sa], jag har en gång fått en skada från dig. Vi stod uppställda för strid när du gick förbi och samtidigt råkade du slå din armbåge i min sida. Det var omedvetet gjort men du sa att vi skulle hämnas även oavsiktliga fel. Jag vill hämnas detta fel.

Följeslagarna, som hade mottagit Profetens[sa] erbjudande i högtidlig tystnad, fylldes av vrede. De blev så rasande på oförskämdheten och dumheten från denna man som fullständigt misslyckats att förstå innebörden av Profetens[sa] erbjudande och högtidligheten i det. Men följeslagaren verkade orubbligt besluten att ta Profeten[sa] för hans ord. Profeten[sa] sa: ”Du är välkommen att ta din hämnd.” Han vände sin rygg mot honom och sa: ”Kom och slå mig som jag slog dig.” ”Men”, förklarade följeslagaren, ”när du slog mig på min sida var den bar eftersom jag inte var klädd i skjorta vid den tiden.” ”Höj min skjorta”, sa Profeten[sa], ”och låt honom slå mig på sidan med sin armbåge.” De gjorde så men istället för att slå på Profetens[sa] bara sida böjde sig följeslagaren framåt med fuktiga ögon och kysste Profetens[sa] bara kropp. ”Vad är detta?”, frågade Profeten[sa]. Följeslagaren svarade:

> Har ni inte sagt att era dagar med oss är räknade? Hur många fler tillfällen kan vi då få för att röra er och uttrycka vår kärlek och tillgivenhet för er? Sant, ni slog mig med er armbåge men vem kunde tänka sig hämnas det. Jag fick denna idé här och nu. Ni erbjöd oss att få upprättelse. Jag sa till mig själv, låt mig kyssa er under täckmanteln som upprättelse.

Följeslagarna, som var fulla av vrede fram tills nu, började istället önska att de hade fått denna idé.

Profetensa går bort

Men Profetensa var sjuk och krämporna verkade öka. Döden tycktes dra närmare och närmare och depression och dysterhet lade sig över följeslagarnas hjärtan. Solen sken över Medina så ljust som alltid men för följeslagarna verkade den blekare och blekare. Gryningen var som tidigare men den verkade komma med mörker, inte ljus. Till slut kom den tid då Profetensa själ skulle avvika från dess fysiska skepnad och träffa sin Skapare. Hans andning blev allt svårare. Profetensa, som spenderade sina sista dagar hos Aishara, sa till henne: ”Höj mitt huvud lite och få det nära din sida. Jag kan inte andas så bra.” Aishara gjorde det. Hon satte sig upp och höll hans huvud. Dödssmärtorna var synliga. Mycket upprörd tittade Profetensa från den ena till den andra sidan. Gång på gång sa han: ”Ve judar och kristna! De uppmuntrar dyrkan av sina profeters gravar.” Detta skulle vi kunna säga var hans döende budskap till sina efterföljare. Medan han låg på sin dödssäng verkade han säga till sina följeslagare,

> Ni kommer att lära er att hålla mig ovan alla andra profeter och mer framgångsrik än någon av dem. Men akta er, gör inte min grav till ett objekt för dyrkan. Låt min grav förbli endast en grav. Andra kan dyrka sina profeters gravar och förvandla dem till centra för pilgrimsfärder, platser där de kan iståndsätta och utföra strängheter, offra och säga sin tacksägelse. Andra må göra detta men inte ni. Ni måste komma ihåg ert enda mål, det vill säga dyrkan av den ende Guden.

Efter att han hade varnat muslimerna om deras plikt att strängt vakta den svårfunna tanken på en Gud och skillnaden mellan Gud

och människan, började hans ögonlock falla ner. Hans ögon började sluta sig. Allt han då sa var: ”Till min Vän den Högste av de Höga, till min Vän den Högste av de Höga.” Tydligen betydde det att han var på väg mot Gud. Medan han sa detta gav han upp andan. Nyheten nådde moskén. Det fanns många följeslagare som hade samlats, de hade tagit ledigt från sina sysslor. De förväntade sig att höra goda nyheter men i stället hörde de att Profeten[sa] var död. Det kom som en blixt från en klar himmel. Abu Bakr[ra] var ute. Umar[ra] var i moskén men han var helt överväldigad av sorg. Det förargade honom om han hörde någon säga att Profeten[sa] var död. Han drog sitt svärd och hotade att döda dem som sa att Profeten[sa] dött.

Det fanns så mycket Profeten[sa] ännu skulle göra så Profeten[sa] kunde inte dö. Sant, hans själ hade avvikit från hans kropp men den hade bara gått för att träffa dess Skapare. Precis som Moses[al] hade gått en tid för att träffa sin Skapare bara för att återvända, måste även Profeten[sa] återkomma för att göra vad som hade lämnats ogjort. Till exempel fanns hycklarna kvar med vilka de ännu hade att göra upp. Umar[ra] promenerade omkring med svärdet i handen, nästan som en galen man. När han gick omkring sa han: ”Den som säger att Profeten[sa] har dött kommer själv dö av Umars[ra] händer.” Följeslagarna kände stöd och de trodde halvt på det som Umar[ra] sagt. Profeten[sa] kunde inte dö. Det måste ha varit ett misstag.

Under tiden gick några följeslagare på jakt efter Abu Bakr[ra], de fann honom och berättade för honom om vad som hade hänt. Abu Bakr[ra] gick rakt mot moskén i Medina och sa inte ett ord till någon och gick in i Aishas[ra] hus och frågade henne: ”Har Profeten[sa] dött?” ”Ja”, svarade Aisha[ra]. Sedan gick han raka vägen till platsen där Profetens[sa] kropp låg, avtäckte ansiktet, böjde sig ned och kysste pannan. Tårar lastade med kärlek och sorg föll från hans ögon och han sa: ”Gud är vårt vittne. Du kommer inte dö två gånger.”

Det var en mening full av betydelse. Det var Abu Bakrs[ra] svar på vad Umar[ra] hade sagt på grund av hans vansinniga sorg. Profeten[sa]

dog en gång. Det var hans fysiska död, något som alla måste uppleva. Men han skulle inte få dö en andra död. Det skulle inte bli någon andlig död, ingen död för de övertygelser som han hade etablerat i sina följeslagare och som han hade fått utså sådana svårigheter för. En av dessa föreställningar, en av de viktigare övertygelser han hade lärt ut var att även profeter var mänskliga och även de måste dö. Muslimerna skulle inte glömma detta så snart efter Profetens[sa] död. Efter att ha sagt denna storslagna mening stående bredvid Profetens[sa] döda kropp gick Abu Bakr[ra] ut och trängde sig igenom raderna av de troende och tyst gick han fram till predikstolen. När han stod där befann sig Umar[ra] bredvid honom, hans svärd draget som tidigare, bestämd att om Abu Bakr[ra] sa att Profeten[sa] hade dött måste Abu Bakr[ra] förlora sitt huvud. Då Abu Bakr[ra] började tala drog Umar[ra] i hans skjorta, han ville stoppa honom från att tala men Abu Bakr[ra] ryckte tillbaks sin skjorta och vägrade att sluta. Han reciterade följande vers i Quranen:

> Och Muhammad är blott ett sändebud. Alla Sändebud före honom har i sanning gått bort. Om han då dör eller blir dräpt, kommer ni då att tvärt göra helt om och vända ryggen till? *(Quranen 3:145)*

Det vill säga, Muhammad[sa] var en man med ett budskap från Gud. Det hade funnits andra män med budskap från Gud och alla av dem hade dött. Om Muhammad[sa] skulle dö, skulle de då vända sig bort från allt som de hade undervisats om och som de hade lärt sig? Denna vers uppenbarades vid Uhud. Rykten hade då gått om att Profeten[sa] hade dödats av fienden. Många muslimer förlorade hoppet och drog sig ur striden. Denna vers kom från himlen för att ge dem styrka. Den hade samma effekt vid detta tillfälle. Efter att ha reciterat versen fortsatte Abu Bakr[ra]. Han sa: ”De bland er som dyrkar Gud, låt dem veta att Gud fortfarande lever och för evigt kommer att förbli levande. Men de bland er som dyrkade Muhammad[sa], låt dem veta det från mig att Muhammad[sa] är död.” Följeslagarna kom åter i balans efter

detta lägliga tal. Umar[ra] själv förändrades när han hörde Abu Bakr[ra] recitera versen citerad ovan. Han började återvända till sina sinnen och återvann sitt förlorade omdöme. Då Abu Bakr[ra] hade avslutat recitationen av versen var Umars[ra] andliga öga helt öppet. Han förstod att Profeten[sa] verkligen hade dött. Men så snart han hade förstått det började hans ben darra och ge vika. Han föll ner utmattad. Mannen som ville döda Abu Bakr[ra] med sitt svärd hade omvandlats av hans tal. Följeslagarna kände som om versen hade avslöjats för första gången den dagen, så stark och så nytt var dess budskap. I en snabb okontrollerbar attack av sorg hade de glömt att versen fanns i Quranen. Många uttryckte den sorg som muslimerna fick vid Profetens[sa] död men det kraftfulla och djupgående uttryck som Hassan[ra], islams tidige poet, gav i sin kuplett, kvar än i dag, är den bästa och den mest ihågkomna. Han sa: ”Du var pupillen i mina ögon. Nu när du har dött har mitt öga blivit blint. Jag bryr mig inte om vem som dör nu. För jag fruktade bara din död.”

Denna kuplett uttryckte varje muslims känslor. I månader lästes denna kuplett skriven av Hassan bin Thabit[ra] upp av män, kvinnor och barn i Medinas gator.

Profetens[sa] person och karaktär

Efter att kortfattat beskrivit en del viktiga händelser i den Heliga Profetens[sa] liv ska jag nu försöka göra en kort skiss av hans karaktär. I detta sammanhang har vi tillgång till de kollektiva vittnesmål från hans egna folk som de hade angående hans karaktär innan han gjorde anspråk på att vara en profet. I detta skede var han känd bland sitt folk som ”Den pålitlige” och ”Den sanne”. *(Hisham)* I alla tidsåldrar finns ett stort antal personer mot vilka inga anklagelser om ohederlighet finns. Det finns även mängder av människor som aldrig utsätts för några svåra prövningar eller frestelser. De beter sig med hederlighet och integritet i sina ordinarie angelägenheter och problem i livet men ändå betraktas de inte som värdiga för någon speciell utmärkelse för sitt beteende. Särskilda utmärkelser tilldelas endast när en människas liv ger exempel på en iögonfallande hög moralisk nivå. Varenda soldat som går ut i strid sätter sitt liv i fara men varje sådan brittisk soldat har inte betraktats som värdig för tilldelningen av Viktoriakorset eller varje sådan tysk soldat Järnkorset. Det finns hundratusentals människor i Frankrike som sysselsätter sig med intellektuella sysselsättningar men alla är inte dekorerade med Hederslegionen. Enbart faktumet att en människa är pålitlig och sann fastställer inte att han har en utmärkelse i dessa avseenden. Men när ett helt folk gemensamt tilldelar en person titlarna ”Den pålitlige” och ”Den sanne” så är det ett bevis på förfogandet av exceptionella kvaliteter. Om det varit brukligt för folket i Mekka att göra sådana åtskillnader på någon individ i varje generation, även då hade mottagaren ansetts vara en person med en hög position. Däremot visar Mekkas och Arabiens historia ingen indikation på

att det var brukligt för araberna att ge dessa eller liknande titlar till framstående individer i varje generation.

Tvärtom visar århundraden av arabisk historia att vi enbart kan finna det i fallet med den Heliga Profeten[sa] av islam, att hans folk tilldelade honom titlarna ”Den pålitlige” och ”Den sanne”. Detta är ett bevis på det faktum att den Heliga Profetens[sa] personlighet präglas av dessa egenskaper i en så framstående grad att hans folk med deras goda minne inte kunde betrakta någon annan som hans jämlike i dessa avseenden. Araberna var kända för sina skarpa sinnen och vad de valde att betrakta som exceptionellt måste i sanning ha varit mycket exceptionellt och unikt. När den Heliga Profeten[sa] kallats av Gud att ta på sig bördan och ansvaret som en profet vittnade hans fru Khadija[ra] om hans höga moraliska karaktär - en händelse som vi redan har återberättat. Jag ska nu fortsätta med att berätta om några av hans höga moraliska egenskaper så att läsaren kanske kan uppskatta de aspekter av hans karaktär som inte är allmänt kända.

Profetens[sa] renhet i sinne och kropp

Det berättas om att den Heliga Profetens[sa] tal alltid var vårdat och att han till skillnad från de flesta av hans samtida inte använde sig av vanan att svära olika eder. *(Tirmidhi*). Detta var något sällsynt för en arab. Vi vill inte implicera att araberna vid tidpunkten för den Heliga Profeten[sa] vanligtvis ägnade sig åt fult ovårdat språk men det är ingen tvekan om att de hade som vana att kännetecknа sina tal med generösa mått av eder, en vana som kvarstår bland dem än idag. Den Heliga Profeten[sa] höll dock Guds namn i sådan vördnad att han aldrig yttrade det utan fullständig motivering. Han var mycket noggrann, till och med pedantisk med avseende på fysisk renlighet. Han brukade borsta tänderna flera gånger om dagen och var så förtjust i den vanan att han brukade säga att vore han inte rädd för att befallningen skulle visa sig besvärlig, skulle han göra det obligatoriskt för varje muslim att borsta tänderna innan var och en av de fem dagliga bönerna. Han tvättade alltid sina händer före och efter varje måltid. Efter att ha ätit något som var tillagat sköljde han alltid sin mun och ansåg det önskvärt att varje person som hade ätit tillagad mat, sköljde munnen innan han deltog i någon av de dagliga bönerna. *(Bukhari)*

Inom islams styrelseform är en moské den enda samlingsplatsen som föreskrivs för muslimerna. Den Heliga Profeten[sa] betonade särskilt renheten i moskéer, framförallt vid de tillfällen då människor förväntades samlas i dem. Han befallde att rökelse skulle brännas i moskéerna vid sådana tillfällen för att rena luften. *(Abu Dawud)*. Han befallde också att ingen skulle gå till en moské där folk samlats efter att ha ätit något som kunnat ge en obehaglig, frånstötande lukt. *(Bukhari)*

Han vidhöll att gatorna hölls rena och fria från kvistar, stenar och alla andra saker som kunde hindra eller visa sig vara farliga. När han själv hittade något sådant föremål som låg på en gata tog han bort det. Han brukade säga att en person som hjälper till att hålla gator och vägar rena och fria intjänar andliga fördelar hos Gud. Han uppges också ha påbjudit att offentliga vägar inte borde användas så att man orsakade hinder, inte heller borde någon kasta något orent eller oönskat på en allmän gata, inte heller borde någon gata vara oren på något annat sätt eftersom alla sådana handlingar misshagar Gud. Han var mycket angelägen om att allt vatten som bevarats för människors användning skulle hållas rent och inte förorenas. Exempelvis förbjöd han att något kastades i vattenreservoarer som kunde smutsa ner det eller att någon vattenreservoar användes på ett sätt som gjorde det smutsigt. *(Bukhari och Muslim, Kitab al-Birr Wassila)*

Profetens[sa] enkla liv

Profeten[sa] var ytterligt enkel i fråga om mat och dryck. Han uttryckte aldrig missnöje med dåligt förberedd eller dåligt tillagad mat. Om han kunde äta sådan mat gjorde han det för att inte förorsaka personen som hade förberett maten besvikelse. Men om en maträtt var oätlig avstod han från att äta den men uttryckte aldrig sitt ogillande. När han satte sig för att äta en måltid var han uppmärksam på maträtten som getts honom och brukade säga att han inte tyckte om en attityd av likgiltighet för maten som om personen som åt maten var för fin för att uppmärksamma frågor som endast gällde mat och dryck. När något ätbart gavs till honom delade han det alltid med de närvarande. Vid ett tillfälle gav någon honom ett par dadlar. Han såg sig omkring och efter att ha gjort en uppskattning av antalet personer som var närvarande delade han dadlarna lika mellan dem, var och en av dem fick sju dadlar. Abu Huraira[ra] berättade att den Heliga Profeten[sa] aldrig åt sig alldeles mätt, inte ens med bröd. *(Bukhari)* Vid ett tillfälle passerade han längs en väg när han upptäckte några personer samlades runt en grillad get, redo att njuta av festen. När de såg den Heliga Profeten[sa] bjöd de honom att ansluta sig till dem men han avböjde.

Detta var inte på grund av att han inte tyckte om grillat kött utan på grund av att han inte uppskattade människor hålla fester i det fria där de kan observeras av fattiga människor som inte hade tillräckligt att äta. Det berättas om honom att han åt grillat kött vid andra tillfällen. Aisha[ra] har berättat att den Heliga Profeten[sa] fram tills dagen han dog, aldrig åt sig mätt tre dagar i följd. Han var mycket noga med att en objuden person inte borde gå hem till någon annan persons hus vid tiden för måltid. Vid ett tillfälle bjöd någon honom på en måltid och bad att han tog med sig fyra andra personer med honom.

När han kom till sin värds hus fann han att en sjätte person hade följt med sällskapet. Värden kom till dörren för att ta emot honom och hans sällskap, den Heliga Profeten[sa] berättade för värden att de nu var sex personer och att det var upp till värden att besluta om han skulle tillåta den sjätte personen att delta i måltiden eller om den senare borde återvända. Värden bjöd naturligtvis den sjätte personen till måltiden. *(Bukhari, Kitab al-Atima)*

När den Heliga Profeten[sa] satte sig för att äta en måltid började han alltid genom att åberopa Allahs namn och välsignelser och så snart han var färdig avslutade han med dessa ord: ”All ära lovprisning tillkommer Allah som har gett oss att äta.” Beröm, rikligt och uppriktigt och ständigt ökande. Beröm, som inte ger ett intryck av att man gett tillräckligt beröm men som skapar en känsla av att tillräckligt inte har sagts och att ihågkommelsen aldrig borde slutas och som får en att tänka på att varje gudomlig handling är berömdvärd och borde prisas. ”O Allah! Du fyller våra hjärtan med dessa känslor.” Ibland använde han dessa ord; ”All ära till Gud som tillfredställt vår hunger och törst. Må våra hjärtan ständigt längta efter Hans beröm och aldrig vara otacksamma mot Honom.” Han förmanade alltid sina följeslagare att sluta innan de hade ätit sig mätta och brukade säga att en persons mat alltid ska räcka till två. När någon speciell maträtt hade lagats i hans hus brukade han föreslå att en del av det skickades som en gåva till grannarna. Presenter i form av livsmedel och andra varor som ständigt användes skickades från hans hus till hans grannars hus. *(Muslim och Bukhari, Kitab al-Adab)* Han försökte alltid att förvissa sig om någon i hans sällskap var i behov av mat. Abu Huraira[ra] berättar att vid ett tillfälle hade han varit utan mat i över tre dagar. Han stod vid ingången till moskén och såg Abu Bakr[ra] passera. Han frågade Abu Bakr[ra] innebörden om en vers i Quranen som föreskriver bespisning av de fattiga. Abu Bakr[ra] förklarade dess innebörd och gick vidare. När Abu Huraira[ra] berättade om denna incident brukade han med förargelse säga att han också förstod Quranen såsom Abu Bakr[ra]

gjorde. Han hade bett Abu Bakr[ra] förklara innebörden av versen så att Abu Bakr[ra] skulle förstå att han var hungrig och så att han skulle ordna mat för honom.

Kort därefter gick Umar[ra] förbi och Abu Huraira[ra] bad också honom att förklara innebörden av versen. Umar[ra] förklarade också betydelsen och gick vidare. Abu Huraira[ra] liksom alla andra följeslagare av den Heliga Profeten[sa] var ovilliga att utföra en direkt begäran. När han bedömde att hans indirekta försök till att dra uppmärksamhet till sitt skick hade misslyckats började han känna sig yr. Därpå hörde han sitt namn kallandes av en mycket mjuk och fin röst. Tittandes åt sidan varifrån rösten kom såg han att den Heliga Profeten[sa] tittade ut från fönstret i sitt hus och log. Han frågade Abu Huraira[ra]: ”Är du hungrig?” Abu Huraira[ra] svarade: ”Sannerligen, o Allahs Sändebud[sa], jag är hungrig”. Den Heliga Profeten[sa] sa: ”Det finns ingen mat i vårt hus heller men någon har just skickat oss en kopp mjölk. Gå till moskén och se om det finns några andra personer där som kanske kan vara lika hungriga som du.” Abu Huraira[ra] fortsätter:

> Jag tänkte för mig själv att jag var tillräckligt hungrig för att konsumera all mjölk i koppen men ändå bad Profeten[sa] mig att bjuda in alla andra personer som kunde vara i en liknande situation, vilket innebar att jag skulle få mycket lite av mjölken. Men jag var tvungen att utföra Profetens[sa] befallning. Jag gick in i moskén och fann sex personer som jag förde med mig till Profetens[sa] dörr. Han gav koppen med mjölk till en utav dem och bad honom att dricka. När han hade slutat och dricka och lagt undan koppen insisterade Profeten[sa] på att han skulle dricka en andra gång och en tredje gång tills hans mage var full. På samma sätt insisterade han att alla sex personerna skulle dricka sig mätta av mjölken. Varje gång han bad någon att dricka blev jag rädd att endast lite skulle vara kvar för mig.

> Efter att alla sex personerna hade druckit av mjölken gav Profeten[sa] koppen till mig och jag såg att det fortfarande fanns gott om mjölk i det. I mitt fall insisterade han också på att jag skulle dricka mig mätt och bad mig att dricka en andra och en tredje gång och till slut drack han själv det som var kvar i koppen och tackade Gud och stängde dörren. *(Bukhari, Kitabul Riqaq)*

Anledningen till att den Heliga Profeten[sa] erbjöd mjölken till Abu Huraira[ra] sist kan ha varit för att indikera för honom att han borde ha fortsatt att uthärda hungerskvalen och lita på Gud och att han inte borde ha försökt få sitt tillstånd uppmärksammat, även indirekt.

Han åt och drack alltid med sin högra hand och han stannade alltid tre gånger för att ta andetag när han drack något. En orsak till detta kan vara att om en person som är törstig dricker vatten på en gång, är han benägen att dricka för mycket och därmed uppröra sin matsmältning. När det handlar om att äta följde han regeln att han åt av alla saker som var rena och tillåtna men inte i överdrift eller på ett sätt som skulle beröva andra människor deras beskärda del. Som det har konstaterats var hans normala mat alltid mycket enkel men om någon gav honom något speciellt tackade han inte nej. Han längtade dock inte efter god mat, även om han hade en särskild förkärlek för honung och dadlar. När det gäller dadlar brukade han säga att det fanns en speciell relation mellan en muslim och ett dadelträd vars löv, bark och frukter, både mogna och omogna, och även fruktkärna kunde komma till användning. Ingen del var utan dess rätta användning. Detsamma är fallet med en sann muslim. Ingen av dennes handlingar var utan välgörenhet och allt vad han gjorde främjade mänsklighetens välfärd. *(Bukhari och Muslim)*

Den Heliga Profeten[sa] föredrog enkla kläder. Hans egna kläder bestod normalt av en skjorta och en izar (en tygbit lindad runt midjan och hängandes till anklarna - översättaren) eller en skjorta och ett

par byxor. Han bar alltid sin izar eller sina byxor så att plagget täckte hans kropp till en punkt ovanför vristerna. Han godkände inte att knät eller någon del av kroppen ovanför knät visades om det absolut inte var nödvändigt. Han ville inte godkänna användning av tyg som hade figurer broderade eller målade på det, särskilt om figurerna var stora och kunde tolkas som representanter för gudar eller gudinnor eller andra föremål för dyrkan, oavsett som en del av ett klädesplagg eller gardiner etc.

Vid ett tillfälle fann han en gardin hängandes i sitt hus med stora figurer och han befallde att den skulle tas bort. Men han såg ingen skada i att använda tyg med små figurer som inte kunde tolkas fel. Han bar aldrig silke själv och han ansåg det inte tillåtet för muslimska män att bära silke. För att autentisera brev som han skrev till vissa härskare, för att uppmana dem att acceptera Islam, lät han det tillverkas en signeringsring men sa att den skulle göras av silver och inte guld, för han sa att bärandet av guld hade gjorts förbjudet för muslimska män. *(Bukhari och Muslim)*. Muslimska kvinnor är tillåtna att bära silke och guld men även i deras fall var den Heliga Profetens[sa] instruktioner att överdrift skulle undvikas. Vid ett tillfälle bad han om bistånd till de fattiga och en kvinna tog av ett av sina armband och placerade det framför honom som hennes bidrag. Talandes till henne sa han: ”Förtjänar inte din andra hand att räddas från Elden?” Kvinnan tog av armbandet från den andra handen och erbjöd även det för ändamålet som han åsyftade. Ingen av hans fruar ägde några smycken av betydande värde och andra muslimska kvinnor ägde sällan heller några smycken. I enlighet med Koranens läror ogillade han att man samlade pengar eller ädelmetaller som han ansåg vara skadligt för de fattigare sektionerna av samhället och resulterade i att rubba ekonomin i samhället och var därför en synd.

Umar[ra] föreslog vid ett tillfälle att den Heliga Profeten[sa] borde skaffa sig en bred mantel att bära vid högtidliga tillfällen då han tog emot ambassadörer från stora monarkier. Profeten[sa] godkände inte

förslaget och sa: ”Det skulle inte behaga Gud om jag antog sådana sätt. Jag skall träffa alla i kläder som jag normalt använder.” Vid ett tillfälle fick han kläder av siden och av dessa skickade han ett par till Umar[ra]. Umar[ra] sa: ”Hur kan jag bära dessa när du själv ogillar bärandet av silke.” Den Heliga Profeten[sa] konstaterade: ”Alla gåvor är inte avsedda för personligt bruk.” Han menade att eftersom plaggen var av siden borde Umar[ra] ge dem i present till sin fru eller sin dotter eller så kunde han ha någon annan användning av kläderna. *(Bukhari, Kitabul Libas)*

Profetens[sa] sovplats var också mycket enkel. Han använde aldrig en säng eller en soffa utan sov alltid på marken. Bädden bestod av en bit läder eller kamelhår. Aisha[ra] berättar: ”Vår sovplats var så liten att när den Heliga Profeten[sa] gick upp i natten för böner brukade jag ligga på ena sidan av bädden och sträckte ut mina ben medan han stod och bad, och vek ihop dem när han bugade sig”. *(Muslim, Tirmidhi och Bukhari)*. Han intog samma enkelhet avseende sin bostad. Hans hus bestod vanligen av ett rum och en liten gård. Ett rep fästes tvärs över rummet så att en tygbit kunde hängas när han hade besökare, en del av rummet konverterades till ett allmänt rum och den andra delen ockuperades av hans hustru. Hans liv var så enkelt att Aisha[ra] berättade att under Profetens[sa] livstid hade de ofta inget annat än dadlar och vatten att livnära sig med och på hans dödsdag fanns ingen mat i huset förutom ett fåtal dadlar. *(Bukhari)*

Relationen med Gud

Varje aspekt av den Heliga Profetens[sa] liv verkar ha styrts och färgats av hans kärlek och hängivenhet till Gud. Trots det mycket tunga ansvar som lagts på hans axlar ägnade han större del av sin tid under dagen samt natten i tillbedjan och lovprisning av Gud. Han lämnade sin säng vid midnatt och ägnade sig åt Guds dyrkan tills det var dags att gå till moskén för morgonbönen. Ibland stod han upp så länge i bön under den senare delen av natten att hans fötter svullnade, de som såg honom då påverkades alltid mycket. Vid ett tillfälle sa Aisha[ra] till honom: ”Gud har hedrat dig med Sin kärlek och närhet. Varför utsätter du dig då för så mycket obehag och besvär?” Han svarade: ”Om Gud genom Sin nåd och barmhärtighet tilldelat mig Sin kärlek och närhet, är det då inte min plikt i gengäld att alltid tacka Honom? Tacksamheten bör öka i proportion till det man fått”. *(Bukhari, Kitabul Kusuf)*

Han började aldrig med något nytt förrän han hade fått någon gudomlig befallning eller tillåtelse. Det har redan berättats i den biografiska delen att trots den mycket svåra förföljelsen som han utsattes av från folket i Mekka lämnade han inte staden förrän han fick gudomlig befallning att göra det. När förföljelsen blev mycket svår gav han tillstånd till sina följeslagare att migrera till Abessinien. Några av dem uttryckte en önskan att han skulle följa dem. Han avböjde att göra det på grund av att han inte hade fått gudomligt tillstånd för detta. Under en period av svårigheter och förföljelse tycker människor oftast om att hålla sina vänner och släktingar nära sig men han befallde sina följeslagare att fly till Abessinien och själv stannade han kvar i Mekka eftersom Gud hade ännu inte befallt honom att lämna staden.

När han hörde Guds ord reciteras övervanns han av känslor och tårar rann från hans ögon, särskilt när han lyssnade på de verser som betonade hans ansvarsområden. Abdullah bin Masud[ra] berättar att han vid ett tillfälle ombads av den Heliga Profeten[sa] att recitera några verser från Koranen. Han sa: ”O Allahs Sändebud[sa], Allah har uppenbarat Quranen för dig (dvs. du kan den bäst av alla). Hur skall jag recitera den för dig?” Men den Heliga Profeten[sa] sa: ”Jag älskar att höra den reciteras från andra människor också.” Därpå började Abdullah bin Masud[ra] recitera från Sura Al-Nisa. När han reciterade versen,

> Och hur (kommer det att gå med dem) när Vi skall frambringa ett vittne från varje folk och skall frambringa dig som ett vittne mot dessa! *(Quranen 4:42)*

utbrast den Heliga Profeten[sa]: ”Nu räcker det! Nu räcker det!” Abdullah bin Masud[ra] tittade upp och såg att tårarna strömmade från den Heliga Profetens[sa] ögon. *(Bukhari, Kitab Fadailul Qur’an)*

Han var så noga med att ansluta sig till de gemensamma bönerna att även under allvarlig sjukdom, när det är tillåtet att inte bara be i sitt rum utan att till och med be liggandes i sängen, gick han till moskén för att leda bönen själv. Vid ett tillfälle då han inte kunde gå till moskén befallde han Abu Bakr[ra] att leda bönen. Då han kände en viss förbättring i sitt tillstånd begärde han att få stöd till moskén. Han lade sin tyngd på två mäns axlar men han var i ett så svagt tillstånd att hans fötter släpade längs marken enligt Aisha[ra]. *(Bukhari)*

Ett vanligt sätt för att ge uttryck för sitt nöje eller för att uppmärksamma någon särskild fråga är klappandet av händerna och araberna följde samma praxis. Den Heliga Profeten[sa] älskade dock ihågkomsten av Gud så mycket att han ersatte klappandet med händerna med lovprisningen av Gud i stället. Vid ett tillfälle när Profeten[sa] var upptagen med en del viktiga arbeten närmade sig tidpunkten för nästa bön och han befallde Abu Bakr[ra] att leda bönen. Kort därefter kunde han

avsluta arbetet som han hade varit engagerad i och gick genast till moskén. Abu Bakr[ra] ledde bönen men när församlingen uppfattade att den Heliga Profeten[sa] hade kommit började de klappa händerna för att både ge uttryck för sin glädje över hans ankomst men även för att dra Abu Bakrs[ra] uppmärksamhet på det faktum att den Heliga Profeten[sa] hade kommit. Därpå steg Abu Bakr[ra] tillbaka och lämnade plats åt den Heliga Profeten[sa] så att han kunde leda bönen. När bönerna var över frågade Profeten[sa] Abu Bakr[ra]: ”Varför steg du tillbaka efter att jag hade befallt dig att leda bönen?” Abu Bakr[ra] svarade: ”O Allahs Sändebud[sa]! Hur skulle det anstå Abu Quhafas[ra] son att leda bönen i närvaron av Allahs Sändebud[sa]?” Då vände sig Profeten[sa] till församlingen och frågade:

> Varför klappade ni händerna? Det är inte passande för er att klappa händerna medan ni är engagerade i ihågkomsten av Gud. Om det så skulle hända att uppmärksamhet behövs dras till någon fråga under bönerna skall ni uttala Guds namn högt istället för att klappa händerna. Detta skulle dra uppmärksamheten på det man behöver lägga märke till. *(Bukhari)*

Profeten[sa] tyckte inte om böner eller tillbedjan som uträttades som obehag eller belastning. Vid ett tillfälle kom han hem och såg ett rep dinglande mellan två pelare. Han frågade vad dess syfte var och informerades om att hans hustru Zainab[ra] hade vana av att stödja sig själv med hjälp av repet när hon blev trött i samband med bönerna. Han befallde att repet skulle tas bort och sa att bönerna bara ska pågå så länge som man kände sig lätt och upprymd och att om en person blev trött borde denne sätta sig ner. Bönen var inte en belastning och om den genomförs då kroppen är utmattad misslyckas den i sitt syfte. *(Bukhari, Kitabul Kusuf)*

Han avskydde varje handling och vana som på minsta sätt liknade avgudadyrkan. När hans slut närmade sig och dödskvalen pågick

vände han sig från sida till sida och utropade: ”Må Guds förbannelse sänka sig över de judar och kristna som har konverterat sina Profeters gravar till platser för dyrkan”. *(Bukhari)*. Han tänkte på de judar och kristna som bugade vid sina Profeters och helgons gravar och riktade sina böner till dem. Han menade att om muslimerna föll för liknande förfaringssätt skulle de inte göra sig förtjänta av hans böner utan tvärtom skära sig loss från honom. Hans måttlösa omtänksamhet om Guds ära har redan exemplifierats i den biografiska delen. Folket i Mekka försökte att fresta honom på alla möjliga sätt för att övertala honom att ge upp sitt motstånd mot avgudadyrkan. *(Tabari)*. Hans farbror Abu Talib försökte också avråda honom och uttryckte sin rädsla att om han fortsatte i sitt fördömande av avgudadyrkan skulle Abu Talib tvingas att välja mellan att upphöra med att ge honom sitt beskydd eller det bittra motståndet från sitt folk. Den enda svar Profeten[sa] gav sin farbror vid detta tillfälle var: ”Om dessa människor skulle placera solen på min högra hand och månen på min vänstra hand skulle jag inte avstå från att förkunna och predika Guds enhet”. *(Zurqani)*

Under slaget vid Uhud grupperade sig några sårade muslimer omkring honom vid foten av en kulle, deras fiender gav utlopp för sin känsla och jublade och vrålade över att ha brutit den muslimska hållningen. Deras ledare Abu Sufyan[ra] ropade: ”Må Hubal (en av de avgudar som tillbads av Mekkaborna) vara upphöjd! Må Hubal vara upphöjd!” Den Heliga Profeten[sa] kunde inte behärska sig längre trots att han insåg faran för sin egen säkerhet och för den lilla skaran av muslimer som var samlade omkring honom. Han befallde sina följeslagare att ropa till svar: ”Till Allah ensam tillhör seger och ära! Till Allah ensam tillhör seger och ära!” *(Bukhari)*

Det var en vanlig missuppfattning bland anhängare av olika religioner före Islam att himmelska och jordsliga manifestationer ägde rum för att markera tillfällen för glädje och sorg för profeter, helgon och andra stora män och att även himlakropparnas rörelser kunde

kontrolleras av dem. Till exempel återberättas det att några av dem orsakade solen att bli stillastående i sin kurs eller att de stoppat månen eller fått rinnande vatten att stanna upp. Islam lär att dessa begrepp är grundlösa och att hänvisningar till företeelser av detta slag i religiösa skrifter enbart är metaforer som i stället för att tolkas i enlighet med dess rätta betydelse hade gett upphov till vidskepelse. Ändå var vissa bland muslimerna benägna att tillskriva dessa fenomen till händelser i de stora Profeternas[sa] liv. Under de sista åren av den Heliga Profetens[sa] liv dog hans son Ibrahim vid en ålder på två och ett halvt år. En solförmörkelse inträffade samma dag. Vissa muslimer i Medina gav upphov till tanken att solen blev förmörkad i samband med Profetens[sa] sons död som ett tecken på gudomligt beklagande av sorgen. När detta nämndes för den Heliga Profeten[sa] uttryckte han stort missnöje och fördömde uppfattning kraftigt. Han förklarade att solen och månen och andra himlakroppar var alla styrda av gudomliga lagar och att deras rörelser och de fenomenen kopplade till dem inte hade något samband med någon persons liv eller död. *(Bukhari)*

Arabien är ett mycket torrt land och regn är alltid välkommet och ivrigt väntat. Araberna brukade föreställa sig att regnets ankomst kontrollerades av stjärnornas rörelser. När någon gav uttryck för denna idé blev den Heliga Profeten[sa] mycket upprörd och tillrättavisade sitt folk att inte tillskriva andra det de erhållit genom Guds omsorg. Han förklarade att regn och alla andra naturfenomen var styrda av gudomliga lagar och att de inte kontrollerades av någon gud eller gudinna eller av någon annan makts nöje eller missnöje. *(Muslim, Kitabul Iman)*

Han hade fullkomlig tillit till Gud som ingen olycklig omständighet kunde rubba. Vid ett tillfälle hittade en fiende honom sovandes och obevakad, han ställde sig ovanför hans huvud med draget svärd och hotade att mörda honom på en gång. Han frågade: ”Vem kan rädda dig från den här livshotande situationen?” Den Heliga Profeten[sa] svarade lugnt: ”Allah” Han uttalade detta ord med en sådan perfekt

övertygelse att till och med hans icke-troende fiende var tvungen att erkänna upphöjdheten i hans tro och tillit på Gud. Svärdet föll ur hans hand och han som för ett ögonblick sedan var bestämd i att ta hans liv stod nu framför honom som en dömd som väntade på sitt straff. *(Muslim, Kitabul Fadail och Bukhari, Kitabul Jihad)*

I andra änden av skalan var hans perfekta ödmjukhet mot Gud. Abu Huraira[ra] berättar:

> En dag hörde jag den Heliga Profeten[sa] säga: 'Ingen människa skulle uppnå frälsning genom sina egna goda gärningar' Därpå sa jag: 'O Allahs Sändebud[sa]! Du kommer säkert in i Paradiset genom dina egna goda gärningar.' Profeten[sa] svarade: 'Nej, jag kan heller inte komma in i Paradiset genom mina egna gärningar, bara om Guds Nåd och Barmhärtighet skulle omsluta mig'. *(Bukhari, Kitabur Riqaq)*

Han uppmanade alltid människor att välja och följa den rätta vägen och att vara flitiga i sitt sökande efter de medel med vilka de skulle kunna uppnå närhet till Gud. Han lärde att ingen människa någonsin skulle önska döden för sig själv, för om han är god kommer han genom att leva längre att kunna uppnå större lycka och om han är ond kan han om det ges tid hinna ångra sina onda vägar och börja på nytt. Hans kärlek och hängivenhet till Gud fann uttryck på många sätt. Till exempel när det efter en torr säsong började regna brukade han sträcka ut tungan för att fånga en regndroppe och utropa: "Här är den senaste ynnesten från min Herre". Han var hela tiden upptagen med att be om Guds förlåtelse och välgörenhet och i högre grad när han befann sig bland människor så att de som var i hans sällskap eller hade kontakt med honom och muslimer i allmänhet borde rädda sig själva från Guds vrede och bli förtjänta av Gudomlig förlåtelse. Medvetandet om att Gud alltid var närvarande övergav honom aldrig. När han lade sig för att sova brukade han säga: "O Allah! Låt mig dö

(somna) med Ditt namn på mina läppar och med Ditt namn på mina läppar låt mig stiga upp." När han vaknade brukade han säga: "All lovprisning tillhör Gud som har fört mig till liv efter döden (sömn) och en dag skall vi alla samlas inför honom". *(Bukhari)*

Han längtade ständigt efter Guds närhet och en av hans ofta upprepade böner var:

> O Allah! Fyll Du mitt hjärta med Ditt ljus och fyll mina ögon med Ditt ljus och fyll mina öron med Ditt ljus och sätt Ditt ljus höger om mig och sätt Ditt ljus vänster om mig och sätt Ditt ljus ovanför mig och sätt Ditt ljus under mig och sätt Ditt ljus framför mig och sätt Ditt ljus bakom mig och gör Du, O Allah, om hela mig till ljus. *(Bukhari)*

Ibn Abbas[ra] berättar:

> Strax före den Heliga Profetens[sa] död kom Musailima (den falske profeten) till Medina och förkunnade att om Muhammad[sa] skulle utse honom som hans efterträdare skulle han vara beredda att acceptera honom. Musailima åtföljdes av ett mycket stort följe och stammen han tillhörde var den största bland stammarna i Arabien. När den Heliga Profeten[sa] informerades om hans ankomst gick han honom till mötes åtföljd av Thabit bin Qais bin Shams[ra]. I sin hand hade han en torkad palmkvist. När han kom fram till Musailimas läger gick han och ställde sig framför honom. Under tiden hade några fler av hans följeslagare hunnit ikapp upp och radat upp sig runt honom. Talandes till Musailima sa Profeten[sa]: 'Det har berättats för mig att du har sagt att om jag utser dig till min efterträdare skulle du vara redo att följa mig men jag är inte ens villig att skänka dig denna torkade palmkvist tvärtemot Guds befallning. Ditt slut

skall bli som Gud har utsett. Om du vänder mig ryggen kommer Gud föra dig till intet. Jag uppfattar mycket tydligt att Gud kommer att utdela dig det som Han har uppenbarat för mig'. Han tillade: 'Jag kommer nu återvända. Om du har något ytterligare att säga kan du prata med Thabit bin Qais bin Shams[ra] som kommer att agera som min företrädare.' Sedan gick Profeten[sa] tillbaks. Abu Huraira[ra] var också med honom. Någon frågade Profeten[sa] vad han menade med att säga att Gud skulle dela ut till Musailima det som hade uppenbarats för honom. Den Heliga Profeten[sa] svarade: 'Jag såg i en dröm två armband runt mina handleder som jag ogillade. I drömmen befalldes jag av Gud att blåsa på armbanden. När jag blåste på dem försvann de. Jag tolkade detta som att två falska anspråk till profetskap skulle komma efter mig'. *(Bukhari, Kitabul Maghazi)*

Denna händelse inträffade mot slutet av den Heliga Profetens[sa] liv. Den sista och den största av de arabiska stammarna som ännu inte hade accepterat honom var beredd att underkasta sig och det enda villkoret som lagts fram var att den Heliga Profeten[sa] utsåg deras ledare som sin efterträdare. Om Profeten[sa] hade pådrivits av några personliga motiv så stod inget i hans väg för att säkerställa enhetlighet i hela Arabien genom att lova sitt arv till ledaren för den största stammen Arabien. Den Heliga Profeten[sa] hade ingen egen son, inga dynastiska ambitioner som kunde ha stått i vägen för ett sådant arrangemang men han betraktade aldrig ens den minsta sak som något som tillhörde honom och som bedömdes vara i hans absoluta förfogande. Han kunde därför inte ta itu med muslimernas ledarskap då det inte var hans att ge bort. Han såg det som en helig Gudomlig tillit och trodde att Gud skulle skänka det till den som Han ansåg lämplig. Han avvisade därför Musailimas erbjudande med förakt och sa till honom att inte

tala om muslimers ledarskap, han var inte ens beredd på att skänka honom en torr kvistpalm. När han hänvisade till eller talade om Gud föreföll det för åskådarna som om hela hans väsen var erövrad av en passion av kärlek för och hängivenhet till Gud. Han insisterade alltid på enkelhet i gudomlig dyrkan. Moskén som han byggde i Medina och där han alltid ledde bönerna hade endast ett golv av lera utan mattor och taket var gjort av torkade palmgrenar och löv, det läckte när det regnade. Vid sådana tillfällen blev den Heliga Profeten[sa] och församlingens medlemmar dränkta av regn och lera; han fortsatta med bönerna till slutet och han gav aldrig någon antydan på att han skulle skjuta upp bönen eller flytta till en mer väderbeständig plats. *(Bukhari, Kitabus Saum)*

Han var också vaksam över sina följeslagare. Abdullah bin Umar[ra] var en man med extrem fromhet och renhet i livet. Den Heliga Profeten[sa] sa en gång angående honom: ”Abdullah bin Umar[ra] skulle vara en ännu bättre människa om han skulle vara mer regelbunden med sina Tahajjud* böner.” Efter att detta meddelades till Abdullah bin Umar[ra] missade han aldrig dessa böner. Det berättas att den Heliga Profeten[sa] var i sin dotter Fatimas[ra] hus och frågade henne och sin svärson, Ali[ra], om de var regelbundna med deras Tahajjud böner. Ali[ra] svarade: ”O Allahs Sändebud[sa]! Vi försöker vakna för tahajjud bönerna men ibland när Gud så vill är vi oförmögna att vakna i tid så vi missar dem.” Han gick tillbaka och på vägen upprepade han flera gånger en vers i Quranen som innebär att en människa ofta är ovillig att erkänna sina fel och försöker täcka upp dem med ursäkter. *(Bukhari, Kitabul Kusuf)*. Profeten[sa] menade att Ali[ra] inte borde ha tillskrivit sin svaghet till Gud med att säga att det var Gud som ville att de inte skulle vakna i tid utan han borde ha erkänt sin egen svaghet istället.

---

* Tahajjud bönerna är frivilliga och bes vid den senare delen av natten och tillhör inte de obligatoriska dagliga bönerna. *(Översättaren)*

Ogillande av botgörning

Den Heliga Profeten[sa] visade ett starkt ogillande av formalitet i frågan om tillbedjan och fördömde ett införande av botgöring på sig själv som en form av tillbedjan. Han lärde att den sanna tillbedjan består av ett frikostigt utnyttjande av det man begåvats med från Gud. Gud har skänkt människan ögon för att se med och det skulle inte vara en dyrkan utan en oförskämdhet att hålla dem stängda eller operera bort dem. Det är inte den korrekta användningen av synen som kan betraktas som en synd utan det är den felaktig användning synen som skulle vara en synd. Det skulle vara en otacksamhet att själv beröva sig hörselfunktionen men det vore syndigt att använda hörseln för att lyssna på förtal och baktal. Att avstå från mat (utom vid de tillfällen när det är föreskrivet eller på annat sätt önskvärt) kan leda till självmord och följaktligen utgör det en oförlåtlig synd men det skulle också vara en synd att ägna sig helt och hållet åt mat och dryck eller att äta omåttligt av förbjudna eller oönskade varor. Detta är denna gyllene princip som undervisades och betonades av islams Heliga Profet[sa] och som inte hade väckts till liv av tidigare profeter. Korrekt användning av naturliga förmågor utgör höga moraliska egenskaper, felaktig användning eller förlöjligande av dessa egenskaper är dårskap. Det är deras missbruk som är ont eller syndigt. Deras korrekta användning är en sann dygd. Detta är kärnan i moralen som inpräntats av islams Heliga Profet[sa]. I korthet var detta också en bild av hans egna liv och handlingar. Aisha[ra] berättar:

> När den Heliga Profeten[sa] skulle välja mellan två handlingar valde han alltid den lättare av de två, förutsatt att den var fri från alla misstankar om fel eller

> synd. Om en handling väckte sådana misstankar tog den Heliga Profeten[sa] mest avstånd från den bland alla människor. *(Muslim, Kitabul Fadâil)*

Detta är faktiskt den bästa och mest beundransvärda vägen för människan. Många människor uthärdar frivilligt smärta och umbäranden men inte för att vinna Guds välbehag, för Guds glädje fås inte genom att utsätta sig själv för meningslös smärta och umbäranden för inget annat än i syftet att lura mänskligheten.

Sådana människor har få goda egenskaper och vill dölja sina fel och få fördelar hos andra genom att anta falska dygder. Målet för islams Heliga Profet[sa] var att nå fram till verklig dygd och för att vinna Guds välbehag. Han var därför helt fri från täckmantlar och låtsasreform. Att världen betraktade honom som god eller ond var en fråga som var totalt ointressant för honom. Allt som betydde något för honom var hur han fann sig själv och hur Gud skulle döma honom. Om han i tillägg till sitt samvetes vittnesmål och Guds godkännande även fick mänskligheten sanna vittnesbörd var han tacksam men om människor såg på honom med fördomsfulla ögon blev han ledsen för dem men fäste inte något värde i deras åsikter.

Förhållningssättet till sina fruar

Han var exceptionellt god och rättvis mot sina fruar. Om någon utav dem ibland inte uppförde sig med berättigad omtanke mot honom log han bara. En dag sa han till Aisha[ra]: ”Aisha[ra], när du är arg på mig får jag alltid kännedom om det”. Aisha[ra] frågade: ”Hur då?” Han sa: ”Jag har märkt att när du är nöjd med mig och i något samtal måste hänvisa till Gud, hänvisar du till Honom som Muhammads[sa] Herre. Men om du inte är nöjd med mig hänvisar du till Honom som Abrahams[al] Herre.” Aisha[ra] skrattade och sa att han hade rätt. *(Bukhari, Kitabun Nikah)*

Khadija[ra] var hans första hustru och hade gjort stora uppoffringar i hans sak. Hon var mycket äldre än Profeten[sa]. Efter hennes död gifte han sig med yngre kvinnor men tillät aldrig minnena om Khadija[ra] att försvagas. Närhelst någon av Khadijas[ra] vänner besökte honom ställde han sig upp för att hälsa. *(Muslim)*. Om han råkade se någon sak som hade tillhört eller hade samband med Khadija[ra] överväldigades han alltid av känslor. Bland de fångar som tagits av muslimer i Slaget vid Badr var Profetens[sa] svärson och han ägde inget som han kunde erbjuda som lösen. Hans fru Zainab[ra] (Profetens[sa] dotter) sände ett halsband som tillhört hennes mamma (Khadija[ra]) till Medina och erbjöd det som lösen för hennes make. När Profeten[sa] såg halsbandet kände han igen det och blev mycket ledsen. Han sa till sina följeslagare: ”Jag har ingen befogenhet att säga något i denna fråga men jag vet att detta halsband månas om av Zainab[ra] som ett sista minne av hennes avlidna mor och förutsatt att det passar er skulle jag föreslå att hon inte berövas halsbandet och det kan återlämnas till henne.” Följeslagarna antydde att ingenting skulle ge dem större glädje och antog hans förslag. *(Halbiyya, Vol. 2)*

Han berömde ofta Khadija[ra] inför sina andra fruar och betonade hennes dygder och de uppoffringar som hon gjort för islam. Vid ett sådant tillfälle blev Aisha[ra] upprörd och sa: ”O Allahs Sändebud[sa], varför pratar du ständigt om den gamla damen? Gud har skänkt dig bättre, yngre och mer attraktiva hustrur.” Den Heliga Profeten[sa] övervältigades av känslor när han hörde detta och sa: ”O nej, Aisha[ra] du har ingen aning om hur god Khadija[ra] var mot mig”. *(Bukhari)*

Höga moraliska egenskaper

Han visade alltid mycket tålamod i motgång. Han nedslogs aldrig av negativa omständigheter och inte heller tillät han att någon personlig önskan fick ett grepp om honom. Det har redan berättats att hans far hade dött innan hans födelse och att hans mor dog när han fortfarande var ett litet barn. Upp till åtta års ålder var han i sin farfars förmyndarskap och efter dennes död blev han omhändertagen av sin farbror Abu Talib. Både på grund av naturlig tillgivenhet och också för att hans far speciellt hade uppmanat honom, tillsåg Abu Talib alltid sin brorson med omsorg och överseende men hans fru påverkades inte av dessa överväganden till samma grad. Det hände ofta att när hon skulle fördela något bland sina egna barn utelämnades deras lilla kusin. Om Abu Talib råkade komma hem vid ett sådant tillfälle fann han sin lilla brorson sittandes ensam med en perfekt värdighet och utan några spår av att vara förargad eller klagomål. Farbrorn gav efter för sin tillgivenhet och erkände sitt ansvar, han brukade springa till sin brorson och greppa honom mot sitt bröst och utropa: ”Uppmärksamma även detta mitt barn! Uppmärksamma även detta mitt barn!” Sådana episoder var inte ovanliga och de som var vittnen till dem är enhälliga i sina vittnesmål om att den unge Muhammad[sa] aldrig visade några tecken på att han på något sätt påverkades av dem eller att han i någon mening var avundsjuk på sina kusiner. Senare i livet när han var i stånd att göra det tog han ansvaret för vårdnaden och fostran om två av sin farbrors söner, Ali[ra] och Jafar[ra], och han fullgjorde detta ansvar på det mest utmärkta sättet. Den Heliga Profeten[sa] stötte under hela sitt liv på en rad bittra erfarenheter. Han föddes föräldralös, hans mor dog när han fortfarande var ett litet barn. Han förlorade sin farfar vid åtta års ålder. Efter giftermålet förlorade han flera barn, den ena efter den

andra, och sedan dog hans älskade och hängivna fru Khadija[ra]. Några av de fruar han gifte sig med efter Khadijas[ra] död dog under hans livstid och mot slutet av hans liv fick han bära förlusten av att hans son Ibrahim dog. Han bar alla dessa förluster med mod och ingen av dem påverkade i minsta utsträckning hans höga beslutsamhet eller hans sinne. Hans privata sorger fann aldrig utlopp i det offentliga och han träffade alltid alla med ett glatt ansikte och behandlade alla med välvilja. Vid ett tillfälle såg han en kvinna som hade förlorat ett barn som högljutt sörjde vid dess grav. Han uppmanade henne att ha tålamod och acceptera Guds vilja som den Suveräna. Kvinnan visste inte att det var den Heliga Profeten[sa] och svarade: ”Om du någonsin lidit från ett barns förlust så som jag har skulle du ha insett hur svårt det är att visa tålamod under en sådan smärta.” Den Heliga Profeten[sa] sa: ”Jag har lidit förlusten av inte ett, utan sju barn” och gick vidare. Förutom när han hänvisade till sina egna förluster eller olyckor på detta indirekta sätt brydde han sig aldrig om att grubbla över dem, han lät dem heller inte att på något sätt störa hans oupphörliga arbete med att tjäna mänskligheten och hans glädje med att dela deras bördor.

Hans självbehärskning

Han höll sig alltid under fullständig självbehärskning. Även när han blev en regent lyssnade han alltid på alla med tålamod och om någon person behandlade honom oförskämt uthärdade han det och sökte aldrig hämnd. I öst är ett sätt att visa respekt för en person att inte tilltala honom med hans namn. Muslimerna tilltalade den Heliga Profeten[sa] som: ”O Allahs Sändebud[sa]” och icke muslimerna tilltalade honom som ”Abul Qasim[sa]” (dvs. Qasims far: Qasim var namnet på en av hans söner). Vid ett tillfälle kom en judisk man till honom i Medina och inledde en diskussion med honom. Under diskussionen tilltalade han honom flera gånger som ”O Muhammad[sa], O Muhammad[sa]”. Profeten[sa] brydde sig inte om detta tilltal och fortsatte tålmodigt besvara den aktuella frågan. Hans följeslagare började dock bli irriterade på den ohövliga formen på tilltalandet som antagits av besökaren. En av följeslagarna kunde inte behärska sig längre och han uppmanade besökaren att inte tilltala Profeten[sa] med hans personliga namn utan att tilltala honom som Abul Qasim[sa]. Besökaren sa att han endast skulle tilltala honom med det namn som hans föräldrar hade gett honom. Profeten[sa] log och sa till sina följeslagare: ”Han har rätt. Jag döptes till Muhammad[sa] då jag föddes och det finns ingen anledning till att vara upprörd över hans användande av namnet.”

Ibland stoppade människor honom när han var på väg någonstans och började samtala med honom, de förklarade sina behov och bad honom om hjälp. Han stod alltid tålmodigt och lyssnade tills de var klara. Ibland skakade människorna hans hand och höll tag i handen under en lång tid, han tyckte det var obekvämt och att han förlorade dyrbar tid men han var aldrig den förste att dra tillbaks sin hand. Människor gick obehindrat fram till honom och berättade om sina

bekymmer och svårigheter för honom och bad honom om hjälp. Om han kunde hjälpa till vägrade han aldrig. Ibland blev han överhopad med olika begäran och pressades orimligt mycket för att uppfylla dem men trots det fortsatte han att uppfylla dem så gott han kunde. Efter att ibland ha uppfyllt en begäran kunde han tillrättavisa den berörda personen till att ha större tillit till Gud och undvika att be andra om hjälp. Vid ett tillfälle bad en hängiven muslim honom om pengar vid upprepade tillfällen, till slut sa han: ”Det är bäst för en man att sätta sin tillit till Gud och att undvika förfrågningar.” Den berörda personen var en uppriktig människa. Av hänsyn till Profeten[sa] erbjöd han inte att returnera det han redan fått men han lovade att han i framtiden aldrig under några omständigheter skulle göra en begäran till någon. Flera år senare när han deltog i en strid satt han på en häst och i stridens fulla hetta då han var omgiven av sina fiender föll hans piska ur hans hand. En muslimsk soldat som var till fots uppfattade hans besvärliga situation så soldaten böjde sig ner för att plocka upp piskan åt honom men han bad soldaten att avstå och hoppade själv av hästen och plockade upp den. Han förklarade för soldaten att han sedan länge hade lovat den Heliga Profeten[sa] att han aldrig skulle be någon om något, om han hade tillåtit soldaten att plocka upp piskan åt honom skulle han ha gjort en indirekt begäran och därigenom brutit sitt löfte till den Heliga Profeten[sa].

Rättvisa och god affärssed

Araberna favoriserade mycket och tillämpade olika normer för olika personer. Även bland de så kallade civiliserade nationerna finns idag en ovilja att sätta prominenta personer eller personer som innehar hög status eller ställningar till svars för sina förehavanden, även om lagen följs principfast mot vanliga medborgare. Den Heliga Profeten[sa] var dock unik i att genomdriva en enhetlig standard för rättvisa och god sed. Vid ett tillfälle visade det sig att en ung kvinna som tillhörde en mycket respektabel familj hade begått en stöld. Detta väckte stor bestörtning; om den normala påföljden tilldömdes den unga kvinnan skulle en ledande familj bli förödmjukad. Många var angelägna om att medla med Profeten[sa] på uppdrag av familjen men var rädda för att göra så. Till slut förmådde Usama[ra] att åta sig uppdraget. Han gick till den Heliga Profeten[sa] och framlade sitt ärende. Den Heliga Profeten[sa] blev mycket upprörd och sa:

> Det hade varit bättre om du avstått. Nationer har fått dåliga slut för att ha visat favörer åt högt placerade personer samtidigt som de pressat gemene man. Islam tillåter inte detta och jag kommer verkligen inte göra det. Sannerligen, om min egen dotter Fatima[ra] skulle begå ett brott, skulle jag inte tveka att ålägga den lämpliga påföljden. *(Bukhari, Kitabul Hudud)*

Det har redan berättats att när Profetens[sa] farbror Abbas[ra] fångades i slaget vid Badr blev han liksom andra fångar bunden med ett rep för att förhindra flykt. Repet var så hårt fastsatt att han stönade av smärta under natten. Profeten[sa] hörde hans suckar och kunde inte sova. Profetens[sa] följeslagare uppfattade detta och lättade upp repet

som band Abbas[ra]. När Profeten[sa] fick veta detta befallde han att alla fångar skulle behandlas lika, han sa att det inte fanns någon anledning för att favorisera hans släkting. Han insisterade på att de antingen måste lätta upp alla fångars rep eller dra åt repen på Abbas[ra] som på de andra. Profetens[sa] följeslagare ville inte att han skulle vara orolig på grund av sin farbror så de lättade på allas rep och skärpte bevakningen. *(Zurqani, Vol. 3, s. 279)*

Även i mycket kritiska lägen som råder i krig var han mycket noga med att respektera alla antagna regler och konventioner. Vid ett tillfälle skickade han en grupp följeslagare på ett spaningsuppdrag. De stötte på fienden under den sista dagen i den heliga månaden Rajab. Spanarna tänkte att det skulle vara farligt att låta fienden fly och meddela Mekkaborna om deras position då de var nära och under det påföljande anfallet dödades en av fienden. När spaningsgruppen återvänt till Medina protesterade Mekkaborna mot att den muslimska spaningsgruppen hade dödat en av deras män under den heliga månaden. Mekkaborna hade ofta gjort sig skyldiga till samma brott under den heliga månaden gentemot muslimerna när det passade dem. Det skulle ha varit ett lämpligt svar på deras protest genom att påpeka att eftersom Mekka själva hade gjort slut på konventionen om den heliga månaden så hade de inte rätt att insistera på att muslimerna skulle följa den. Men Profeten[sa] gav inte detta svar. Han tillrättavisade följeslagarna och vägrade att acceptera bytet och enligt vissa rapporter betalade han även blodspengar för den dödade person tills uppenbarelsen av vers 218 i kapitel 2 klargjorde ärendet. *(Tabari och Halbiyya)*

Människor är i allmänhet noga med att inte såra sina vänners och släktingars känslor, den Heliga Profeten[sa] var mycket noga i detta avseende även när det gällde människor som var emot honom. Vid ett tillfälle kom en judisk man fram till honom och klagade på att Abu Bakr[ra] hade sårat honom genom att säga att Gud hade upphöjt Muhammad[sa] ovan Moses[al]. Profeten[sa] kallade på Abu Bakr[ra] och frågade honom vad som hade hänt. Abu Bakr[ra] förklarade att den

judiska mannen hade börjat med att säga att han gick ed vid Moses[al] som Gud hade upphöjt över hela mänskligheten och att han då hade svarat genom att gå i ed vid Muhammad[sa] som Gud hade upphöjt över Moses[al]. Profeten[sa] sa: ”Du borde inte ha sagt detta då andra människors känslor borde respekteras. Ingen borde upphöja mig över Moses[al]”. *(Bukhari, Kitabut Tauhid)*. Detta innebar inte att den Heliga Profeten[sa] inte hade en högre ställning än Moses[al] utan att ett yttrande som detta borde ha undvikits då det sårat den judiske mannens känslor.

Hänsyn till de fattiga

Den Heliga Profeten[sa] försökte hela tiden förbättra situationen för de fattiga invånarna i samhället och att höja deras status i samhället. Vid ett tillfälle när han satt med sina följeslagare passerade en rik man förbi. Profeten[sa] frågade en av sina följeslagare vad han tyckte om den rika mannen. Han svarade: ”Han är välbärgad och har bra kontakter. Om han skulle be en flicka gifta sig med honom skulle det övervägas fördelaktigt och om han skulle medla för någons räkning skulle det accepteras”. Kort därefter passerade en annan man som verkade vara fattig. Profeten[sa] frågade samma följeslagare vad han tyckte om honom. Han svarade:

> O Allahs Sändebud[sa], han är en fattig man. Om han skulle be en flicka gifta sig med honom skulle det inte komma i fråga och om han skulle försöka medla åt någon person skulle medlingen avvisas och om han skulle försöka prata med någon skulle ingen uppmärksamma honom.

När Profeten[sa] hörde detta sa han: ”Denna fattiga man är värd mycket mer än värdet av guld som behövs för att fylla hela universum”. *(Bukhari, Kitabur Riqaq)*

En fattig muslimsk kvinna brukade städa i den Heliga Profetens[sa] moské i Medina. Profeten[sa] såg henne inte i moskén under några dagar och frågade efter henne. Han fick veta att hon hade dött. Han sa: ”Varför informerades jag inte när hon dog? Jag skulle ha velat delta i hennes begravningsbön”, och tillade: ”kanske ansåg ni att hon inte var värdig att beaktas då hon var fattig. Det var inte rätt. Vägled mig till

hennes grav." Sedan fortsatte han till hennes grav och bad för henne. *(Bukhari, Kitabus Salat)*

Han brukade säga:

> Det fanns människor med trassligt hår, vars kroppar var täckta av damm och som inte välkomnas av de välbärgade men som var så högt värderade av Gud att om de litade på Guds välgörenhet och gav ed i Hans namn om en viss fråga skulle Han stödja dem. *(Muslim, Kitabul Birr Var Sila)*

Vid ett tillfälle satt några av den Heliga Profetens[sa] följeslagare som var frigivna slavar tillsammans när Abu Sufyan[ra] (som var en av stammen Quraishs ledare och hade kämpat mot muslimerna upp till överlämnandet av Mekka och accepterat islam först därefter) råkade gå förbi. Dessa följeslagare påminde honom om den seger som Gud hade gett Islam. Abu Bakr[ra] hörde också detta och godtog inte att en av Quraish ledare påmindes om sin förnedring och han tillrättavisade följeslagarna. Han gick sedan till den Heliga Profeten[sa] och berättade om händelsen. Profeten[sa] sa: "O Abu Bakr[ra]! Jag fruktar att du kan ha sårat dessa Guds tjänare. Om det skulle vara så skulle Gud bli förnärmad av dig." Abu Bakr[ra] återvände på en gång till följeslagarna och frågade: "Mina bröder, blev ni sårade av vad jag sa?", de svarade: "Vi blev inte förolämpade av vad du sa. Må Gud förlåta dig!" *(Muslim, Kitabul Fadal)*

Medan Profeten[sa] insisterade på att fattiga människor skulle respekteras och deras känslor inte skadas och strävade efter att tillfredsställa deras behov, sökte han också att ingjuta en känsla av självrespekt i dem och undervisade dem att inte tigga om tjänster. Han brukade säga att det inte anstod en fattig man att tigga en dadel eller två, eller en eller två munsbitar av mat utan att visa återhållsamhet från att tigga, hur allvarligt han må prövas. *(Bukhari, Kitabul Kusuf)*. Å andra hand, brukade han säga att ingen tillställning blev välsignad om inte

några fattiga människor också var inbjudna till den. Aisha[ra] berättar att en stackars kvinnan kom för att besöka henne vid ett tillfälle tillsammans med sin två små döttrar. Aisha[ra] hade inget annat att ge henne förutom en dadel. Kvinnan delade den mellan sina små döttrar och sedan gick de iväg. När Profeten[sa] kom hem berättade Aisha[ra] om händelsen och han sa: ”Om en fattig människa har döttrar och han behandlar dem med omtänksamhet kommer Gud att rädda honom från helvetets plågor”, och tillade: ”Gud kommer att skänka Paradiset till denna kvinna på grund av omtanken hon visade mot sina döttrar”. *(Muslim)*. Vid ett tillfälle fick han reda på att en av hans följeslagare, Sad[ra], som var en välbärgad man skröt om sitt företag inför andra. När Profeten[sa] hörde detta, sa han: ”Låt ingen av er tro att hans rikedom, status eller makt är resultatet av hans egna ansträngningar eller företagande. Det är inte alls så. Er makt, er status och välstånd är alla tjänat genom de fattiga.” En av hans böner var: ”O Gud håll mig ödmjuk medan jag lever och håll mig ödmjuk när jag dör och låt min uppståndelse på Domedagen vara ödmjuk”. *(Tirmidhi, Abwabul Zuhad)*

Vid ett tillfälle under den varma säsongen passerade han en gata då han såg en mycket fattig muslimsk man bära en tung last från en plats till en annan. Han hade enkla ansiktsdrag som slätades över av svett och damm. Han såg dyster ut. Den Heliga Profeten[sa] närmade sig honom smygandes bakifrån och som barn ibland gör på skoj lade han sina händer på mannens ögon. Han väntade på att mannen skulle gissa vem han var. Mannen kände på Profeten[sa] med sina händer och insåg att det var den Heliga Profeten[sa]. Han gissade nog också att ingen annan skulle visa sådan kärleksfullhet för en man i hans tillstånd. Han blev glad och uppmuntrad, han tryckte sig själv mot den Heliga Profetens[sa] kropp och med sin rygg, han gned damm och svett över Profetens[sa] kläder. Som om han önskade få reda på hur långt Profeten[sa] skulle låta honom fortsätta utan att avbryta.

När mannen hade blivit på ett alltigenom lyckligt humör sa Profeten[sa] till honom: ”Jag äger en slav, tror du någon vill köpa honom?” Mannen insåg troligen att det inte var någon annan i hela världen förutom den Heliga Profeten[sa] som såg något värde i honom, och med en vemodig suck svarade han: ”O Allahs Sändebud[sa], det finns ingen i världen som skulle vara beredd att köpa mig” Profeten[sa] sa: ”Nej! Nej! Du får inte säga så. Gud värderar dig högt”. *(Sharhus-Sunna)*

Inte bara han själv brydde sig om de fattigas välfärd utan ständigt uppmanade han andra att göra detsamma. Abu Musa Ashari[ra] berättar att om en behövande person närmade sig den Heliga Profeten[sa] och gjorde en begäran, sa han till de omkring honom: ”Ni bör också hjälpa till att uppfylla hans begäran så att ni kan förvärva fördelar genom att bli delaktiga i att främja en god gärning”. *(Bukhari och Muslim)* Å ena sidan ville han skapa ett medvetande hos sina följeslagare och en ivrig vilja av att hjälpa de fattiga, å andra sidan ville han skapa en kännedom hos de fattiga av den kärlek och sympati som deras bättre ställda bröder kände för dem.

Tillvarata de fattigas intressen

När islam började accepteras över större delen av Arabien fick den Heliga Profeten[sa] ofta stora mängder varor och pengar som han omedelbart fördelade mellan dem som var i nöd. Vid ett tillfälle besökte hans dotter Fatima[ra] honom och visade honom sina händer som hade blivit valkiga av att krossa spannmål med stenar. Hon bad om att få en slav så hennes arbetsbörda kunde minska. Profeten[sa] svarade:

> Jag skall säga dig något som kommer att visa sig vara av betydligt större värde än en slav. När du går till sängs om natten bör du lovprisa Gud trettiotre gånger och bejaka Hans perfektion lika många gånger och bejaka Hans storhet trettiofyra gånger. Detta kommer att hjälpa dig mycket mer än innehavet av en slav. *(Bukhari)*

Medan han delade ut pengar vid ett tillfälle föll ett mynt från hans händer och rullade bort ur sikte. Efter att ha avslutat distributionen gick han till moskén och ledde bönen. Det var hans praktik att förbli sittande en stund efter bönen för att ihågkomma Gud och därefter låta folk vända sig till honom och ställa frågor eller ge förslag. Men denna gång gick han snabbt till sitt hem så snart bönen avslutats. Han letade upp det saknade myntet och kom tillbaka till moskén och skänkte myntet till en behövande person. Han förklarade att myntet hade fallit från hans händer under distributionen av pengar och han inte tänkt på det då, men att han plötsligt mindes under bönen. Han blev orolig av tanken att om han skulle dö innan han kunde hämta myntet och ge bort det till någon person som behövde det skulle han hållas ansvarig för det inför Gud, det var anledningen till att han

hade lämnat moskén i all brådska, för att återkräva myntet. *(Bukhari, Kitabul Kusuf)*

I sin iver att helt säkerställa de fattigas intressen och behov gick han så långt som att fastställa att ingen välgörenhet någonsin skulle skänkas till hans ättlingar. Han fruktade att muslimer av sin kärlek och hängivenhet till honom med tiden skulle börja ge hans ättlingar de viktigaste föremålen för deras välgörenhet och därmed beröva de fattiga och behövande deras beskärda del. Vid ett tillfälle förde någon med sig en mängd dadlar och erbjöd dem som välgörenhet. Hans dotterson Imam Hasan[ra], som då var endast två och ett halvt år, råkade sitta bredvid Profeten[sa]. Han plockade upp en av dadlarna och lade den i sin mun. Profeten[sa] satte genast sitt finger i barnets mun och tvingade ut dadeln och sa: ”Vi har ingen rätt i detta. Detta tillhör de fattiga bland Guds människor”. *(Bukhari, Kitabul Kusuf)*

Behandling av slavar

Han uppmanade ständigt de som ägde slavar att behandla dem vänligt och bra. Han fastställde att om ägaren slog en slav eller misshandlade honom var den enda gottgörelsen som han kunde göra att befria slaven. *(Muslim, Kitabul Iman)* Han utarbetade medel för, och uppmuntrade frigivningen av slavar på varje förevändning. Han sa: ”Om en person som äger en slav sätter honom fri, kommer Gud i belöning rädda varje del av hans kropp som motsvarar varje del av slavens kropp från straffet i helvetet.” Återigen undervisade han att en slav endast borde bli ombedd att utföra sådana uppgifter som han enkelt kan utföra och att när han utför uppgiften, ska hans herre hjälpa honom med uppgiften så att slaven inte ska få känslan av förödmjukelse eller förnedring. *(Muslim)* Om en slavägare åkte på en resa tillsammans med en slav var det hans plikt att dela sin häst med slaven, antingen skulle båda rida tillsammans eller i tur och ordning. Abu Huraira[ra] som efter att ha blivit muslim brukade tillbringa hela sin tid i Profetens[sa] sällskap hörde upprepade gånger den Heliga Profetens[sa] förelägganden beträffande behandlingen av slavar. Han sa:

> Jag kallar Gud till vittne i vars händer mitt liv ligger, att vore det inte för de möjligheter som jag får i att delta i heligt krig och utföra pilgrimsfärden och vore det inte för att få möjligheten att tjäna min gamla mor, skulle jag ha önskat att få dö som en slav, för den Heliga Profeten[sa] insisterade ständigt på att slavarna skulle behandlas väl och snällt. *(Muslim)*

Marur bin Suwaid[ra] berättar:

Jag såg att Abu Dharr Ghaffari[ra] (en av den Heliga Profetens[sa] följeslagare) bar exakt likadana kläder som bars av hans slav. Jag frågade honom om detta och han svarade: ’Under den Heliga Profetens[sa] livstid hånade jag en gång en man med att hans mamma hade varit en slav. Då tillrättavisade den Heliga Profeten[sa] mig och sa: ’Du verkar fortfarande ha förislamiska föreställningar. Vad är slavar? De är era bröder och källan till er makt. Gud i sin visdom ger er en tillfällig myndighet över dem. Den som har sådan auktoritet över sin bror ska mata honom med den typ av mat som han själv äter, klä honom med den typen av kläder som han själv bär och bör inte ge honom någon uppgift han inte klarar av och bör själv hjälpa honom i allt han ombeds göra.’ Vid ett annat tillfälle sa Profeten[sa]: ’När din tjänare lagar mat åt dig och serverar maten till dig, bör du be honom att sitta ner med dig för att äta eller åtminstone att delta i en del av det i ditt sällskap, för han har gjort sig förtjänt av det genom att ha arbetat med det’. *(Muslim)*

Behandling av kvinnor

Den Heliga Profeten[sa] var mycket angelägen om att förbättra kvinnors villkor i samhället och säkra för dem en position av värdighet och rättvis behandling. Islam var den första religionen som tilldelat kvinnor rätten till arv. Quranen gör döttrar tillsammans med söner arvtagare till den egendom som lämnats av föräldrarna. På samma sätt görs en mamma till sonens eller dotterns arvtagare och en hustru görs till makens arvtagare. När en bror blir en arvtagare till sin avlidne brors egendom är systern också en arvtagare till samma egendom. Ingen religion innan Islam hade så tydligt och bestämt gett kvinnan rätt till arv och hennes rätt till att inneha egendom. Enligt islam är en kvinna den absoluta ägaren av sina egna ägodelar och hennes man kan inte på något sätt få kontroll över hennes egendom enbart genom deras förhållande. En kvinna är i full frihet att hantera sin egendom så som hon behagar.

Den Heliga Profeten[sa] var så noga angående behandlingen av kvinnor att de omkring honom som tidigare inte hade varit vana att behandla kvinnor som sina livskamrater fann det svårt att tillgodose de normer som Profeten[sa] var angelägen om att inrätta och upprätthålla. Umar[ra] berättar:

> Min fru försökte ibland ingripa i mina affärer med hennes råd och jag tillrättavisade henne och sa att araberna aldrig hade tillåtit kvinnor att ingripa i deras angelägenheter. Hon svarade: 'Den tiden hör till det förflutna. Den Heliga Profeten[sa] låter sina fruar ge honom råd i sina angelägenheter och han hindrar dem inte. Varför följer du inte hans exempel?' Jag brukade

svara: 'Angående Aisha[ra] så är Profeten[sa] särskilt förtjust i henne men när det gäller din dotter (Hafsa[ra]), om hon gör detta kommer hon en dag lida konsekvenserna av hennes näsvishet.' Efter en tid hände det att den Heliga Profeten[sa] blev upprörd över något och bestämde sig för att tillbringa en tid ifrån sina fruar. När jag fick reda på detta sa jag till min fru att det jag hade fruktat hade hänt. Sen gick jag hem till min dotter Hafsa[ra] och hittade henne gråtande. Jag frågade henne vad som hade hänt och om Profeten[sa] hade skilt sig från henne. Hon sa: 'Jag vet inte om skilsmässa, men Profeten[sa] har beslutat att vara borta från oss under en tid.' Jag sa till henne: 'Hade jag inte ofta påpekat för dig att inte ta samma friheter med honom som Aisha[ra] gör, för den Heliga Profeten[sa] är särskilt förtjust i Aisha[ra], men du verkar ha frambringat på dig själv det jag hade fruktat.' Jag gick då till den Heliga Profeten[sa] och fann honom liggandes på en grov matta. Han bar ingen skjorta och hans kropp hade fått märken av mönstret i mattan. Jag satte mig ner i närheten av honom och sa: 'O Allahs Sändebud[sa]! Kejsaren och Khusrovs förtjänar inte något av Guds ynnest och ändå tillbringar de sina liv i hög bekvämlighet och ni som är Hans Sändebud spenderar era dagar i sådant obehag.' Profeten[sa] svarade: 'Det är inte fallet. Allahs Sändebud förväntas inte att tillbringa sin tid i bekvämlighet. Denna typ av liv anstår bara sekulära monarker.' Sedan berättade jag om allt som hade hänt mellan mig, min fru och min dotter. Profeten[sa] skrattade och sa: 'Det är inte sant att jag har skilt mig från mina fruar. Jag ansåg det lämpligt att tillbringa lite tid borta från dem'. *(Bukhari, Kitabun Nikah)*

Han var så varsam om kvinnors känslor att vid ett tillfälle när han ledde bönen hörde han ett barns gråtande och avslutade bönen snabbt, därefter förklarade han att eftersom han hade hört barnet gråtandes trodde han att barnets mor skulle vara bekymrad och han hade därför avslutat bönen snabbt så att mamman kunde gå till barnet och ta hand om det. När någon kvinna var med på någon resa gav han alltid instruktioner om att karavanen skulle förflytta sig långsamt och med lätta steg. Vid ett sådant tillfälle när männen var ivriga att driva framåt, sa han: ”Ta hand om glasen! Ta hand om glasen!” Han menade att kvinnor var med i karavanen och att om kameler och hästar galopperade skulle kvinnorna lida av djurens skakningar. *(Bukhari, Kitabul Adab)*

Under en strid uppstod förvirring bland de ridande soldaterna och djuren blev ohanterliga. Den Heliga Profeten[sa] föll från sin häst och några av kvinnorna föll också från sina riddjur. En av hans följeslagare som red på en kamel bakom Profeten[sa] hoppade ner och sprang mot honom ropandes: ”Må jag uppoffras för din skull, O Allahs Sändebud[sa].” Profetens[sa] fot var fortfarande fast i stigbygeln. Han lösgjorde sig snabbt och sa till sin följeslagare: ”Bry dig inte om mig, gå och hjälp kvinnorna.” Strax före sin död var ett av de ålägganden han gav muslimerna och som han betonade att de alltid skulle behandla kvinnor med vänlighet och övervägande. En sak han ofta upprepade var att om en man hade döttrar och han utbildade dem och uppfostrade dem skulle Gud rädda honom från straffet i helvetet. *(Tirmidhi)* Det var en norm hos araberna att tillfoga kvinnor fysisk aga för varje litet fel. Den Heliga Profeten[sa] undervisade att kvinnor var lika mycket Guds skapelse som männen och inte var männens slavar och att de inte skulle bli slagna. När kvinnor fick veta detta gick de till det extrema och började motsätta sig männen i allting med resultatet att hemfriden störddes i många hem. Umar[ra] klagade över detta hos den Heliga Profeten[sa] och sa att kvinnor ibland måste straffas, annars skulle de bli bångstyriga och det skulle vara svårt att hålla dem i schack. Den

detaljerade islamiska läran avseende behandling av kvinnor hade ännu inte uppenbarats, så Profeten[sa] sa att om en kvinna var skyldig till allvarliga överträdelser kunde hon straffas. Detta i sin tur ledde till att många män återgick till det gamla arabiska tillämpningen. Det var nu dags för kvinnorna att klaga och de klagade hos Profetens[sa] fruar. Därpå tillrättavisade Profeten[sa] männen och berättade för dem att de som behandlade kvinnor med ovänlighet aldrig kunde vinna Guds ynnest. Därefter fastställdes kvinnors rättigheter och för första gången började kvinnor betraktas som självständiga individer i sin egen rätt. *(Abu Dawud, Kitabun Nikah)*

Muawiya al-Qushairi[ra] berättar: ”Jag frågade den Heliga Profeten[sa] vilka rättigheter min fru hade på mig?” Han svarade: ”Mata henne med den mat som Gud skänker dig och klä henne med de kläder som Gud skänker dig och straffa henne inte genom aga eller misshandla henne inte och fördriv henne inte ifrån ditt hus.”

Han var så noggrann med kvinnors känslor att han alltid uppmanade de som åkte på någon resa att avsluta sina ärenden snabbt och återvända hem så snart som möjligt så att deras hustrur och barn inte blir lidande av separationen längre än nödvändigt. När han återvände från en resa kom han alltid hem under dagtid. Om han fann att natten närmade sig mot slutet av sin resa slog han läger utanför Medina inför natten och ankom nästa morgon istället. Han sa också till sina följeslagare att när de återvände från en resa skall de inte komma hem plötsligt utan förvarning om deras återvändande. *(Bukhari och Muslim)*

Genom att ge denna vägledning hade han i åtanke det faktum att förbindelserna mellan könen till stor del består av känslor. I avsaknad av maken försummar hustrun ofta vården av sin kropp och sina kläder och om man kom hem oväntat skulle kanske hustruns eller makens känslor kunna bli upprörda. Genom att förklara att en man skall planera sin resa så att han anländer under dagtid och ge en antydan till

familjemedlemmarna så att de är redo att ta emot den återvändande familjemedlemmen på ett passande sätt.

Inställning till de döda

Han påbjöd att varje person borde testamentera om regleringen av sina angelägenheter efter hans död så att de som är anknutna till honom inte skulle lida det minsta av besvär efter hans bortgång. Han sa att ingen man skulle tala illa om en person som var död utan endast det goda som han hade gjort skulle betonas, för det var till ingen nytta att nämna den dödes svagheter eller laster men genom att betona hans dygder skulle människor vara benägna att be för honom. *(Bukhari)* Han insisterade på att den avlidne personens skulder skulle betalas innan denne begravdes. Ofta betalade han den avlidnes skulder själv, men om han inte hade råd att göra så uppmanade han arvingarna och de anhöriga till den avlidne, eller andra personer att betala och skulle inte be begravningsbönen tills den avlidne personens skulder var avbetalda.

Behandling av sina grannar

Han behandlade alltid sina grannar med extrem vänlighet och omtanke. Han brukade säga att ängeln Gabriel hade betonat hänsynen mot sina grannar så ofta att han ibland började tro att grannarna kanske skulle vara bland de föreskrivna arvingarna. Abu Dharr[ra] berättar att den Heliga Profeten[sa] sa till honom: ”Abu Dharr[ra], när buljong tillagas åt din familj, tillsätt lite mer vatten så att du kan dela buljongen med din granne.” Detta betyder inte att grannen inte bör inbjudas till att ta del av andra saker, men då araberna för mestadels var ett vandrande folk och deras favoriträtt var buljong ansåg den Heliga Profeten[sa] att denna maträtt var typisk och lärde att man inte ska tänka så mycket på matens smak som på skyldigheten att dela den med en granne. Abu Huraira[ra] berättar:

> Vid ett tillfälle sa plötsligt den Heliga Profeten[sa]: ’Jag kallar Gud till vittnesbörd om att han inte är troende! Jag kallar Gud till vittnesbörd om att han inte är troende! Jag kallar Gud till vittnesbörd om att han inte är troende!’ Följeslagarna frågade: ’Vem är inte en troende, O Allahs Sändebud[sa]?’, och han svarade: ’Han, vars granne inte är säker från skada och oförrätt från hans händer.’ Vid ett tillfälle då han vände sig till kvinnorna sa han: ’Om någon endast finner en gets fot att tillaga, skall den personen dela det med sin granne.’ Han bad folk att inte invända mot sina grannar när de körde spikar genom deras väggar eller använde dem på något annat sätt som inte orsakade någon skada. Den Heliga Profeten[sa] sa: ’Den som tror på Gud och

Domedagen borde inte skapa några besvär för sin granne: den som tror på Gud och Domedagen borde inte skapa några besvär för sin gäst: och den som tror på Gud och Domedagen skall endast yttra ord av dygd eller hålla tyst'. *(Muslim)*

Behandling av sin släkt

De flesta människor lider av att när de gifter sig och bygger ett hem åt sig, börjar de att försumma sina föräldrar. Den Heliga Profeten[sa] lade därför en stor vikt på värdet av att betjäna sina föräldrar och behandla dem med vänlighet och omtanke. Abu Huraira[ra] berättar:

> En man kom till den Heliga Profeten[sa] och bad att få veta vem som var mest förtjänt av hans goda bemötande. Profeten[sa] svarade: 'Din mor'. Mannen frågade 'Och efter henne?' Profeten[sa] upprepade igen: 'Din mor.' Mannen frågade en tredje gång: 'Och efter min mor?', och Profeten[sa] svarade igen: 'Din mor', och när mannen frågade honom en fjärde gång, sa han: 'Efter henne din far och efter honom dina närmaste släktingar och efter dem, dina mer avlägsna släktingar.'

Den Heliga Profetens[sa] egna föräldrar och farföräldrar hade dött medan han fortfarande var ett barn. Föräldrarna till några av hans fruar levde dock fortfarande och han behandlade dem alltid med stor omtanke och respekt. I samband med att Mekka gav upp gick den Heliga Profeten[sa] in i staden som en segerrik general, Abu Bakr[ra] hämtade sin far för att träffa honom. Han sa till Abu Bakr[ra]: ”Varför besvärade du din far att komma till mig? Jag skulle gärna ha gått till honom själv”. *(Halbiyya, Vol.3, s.99)*

En av hans talesätt var: ”Olycklig är den man vars föräldrar nått hög ålder och han låter bli att göra sig förtjänt av Paradiset”, vilket innebär att tjäna sina föräldrar särskilt när de når ålderdomen lockar Guds nåd och förmån, därför bör en person som får tillfälle att tjäna sina gamla föräldrar och som utnyttjar möjligheten fullt ut, vara på

väg att bli styrkt i rättfärdighet och mottagare av Guds nåd. En man klagade en gång inför den Heliga Profeten[sa] att ju mer välvilja han utövade mot sina släktingar desto mer fientliga blev de mot honom, och att ju mer han behandlade dem med vänlighet desto mer förföljde de honom och ju mer kärlek han visade för dem desto mer ogillade de honom. Profeten[sa] sa: ”Om det du säger är sant är du väldigt lyckligt lottad, för du kommer att bli mottagare av Guds undsättning”. *(Muslim, Kitabul Birr Sila)*

Vid ett tillfälle när den Heliga Profeten[sa] uppmanade människorna att ge allmosor och välgörenhet, kom en av hans följeslagare, Abu Talha Ansari[ra], till honom och erbjöd sig att skänka en fruktodling till välgörande ändamål. Profeten[sa] var mycket glad och utropade: ”Vilken utmärkt välgörenhet! Vilken utmärkt välgörenhet! Vilken utmärkt välgörenhet!”, och tillade: ”Efter att ha tillägnat denna fruktträdgård i de fattigas tjänst, vill jag att du fördelar den bland dina fattiga släktingar”. *(Bukhari, Kitabut Tafsir)*

En man kom till Profeten[sa] vid ett tillfälle och sa: ”O Allahs Sändebud[sa]! Jag är beredd att migrera och jag är beredd att avtala om att delta i det heliga kriget, ty jag är angelägen om att vinna Guds välbehag.” Den Heliga Profeten[sa] frågade om någon av hans föräldrar levde och mannen svarade att båda var vid livet. Han frågade sedan: ”Är du verkligen angelägen om att vinna Guds välbehag?” När mannen svarade jakande sa Profeten[sa]: ”Gå då tillbaka till dina föräldrar och tjäna dem väl.” Han påpekade att ens icke-muslimska släktingar hade lika rätt att bli behandlade vänlighet och med hänsyn som ens muslimska släktingar. En av Abu Bakrs[ra] fruar, som inte var muslim, besökte sin dotter Asma[ra] och den senare frågade den Heliga Profeten[sa] om hon kunde tjäna henne och ge henne presenter, svarade den Heliga Profeten[sa]: ”Visst, ty hon är din mor”. *(Bukhari, Kitabul Adab)*

Han behandlade inte bara sina nära släktingar med stor omsorg utan även sina avlägsna släktingar och även alla de som hade något samband med dem. När han offrade ett djur skickade han en del av

köttet till Khadijas[ra] vänner (hans avlidna hustru) och sa till sina fruar att aldrig förbise dem vid sådana tillfällen. Många år efter Khadijas[ra] död satt han med några av sina följeslagare när Khadijas[ra] syster Halah[ra] kom för att träffa honom och bad om tillstånd för att komma in. Hennes röst lät mycket likt Khadijas[ra] och när han hörde rösten sa han: ”O min Herre! Det är Halah[ra], Khadijas[ra] syster.” I själva verket visar sig sann kärlek alltid genom att man själv blir förtjust i och omtänksam mot alla som kan ha något samband med den person som man älskar eller håller i hög aktning. Anas bin Malik[ra] berättar att under en resa befann han sig i Jarir bin Abdullahs[ra] sällskap och han noterade att Jarir[ra] tog hand om honom som en tjänare tar hand om sin herre. Jarir bin Abdullah[ra] var äldre än Anas[ra]. Anas[ra] var generad och protesterade mot att Jarir[ra] lade sådan möda på honom. Jarir[ra] svarade:

> Jag brukade se på hur hängivet Ansar tjänade den Heliga Profeten[sa] och jag blev imponerad av deras hängivenhet och kärlek till den Heliga Profeten[sa]. Så jag beslutade att om jag någonsin hamnade i en Ansars sällskap skulle jag tjäna honom som en tjänare. Jag försöker därför endast att hålla mitt löfte och du bör inte försöka hindra mig. *(Muslim)*

Händelsen bekräftar att om en person verkligen älskar någon sträcker sig hans tillgivenhet även till dem som uppriktigt tjänar den som han älskar. På samma sätt visar de som verkligen älskar sina föräldrar alltid vördnad och omtänksamhet mot de som kan ha något samband med deras föräldrar genom vänskapsband eller förhållande. Vid ett tillfälle betonade den Heliga Profeten[sa] det som den högsta dygden för en människan att hedra sin faders vänner. Bland de personer som lyssnade var Abdullah bin Umar[ra]. Många år efteråt när de var på en pilgrimsfärd, träffade han en beduin och han gav honom sitt riddjur och sin turban. En av följeslagarna konstaterade

att han hade varit övergenerös eftersom beduinen skulle ha nöjt sig med mindre. Abdullah bin Umar[ra] sa: ”Denna man var min fars vän och jag har hört den Heliga Profeten[sa] säga att det är en av de högsta dygderna för en man att hedra sin faders vänner.”

Hålla sig i gott sällskap

Han föredrog alltid att umgås med de dygdiga och om han observerade någon svaghet i någon av sina följeslagare förmanade han honom försiktigt i enskildhet. Abu Musa Ashari[ra] berättar:

> Den Heliga Profeten[sa] illustrerade nyttan av goda vänner och dygdiga följeslagare och skadan som kunde förorsakas av onda vänner och kamrater genom att säga: 'En man som håller sig i dygdiga människors sällskap är som en person som bär mysk med sig. Om han använder en del av det drar han nytta från det, om han säljer det gör han en vinst, om han bara behåller det njuter han av dess doft. En man som håller sig i onda personers sällskap är som en man som blåser i en träkolsugn, allt han kan förvänta sig är att en gnista tänder hans kläder och sätter dem i brand eller att gasen som kolen avger fördärvar hans hjärna.' Han brukade säga att en människas karaktär tar form efter sällskapet som han befinner sig i och att man därför bör vara försiktig och enbart tillbringa sin tid i sällskap med goda människor. *(Bukhari och Muslim)*

Skydda människornas tro

Den Heliga Profeten[sa] var mycket noga med att skydda sig mot eventuella missförstånd. Vid ett tillfälle besökte hans hustru Safiyya[ra] honom i moskén. När det var dags för henne att återvända hem hade det blivit mörkt och Profeten[sa] beslutade att följa med henne. På vägen passerade han två män och för att undvika spekulationer från deras sida stannade han dem och sa: ”Se, det här är Safiyya[ra] min fru.” De svarade: ”O Allahs Sändebud[sa], varför föreställde du dig att vi skulle ha någon missuppfattning om dig?” Profeten[sa] sa: ”Satan (dvs. onda tankar) rinner ofta i en människas blod. Jag var rädd att er tro påverkades”. *(Bukhari, Abwabul Itikaf)*

Överse andras brister

Han offentliggjorde aldrig fel och brister hos andra och förmanade människor om att inte deklarera sina egna fel. Han brukade säga: ”Om en person täcker upp någon annans fel, kommer Gud täcka upp hans fel på Domedagen.” Och: ”Var och en av mina anhängare kan undkomma konsekvenserna av sina fel (dvs. av sann omvändelse och reform) förutom de som öppet deklarerar sina synder”, och illustrerade detta genom att säga, ”En man begår en synd på natten och Gud täcker upp detta, på morgonen möter han sina vänner och deklarerar den för dem, ’Jag gjorde detta i går kväll’, och således blottlägger han själv det som Gud hade täckt upp”. *(Bukhari och Muslim)*

Vissa människor föreställer sig dåraktigt att en syndabekännelse hjälper ånger och bot; sanningen är att den bara främjar oblyghet. Synd är en ondska och den som faller in i det blir ett offer för skam och ånger och har en chans att klättra tillbaks in i renhet och rättfärdighet genom omvändelse. Hans fall är likt den person som har blivit förförd av det onda men drivs av rättfärdigheten och så snart denne får en chans besegras det onda och syndaren återkrävs av rättfärdigheten. De som dock öppet deklarerar sina synder och är stolta över dem tappar allt uppfattning om gott och ont och blir oförmögna att omvändas. Vid ett tillfälle kom en man till den Heliga Profeten[sa] och sa: ”Jag har gjort mig skyldig till äktenskapsbrott” (när detta har bevisats är det en straffbar gärning enligt islamisk lag). När den Heliga Profeten[sa] hörde mannens bekännelse vände han sig bort från honom och engagerade sig med något annat. Han ville indikera att rätt åtgärd i ett sådant fall var ånger och inte offentlig bekännelse. Men mannen förstod inte detta och trodde att Profeten[sa] inte hade lyssnat på honom, så han gick runt och ställde sig framför honom och upprepade sin bekännelse.

Den Heliga Profeten[sa] vände sig bort från honom ännu en gång men mannen gick fram igen och ställde sig framför honom och upprepade sin bekännelse. När han hade gjort detta fyra gånger sa Profeten[sa]: ”Jag hade önskat att den här mannen inte hade deklarerat sin synd tills Gud indikerade Sin vilja gällande honom, men då han har upprepat sin bekännelse fyra gånger är jag tvungen att vidta åtgärder”. *(Tirmidhi)*

Han tillade:

> Den här mannen har själv erkänt och har inte åtalats av kvinnan som han gör bekännelsen angående. Kvinnan bör frågas, och om hon förnekar sin skuld skall hon inte störas och endast den här mannen ska straffas i enlighet med sin bekännelse, men om hon bekänner skall hon också straffas.

Det var sedvanligt för den Heliga Profeten[sa] att följa lagen i Toran gällande frågor som Quranen inte nämnde, och då Toran föreskriver att en äktenskapsbrytare skall stenas till döds, dömde han mannen därefter. När domen skulle verkställas försökte mannen fly men folket följde efter honom och verkställde domen. När Profeten[sa] fick veta detta tog han avstånd från det. Han sa att mannen hade dömts i enlighet med sin egen bekännelse. Hans försök att fly var i praktiken en återkallelse av sin bekännelse och därefter borde han inte straffas då han ålagts straffet enbart på sin egen bekännelse. Profeten[sa] fastställde att lagen endast avsåg offentliga handlingar.

Under ett krig kom en grupp muslimer på en icke-muslim som brukade ligga på i lur i ensliga platser. När han hittade någon enslig muslim brukade han attackera och döda honom. Vid detta tillfälle förföljde Usama bin Zaid[ra] honom och fångade honom och han drog sitt svärd för att döda honom. När mannen inte fann något sätt att fly upprepade han den första delen av den muslimska trosbekännelsen dvs., ”Det finns ingen värdig tillbedjan förutom Allah”, vilket indikerade att han hade accepterat islam. Usama[ra] brydde sig inte om

detta och dödade honom. När detta och andra incidenter av fälttåget berättdes för den Heliga Profetensa skickade han efter Usamara och utfrågade honom. När Usamara bekräftade händelsen sa Profetensa: ”Hur kommer det att vara med dig på Domedagen när hans trosbekännelse kommer vittna till hans fördel?” Usamara svarade: ”O Allahs Sändebudsa! Mannen mördade muslimer och att han förklarade sig att vara en muslim var bara ett knep för att undgå ett rättvist straff.” Men Profetensa upprepade: ”Hur kommer det att vara med dig på Domedagen när hans trosbekännelse kommer vittna till hans fördel?” Detta betydde att Gud skulle hålla Usamara ansvarig för mannens död, för att han hade gjort sig skyldig till mordet på en muslim. Hans reciterande av bekännelsen var en indikation på att han hade ångrat sig från sina missgärningar. Usamara protesterade mot att mannens reciterande av trosbekännelse berodde på hans rädsla för döden och inte en indikation på omvändelse. Därpå sa den Heliga Profetensa: ”Kikade du in i hans hjärta för att se om han talade sanning eller inte”, och fortsatte att upprepa: ”Hur kommer det att vara med dig på Domedagen när hans trosbekännelse kommer vittna till hans fördel?” Usamara sa: ”När jag hörde Profetensa upprepa detta så många gånger önskade jag att jag hade konverterat till islam just då och inte hade gjort mig skyldig till det jag anklagats för”. *(Muslim, Kitabul Iman).*

Den Heliga Profetensa var alltid beredd att förlåta människor deras fel och överträdelser. En av de berörda personerna i förtalet mot hans hustru Aishara var beroende av sitt uppehälle från Abu Bakrsra (Aishasra far) välgörenhet. När de falska anklagelserna mot Aishara var utredda, stoppade Abu Bakrra sitt stöd för mannen. Detta är även ett bevis på Abu Bakrsra lovvärda måtta och återhållsamhet. En genomsnittlig person skulle ha gått till extrema handlingar mot en person som var beroende och hade gjort sig skyldig till att ha förtalat ens dotter. När Profetensa fick veta vad Abu Bakrra hade gjort, talade han till honom och påpekade att även om mannen hade begått fel anstod det inte för en person som Abu Bakrra att beröva honom hans hjälp på grund

av hans missgärningar. Därpå återupptog Abu Bakr[ra] sitt beskydd av mannen. *(Bukhari, Kitabut Tafsir)*

Tålamod i motgång

Den Heliga Profeten[sa] brukade säga:

> För en muslim är livet fullt av det goda och ingen annan än en sann troende befinner sig i detta läge; för om han möter framgången genom att visa tacksamhet mot Gud blir han mottagare av större ynnest från Honom. Å andra sidan, om han lider av smärta eller vedermöda och uthärdar det med tålamod, gör han sig förtjänt av Guds ynnest.

När hans sista tid närmade sig och han uttryckte smärtan i sitt svåra tillstånd utbrast hans dotter Fatima[ra] att hon inte kunde stå ut med att se honom i det tillståndet. Därpå sa han: ”Ha tålamod! Din far kommer inte att drabbas av någon smärta efter denna dag”, vilket betydde att all hans lidande var begränsat till denna värld och från det ögonblick då han släpptes från detta liv och trädde i närvaro av sin Skapare skulle han inte bli föremål för någon ytterligare smärta.

Under förekomsten av en epidemi brukade han inte godkänna att människor flyttade från en drabbad stad till en annan, för detta bidrog till att förstora området för pestens spridning. Han brukade säga att om en person stannade kvar i sin stad och avstod från att sprida infektionen i opåverkade områden och dog av epidemin, skulle han betraktas som en martyr. *(Bukhari, Kitabut Tibb)*

Ömsesidigt samarbete

Han brukade undervisa att en av de bästa islamiska lärorna var att man inte skulle kritisera eller blanda sig i frågor som man inte hade att göra med. Detta är en princip som om den antogs och verkställdes skulle hjälpa till att säkerställa fred och ordning i världen. En stor del av våra problem beror på en tendens hos majoriteten av folket att sysselsätta sig med otillbörlig inblandning och hålla tillbaka sin hjälp när den kan behövas för att ge lättnad åt de nödställda. Den Heliga Profeten[sa] lade en stor vikt vid ömsesidigt samarbete. Han hade gjort det till en regel att om någon människa behövde betala en summa pengar i form av straff och var oförmögen att ge hela beloppet, skulle hans grannar eller hans landsmän eller hans stam göra en insamling för att täcka upp beloppet. Folk kom ibland och bosatte sig i närheten av Profeten[sa] för att ägna sin tid åt att tjäna islam på olika sätt. Han rådde alltid deras anhöriga att ansvara för deras blygsamma krav. Det rapporteras av Anas[ra] att då den Heliga Profeten[sa] fortfarande levde accepterade två bröder islam och en av dem stannade hos den Heliga Profeten[sa] medan den andra fortsatte med sin normala sysselsättning. Så småningom klagade den senare hos den Heliga Profeten[sa] att hans bror spenderade sin tid i sysslolöshet. Den Heliga Profeten[sa] sa: ”Gud förser även för dig på grund av din bror och det anstår dig därför att avsätta en del åt honom och lämna honom fri att tjäna tron”. *(Tirmidhi)*

Under en resa när Profetens[sa] grupp anlänt till sin övernattningsplats började hans följeslagare omedelbart med sina respektive uppgifter för att inrätta lägret inför natten. Den Heliga Profeten[sa] sa: ”Ni har inte tilldelat mig någon uppgift. Jag ska gå och samla in ved för matlagningen.” Hans följeslagare ville inte det och sa: ”O Allahs Sändebud[sa]! Varför ska du syssla med det när vi alla är här för att göra

det som behövs” Han sa: ”Nej, Nej. Det är min plikt att göra min del av det som måste göras”, och han samlade in ved från skogen för att laga mat. *(Zurqani, Vol. 4, s. 306)*

Sannfärdighet

Som det tidigare har berättats var den Heliga Profeten[sa] själv så hård i sina normer för sanningsenlighet att han var känd bland sitt folk som ”Den Pålitlige” och ”Den Sanne”. Han var lika angelägen om att muslimer antog samma normer för sanning som iakttogs av honom själv. Han betraktade sanning som grund för all dygd, godhet och korrekt beteende. Han lärde att en sanningsenlig person är en person som är så inbiten i sanningen att han räknas som sanningsenlig av Gud. Vid ett tillfälle fördes en fånge till den Heliga Profeten[sa] som hade gjort sig skyldig till mordet på många muslimer. Umar[ra] var också närvarande, han trodde att mannen verkligen förtjänade dödsstraff och han tittade flera gånger på Profeten[sa] antagandes att Profeten[sa] vid vilket ögonblick som helst skulle indikera att mannen skulle straffas med döden. När den Heliga Profeten[sa] lät mannen gå hävdade Umar[ra] att han borde ha straffats med döden eftersom det var den enda lämplig påföljden. Profeten[sa] svarade: ”Om det är så, varför dödade du honom inte?” Umar[ra] svarade: ”O Allahs Sändebud[sa]! om du hade gett mig ett tecken bara genom att blinka med ditt ögonlock, skulle jag ha gjort det.” Profeten[sa] svarade: ”En Profet[sa] agerar inte tvetydigt. Hur kunde jag med mitt öga ange ett dödsstraff för mannen medan min tunga ville tala vänligt med honom?” *(Hisham, Vol. 2, s. 217)*

En gång kom en man till den Heliga Profeten[sa] och sa:

> O Allahs Sändebud[sa]! Jag lider av tre onda ting: jag ljuger, jag dricker starka drycker och begår otukt. Jag har försökt mitt yttersta för att bli av med dem men har inte lyckats. Kan du berätta för mig vad jag ska göra?

Profeten[sa] svarade: ”Om du gör ett starkt löfte att sluta med en av dem garanterar jag att du kommer att bli av med de två andra.” Mannen lovade och bad Profeten[sa] att berätta för honom vilket av de tre onda tingen han skulle sluta med. Profeten[sa] sa: ”Sluta ljuga.” En tid senare kom mannen tillbaks och berättade för den Heliga Profeten[sa] att han hade följt hans råd och att han nu var fri från alla tre lasterna. Profeten[sa] bad honom om att berätta om sin kamp och mannen svarade:

> En dag ville jag dricka sprit och var på väg att göra så när jag besinnade mig för att jag kom ihåg mitt löfte till er och insåg att om någon av mina vänner frågade mig om jag hade druckit sprit så var jag tvungen att erkänna det eftersom jag inte längre kunde yttra en lögn. Detta skulle innebära att jag skulle få ett ont rykte bland mina vänner och de skulle undvika mig i framtiden. Grubblandes över detta övertalade jag mig själv att skjuta upp drickandet till något senare tillfälle och kunde således motstå frestelsen vid det tillfället. När jag fann mig själv benägen mot otukt argumenterade jag på samma sätt; om jag föll för frestelsen skulle jag utsätta mig för chansen att förlora mina vänner som jag antingen skulle ha ljugit för om jag förhördes av dem, eller således bryta mitt löfte till er, eller att jag skulle behöva erkänna min synd. På detta sätt fortsatte min kamp mellan min vilja att uppfylla mitt löfte till er och min önskan att hänge mig åt sprit och otrohet. Efter en tid dämpades min lust för dessa laster och en strävan att hålla mig borta från lögner har nu räddat mig från de andra två också.

Påflugenhet

Den Heliga Profeten[sa] uppmanade alltid folk mot nyfikenhet och att tänka väl om varandra. Abu Huraira[ra] berättade att Profeten[sa] sa:

> Rädda er från att tänka illa om andra för detta är den största lögnen, och var inte nyfikna eller ge varandra inte öknamn av förakt eller var inte avundsjuka på varandra och hys inte dåliga tankar mot varandra. Låt var och en av er beakta sig själv som Guds tjänare och behandla andra som sina bröder så som Gud har befallt, och kom också ihåg att varje muslim är en bror till alla andra muslimer. Ingen muslim bör kränka en annan muslim eller överge någon i en nödsituation, eller se ner på någon annan på grund av hans brist på välstånd, utbildning eller någon annan sak. Renhetens källa är hjärtat och det räcker med att besudla människans hjärta och han börjar se ner på sin bror. Varje muslim måste anse varje muslims liv, ära och egendom som heligt och okränkbart. Gud bryr sig inte om era kroppar eller ert utseende eller era handlingar Han utan ser på era hjärtan. *(Muslim, Kitabul Birr Var Sila)*

Ärlig och rättfram behandling

Han var angelägen att skydda muslimerna mot alla former av orättvisa i deras affärer. Passerandes genom torget vid ett tillfälle konstaterade han att en hög med korn höll på att auktioneras. Han stack in armen i högen och fann att det yttre lagret av kornen var torrt medan kornen under var våt. Han frågade ägaren om orsaken till detta. Mannen förklarade att en plötslig regnskur hade gjort en del av kornen våt. Profeten[sa] sa att han borde låtit det våta skiktet av kornen ligga kvar på utsidan, så att presumtiva köpare skulle kunnat bedöma dess verkliga tillstånd. Han konstaterade: ”Den som behandlar andra orättvist kan aldrig bli gynnsamma medlemmar i samhället”. *(Muslim)*

Han insisterade på att handeln skulle vara helt fri från varje misstanke om otillbörliga affärsmetoder. Han uppmanade köparna att alltid inspektera de varor och artiklar de föreslogs köpa, han förbjöd att man inledde förhandlingar med någon när denne redan höll på att förhandla med någon annan person. Han förbjöd också hamstring av råvaror på en stigande marknad och insisterade på att leverans till marknaden skedde regelbundet.

Pessimism

Han var en fiende till pessimismen. Han brukade säga att den som var skyldig till att sprida pessimism bland folket var ansvarig för folkets undergång då pessimistiska idéer har en tendens att avskräcka folk och hindra utvecklingen. *(Muslim, del II, Vol. 2)*. Han varnade sitt folk mot stolthet och skrytsamhet å ena sidan och mot pessimism den andra. Han uppmanade dem att beträda en medelväg mellan dessa ytterligheter. Muslimer måste arbeta flitigt med tillit till att Gud skulle välsigna deras försök med de bästa resultaten. Varje person bör sträva efter att gå framåt och bör sträva efter att främja välfärd och framsteg i samhället, men alla bör befria sig från stolthet eller någon tendens till skrytsamhet.

Grymhet mot djur

Han varnade människor mot att vara grymma mot djur och uppmanade vänlig behandling av dem. Han brukade berätta om en judisk kvinna som straffades av Gud för att ha svält sin katt till döds. Han brukade också berätta om en kvinna som hittade en hund som led av törst i närheten av en djup brunn. Hon tog av sig sin sko och sänkte ner den i brunnen och drog upp lite vatten. Hon gav vattnet till den törstiga hunden för att dricka. Denna goda handling gav henne Guds förlåtelse från alla hennes tidigare synder. Abdullah bin Masud[ra] berättar:

> Medan vi var på en resa tillsammans med den Heliga Profeten[sa] såg vi två unga duvor i ett bo och vi fångade dem. De var fortfarande mycket små. När deras mor återvände till boet och inte fann sina små i den, började hon att vilt flyga omkring. När den Heliga Profeten[sa] kom till platsen såg han duvan och sa: 'Om någon av er har fångat hennes ungar så måste han frigöra dem på en gång för att trösta henne'. *(Abu Dawud)*

Abdullah bin Masud[ra] berättar också att vid ett tillfälle såg de en myrstack och placerade halm ovanpå den och satte eld på den, varpå de tillrättavisades av den Heliga Profeten[sa]. Vid ett tillfälle såg Profeten[sa] en åsna bli märkt i ansiktet. Han frågade anledningen till detta och fick veta att romarna använde sig av denna praxis i syfte att identifiera högättade djur. Profeten[sa] sa att ansiktet var en mycket känslig del av kroppen, ett djur borde inte märkas i ansiktet och om det måste göras skall man göra det på bakbenen. *(Abu Dawud och Tirmidhi)*. Sedan

dess har muslimer alltid märkt djuren på deras bakdel. Följandes denna muslimska praxis gör européer också detsamma.

Tolerans i religiösa frågor

Den Heliga Profeten[sa] betonade inte bara önskvärdheten av tolerans i religiösa frågor utan fastställde även en mycket hög standard i detta avseende. En delegation från den kristna stammen Najran besökte honom i Medina för att utbyta åsikter i religiösa frågor. Delegationen omfattade flera kyrkliga dignitärer. Samtalet hölls i moskén och sträckte sig över flera timmar. Vid ett tillfälle bad ledaren för delegationen om tillstånd att avvika från moskén för att hålla sin gudtjänst på någon lämplig plats. Den Heliga Profeten[sa] sa att det fanns ingen anledning för dem att gå ut ur moskén, som i sig var en plats helgad åt dyrkan av Gud, utan de kunde hålla sin gudtjänst i den. *(Zurqani)*

Mod

Flera fall av hans mod och tapperhet har fastställts i den biografiska delen av denna bok. Det räcker med att berätta ytterligare en här. Vid ett tillfälle var Medina fullt av rykten om att romarna förberedde en stor armé för att invadera. Under den tiden var muslimerna alltid på sin vakt under nattetid. En natt hörde de ljudet av ett tumult som kom från öknen. Muslimerna skyndade sig ut ur sina hem och några av dem samlades i moskén och väntade på att den Heliga Profeten[sa] skulle komma och ge dem instruktioner för att möta det oförutsedda. Då såg de den Heliga Profeten[sa] på en häst kommandes tillbaka därifrån ljudet hade hörts. De fick då reda på att Profeten[sa] vid det allra första ljudet hade stigit på en häst och ridit i den riktningen varifrån ljudet hade kommit för att ta reda på om det fanns någon anledning till oro och hade inte väntat på att människorna skulle samlas ihop så att de kunde gå i sällskap. När han kom tillbaka försäkrade han sina följeslagare att det inte fanns någon anledning till oro och att de kunde återvända till sina hem och somna. *(Bukhari, Shujaat fil Harb)*

Hänsyn för de obildade

Han var särskilt hänsynsfull mot de som av brist på kulturell utbildning inte visste hur man betedde sig. Vid ett tillfälle hade en invånare från öknen nyligen accepterat islam och han satt i moskén i den Heliga Profetens[sa] sällskap. Han reste sig och gick iväg till ett hörn av moskén och satte sig ner för att kissa. Vissa av Profetens[sa] följeslagarna steg upp för att hindra honom från att göra så. Profeten[sa] höll tillbaka dem och påpekade att om man störde mannen skulle det orsaka honom besvär och kunde eventuellt orsaka honom skada. Han sa till sina följeslagare att lämna mannen ifred och att rengöra platsen senare.

Uppfyllandet av avtal

Den Heliga Profeten[sa] var väldigt noga när det gällde uppfyllandet av avtal. Vid ett tillfälle kom ett sändebud till honom på ett speciellt uppdrag, och efter att stannat kvar i Profetens[sa] sällskap i några dagar var han övertygad om islams sanning och föreslog att han skulle få deklarera sin hängivelse till den. Profeten[sa] berättade för honom att detta inte var lämpligt då han var där i egenskap av en företrädare och det ålåg honom att återvända till sin regerings högkvarter utan att byta lojalitet. Om han efter att ha återvänt hem fortfarande kände sig övertygad om islams sanning kunde han återvända som en fri man och förklara sin acceptans av islam. *(Abu Dawud, Wafa bil Ahd)*

Visa aktning för mänsklighetens tjänare

Han visade särskild vördnad för dem som ägnade sin tid och kraft i mänsklighetens tjänst. Den arabiska stammen Banu Tai visade fientlighet mot Profeten[sa] och i striden som följde besegrades deras styrkor och några togs till fånga. En av dessa var en dotter till Hatim Tai, vars generositet hade blivit ett ordspråk bland araberna. När Hatims dotter informerade den Heliga Profeten[sa] om sin familj behandlade han henne med stor omsorg och som ett resultat av hennes vädjan till förmån för andra eftergavs alla de påföljder som ålagts hennes folk på grund av deras aggression. *(Halbiyya, Vol. 3, s. 227)*. Den Heliga Profetens[sa] karaktär är så mångsidig att det är omöjligt att berätta om den på några sidor i en bok.

Profetens[sa] liv en öppen bok

Den Heliga Grundaren[sa] av Islam, Profet Muhammad[sa], hans liv är som en öppen bok. Man kan vända sig till vilken del som helst och finna intressanta detaljer. Ingen annan lärare eller profets liv är så väldokumenterat och tillgängligt att studera som den Heliga Profetens[sa] liv. Det är sant att detta överflöd av dokumenterade faktum har gett skadliga kritiker chansen. Men det är också sant att när kritiken har granskats och bortskaffats, kan tron och hängivenhet som framvisats inte inspireras av något annat liv. Ett dunkelt liv kan undgå kritik men det kan inte producera övertygelse och förtroende för sina följeslagare; besvikelser och svårigheter är omöjliga att undgå. Men ett liv så rikligt dokumenterat i detalj som den Heliga Profetens[sa] inspirerar till eftertanke och sedan till övertygelse. När kritik och falska konstruktioner har undanröjts, gör sig ett sådant liv sig omtyckt för oss, för alltid.

Det bör emellertid vara uppenbart att berättelsen om ett liv så öppet och så rikt aldrig kan återberättas i sin helhet. Endast en glimt av det kan visas. Men även en glimt är väl värt mödan. En religiös bok kan inte ha någon större dragningskraft, såvida den inte kan kompletteras med kunskap om dess lärare. Den poängen har missats av många religioner, exempelvis den hinduiska religionen som upprätthåller Vedasskrifterna, men Rishierna som fick Vedaskrifterna från Gud berättas det inget om. Behovet av att komplettera ett meddelande genom en redogörelse om budbärarna verkar inte ha gjort något intryck på de hinduiska representanterna. Judiska och kristna lärda, å andra sidan tvekar inte att fördöma sina egna profeter. De glömmer att uppenbarelse som misslyckats att vinna tillbaks mottagaren inte kan vara till stor nytta för andra. Om mottagaren är omedgörlig är

frågan varför Gud valde honom? Måste Gud ha gjort det? Inget av antagandena verkar rimligt. Att tro att uppenbarelser misslyckas med att vinna tillbaks en del av mottagarna är lika orimligt att tro som att Gud inte hade några alternativ utom att välja inkompetenta mottagare för några av sina uppenbarelser. Ändå har idéer av dessa slag hittat sin väg in i olika religioner, kanske på grund av avståndet som nu skiljer dem från deras grundare eller för att mänskligt intellekt fram tills islams ankomst var oförmöget att uppfatta felen i dessa idéer. Hur viktigt och värdefullt det är att hålla ihop en lära och dess lärare insågs mycket tidigt i islam. En av de Profetens[sa] Heliga hustrur var den unga Aisha[ra]. Hon var tretton till fjorton år gammal när hon gifte sig med Profeten[sa]. Deras äktenskap varade i åtta år. När Profeten[sa] dog var hon tjugotvå år gammal. Hon var ung och analfabet. Ändå visste hon att undervisningen inte kan skiljas från sin lärare. När hon ombads att beskriva Profetens[sa] karaktär svarade hon på en gång att hans karaktär var Quranen. *(Abu Dawud)*

Han gjorde det som Quranen lärde och Quranen lärde ingenting annat än vad han gjorde. Det är ett tillägg till Profetens[sa] ära att en ung analfabetisk kvinna kunde förstå en sanning som undkom hinduiska, judiska och kristna lärda. Aisha[ra] uttryckte en stor och viktig sanning i en tydlig liten mening: det är omöjligt för en sann och ärlig lärare att undervisa en sak men utöva en annan, eller att utöva en sak men undervisa en annan. Profeten[sa] var en sann och ärlig lärare. Detta är vad Aisha[ra] tydligen ville säga. Han praktiserade vad han predikade och predikade vad han praktiserade. Att lära känna honom är att lära känna Quranen och att lära känna Quranen är att lära känna honom.